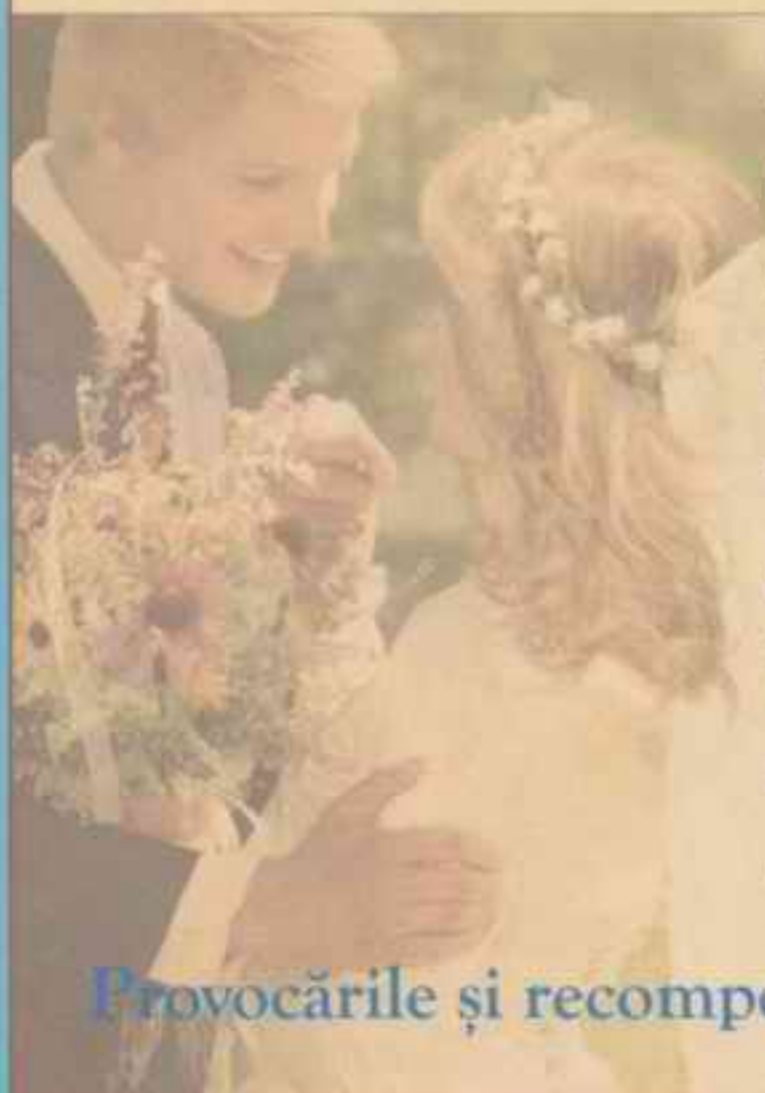

A photograph of a wedding couple in a field. The bride is wearing a white dress and veil, holding a bouquet of flowers. The groom is in a dark suit. They are standing in a grassy field with trees in the background.

Promisiunea unei
noi primăveri

JANETTE
OKE

Promisiunea unei noi primăveri

Josh este într-o dilemă. Matilda este vioaie și atrăgătoare; Mary este drăguță și de ajutor. Și ele nu vor rămâne singure prea multă vreme. Dar cum să curteze pe cineva pe care o vede în bucătăria lui aproape în fiecare zi? Și, mai important, pe care o iubește el cu adevărat?

Provocările și recompensele de a-ți asculta inima...

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din preeriile Canadei și a crescut înconjurată de râsete și de dragoste. A absolvit Colegiul Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit în bisericile din Indiana și din Canada, familia Oke și-a petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a lucrat pe câteva posturi la diferite școli universitare, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris peste patruzeci de romane pentru adulți și pentru copii, iar vânzările ei de carte însumează aproape 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii și o fiică, toți căsătoriți, și se bucură de doisprezece nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-973-8998-86-5

9 789738 998865 >

www.ecasacartii.ro

JANETTE OKE

Promisiunea unei noi primăveri

Seria Anotimpurile inimii

Editura Casa Cărții, Oradea
2010

Copyright © 1989 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Spring's Gentle Promise
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Promisiunea unei noi primăveri

de Janette Oke

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Promisiunea unei noi primăveri / Janette Oke. -

Oradea : Casa Cărții, 2010

ISBN 978-973-8998-86-5

821.111-31-135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Tuturor bărbaților și femeilor din trecut și din prezent, oameni care au lucrat pământul și au luptat cu elementele naturii și anotimpurile schimbătoare pentru a-și păstra rădăcinile și a transmite mai departe o moștenire.

Avem nevoie de voi.
Vă încurajăm să mergeți mai departe.
Dumnezeu să vă binecuvânteze!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preeriile Canadei și a crescut într-o familie mare, plină de râsete și dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soțul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana și Canada, familia Oke și-a petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcții în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulți și copii, iar vânzările totale ale cărților ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii și o fiică, toți căsătoriți, și se bucură de cei doisprezece nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Cuprins

<i>Personaje</i>	8
1. O dimineată frumoasă	9
2. Apropiere	15
3. Vizitatori	23
4. Vară	31
5. Fordul	37
6. Un musafir	45
7. Schimbări	53
8. Gânduri tulburătoare	63
9. Cercetând terenul	71
10. Primăvară	79
11. Deșteptarea	89
12. Curtare	99
13. Planuri	107
14. Vine duminica!	117
15. Începuturi	127
16. Crăciun	133
17. Pregătiri	147
18. Viața merge înainte	155
19. Fericire	163
20. Vremuri grele	171
21. Din nou însămânțări	177
22. Speranță după speranță	185
23. Efort susținut	193
24. Lupta pentru supraviețuire	205
25. O nouă primăvară, o nouă promisiune	215
<i>Epilog</i>	221

Joshua Chadwick Jones — Băiatul a fost crescut de mătușa sa, Lou, de bunicul său și de fratele bunicului său, Charlie. Josh este acum un adult, lucrând pământul familiei.

Bunicul și unchiul Charlie — Bărbații din casa și viața lui Josh.

Matilda — Învățătoarea copiilor din vecinătate, găzduită de familia Jones.

Mary Turley — Tânăra menajeră din vecini care-i ajută pe bărbați să-și întrețină gospodăria. După părerea bunicului, prezența a două fete în casă, face ca acest aranjament să pară mai „respectabil”.

Willie — Prietenul din copilărie al lui Josh, care s-a dus ca misionar în Africa și a murit în urma îmbolnăvirii de o boală indigenă.

Camellia — Prima iubire a lui Josh. Camellia l-a iubit însă pe Willie.

Capitolul 1

O DIMINEAȚĂ FRUMOASĂ

Am ieșit din casă fluierând. Era devreme. Cerul se luminase, însă soarele încă nu-și ridicase capul de după linia copacilor ce marca hotarul fermei familiei Sander – noii noștri vecini.

Chiar și în lumina slabă a dimineții puteam vedea întinzându-se cât cuprindeam cu privirea, pământurile din vecinătate. Mai întâi pământul nostru – cred că întotdeauna mă voi gândi la el ca la *al nostru* – al bunicului, al unchiului Charlie și al meu – cu toate că, în realitate, era doar al meu acum. Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care fluieram. Ieri bunicul și unchiul Charlie semnaseră toate documentele oficiale prin care ferma trecea în posesia mea – era a mea din punct de vedere legal. *Joshua Chadwick Jones* scria în documente, negru pe alb. Încă nu realizam pe deplin ce însemna acest lucru. Însă eram entuziasmat. La culme. Adică, cine mai era ca mine, la vârsta mea să aibă o fermă a lui, cu acte în regulă?

Dintr-odată am devenit serios. Era o responsabilitate mare, căci de acum eu trebuia să fac în așa fel încât ferma să prospere. Trebuia să-i întrețin pe bunicul și pe unchiul Charlie, pe mine și pe Mary, menajera noastră, și chiar pe Matilda, chiriașa noastră, cu toate că ea ne plătea bani pentru cazare și mâncare.

Eu eram acela care trebuia să ia decizii corecte cu privire la însămânțare – ce să plantăm, pe care ogor – ce animale să vindem și pe care să le păstrăm și unde puteam găsi un animal de rasă care să ne ajute la dezvoltarea cirezii. Trebuia să am grijă ca toate gardurile să fie reparate și întreținute, să repar anexe, să lucrez grădina, să am grijă ca utilajele să funcționeze bine, să plivesc, să

adun fânul pentru iarnă... Lista continua la nesfârșit – dar asta nu-mi tulbura nicidecum bucuria. Era o dimineață frumoasă. Eram bărbat în toată firea, așezat la casa mea.

Am mărit pasul. Îl încetinisem puțin în timp ce privisem în jurul meu. Pământurile, linia copacilor din depărtare, păduricea străbătută de râu, pășunile și pământurile familiilor Turley, Smith, Sander, dealul din depărtare ce marca hotarul altei familii Smith, drumul spre oraș – le știam pe toate. Și le iubeam mai mult decât puteam exprima în cuvinte.

Rădăcinile îmi erau adânc înfipite în acest loc pe care-l cunoșteam încă de când eram mic copil. Asta era viața mea. Sensul existenței mele se împletea oarecum cu pământul ce se întindea în fața mea.

Am deschis poarta de la capătul aleii și m-am oprit din fluierat pentru a le vorbi vacilor de lapte. Văcuța tărcată, ultima mea achiziție, își frecă capul de mine în timp ce se îndrepta spre grajd. Am întins mâna și am mângâiat-o pe gât. Păru mulțumită, iar eu am zâmbit. *E o văcuță grozavă*, am spus eu îngâmfat. *Îmi umple găleata cu cel mai gras lapte pe care l-am văzut vreodată*. Însă era puțin cam răsfățată. Foștii ei proprietari o trataseră ca pe animalul de casă al familiei.

M-am grăbit să ajung înaintea lor, ca să deschid ușa grajdului. Știam că erau în spatele meu, nerăbdătoare să ajungă în grajdul de muls, unde le aștepta porția de grâne. Și nu numai din cauza asta, ci și din cauză că laptele le umpluse ugerile și le îngreuna mersul.

Am început să fluier din nou. O păsărică mi se alătură, undeva în partea dreaptă, și am întors capul ca s-o văd. Era cocoțată pe una dintre crengile de sus ale unui plop de lângă cotețul găinilor și după ciripitul ei energic, am bănuir că era la fel de bucuroasă ca și mine pentru zorii acestei zile.

O vacă se auzi mugind pe pășunea familiei Turley și o alta îi răspunse. Poate că o mamă fusese separată de puiul ei și îl chema la micul dejun.

Am deschis ușa grajdului pentru vaci și m-am întors în casă după gălețile pentru lapte. Știam că cele trei vaci își vor găsi singure drumul spre grajduri și se vor servi satisfăcute din porția de hrană pregătită. Le puteam mulge fără să le îngrădesc între drugii de lemn, însă nu le lăsam libere niciodată. Știam că nu se vor mișca din locul lor – își vor ține capul între drugii de susținere și nu vor face nicio mișcare, decât să-și fluture coada sau, uneori, să-și treacă greutatea de pe un picior pe altul. Cu toate acestea, când m-am întors cu gălețile pentru lapte, am prins drugii, așa cum făceam de fiecare dată. Cred că era un obicei – așa mă învățase bunicul.

Tărcata mă privi cu ochi câprui, blânzi, în timp ce mi-am vârât piciorul sub un scaun pentru muls și l-am tras în dreptul ei.

— Care-i problema? am întrebat chicotind. Crezi că mi-e prea greu să mă aplec?

Am mângâiat-o pe pântec și m-am așezat pe scaun lângă ea, apoi m-am aplecat să-i spăl ugerul și am început s-o mulg.

— Ei, poate că îmi este, am recunoscut. Da' omul trebuie să-și păstreze energia dacă este cu putință. Astăzi mă așteaptă o zi grea. Încep însămânțările. Îndată după ce termin cu treaba de aici. Pământurile mele. Niciodată nu am mai însămânțat „pământurile mele”.

Am zâmbit și am început să mulg mai vârtos. Găleata se va umple îndată cu lichidul gras, cald și spumos.

N-aș fi fost niciodată în stare să explic cuiva de ce îi vorbeam vacii. Adică, nimeni n-ar fi înțeles, decât dacă ar fi petrecut timp în grajd la ora 5 dimineața, mulgând.

O pisică din grajd mieună, frecându-se de pantalonul meu. Nu știam dacă acesta era salutul ei de „bună dimineața” sau doar mă zorea să-mi termin treaba mai degrabă. M-am oprit atât cât să trimit în direcția ei un jet de lapte. Pisica se ridică pe picioarele din spate și începu să bată aerul cu lăbuțele, ca și când ar fi vrut să prindă fiecare strop de lapte și să-l vâre în gura deschisă.

Eram pricepuți la asta – eu și motanul cenușiu. Doar aveam în urmă câțiva ani de practică. Rămase acolo sorbind cu lăcomie fiecare jet de lapte pe care îl trimiteam în direcția ei.

— Gata, am spus în cele din urmă. Am de lucru. O să am grijă de tine după ce termin aici.

Pisica păru să priceapă. Se dădu puțin în spate și se așeză, începând să-și curețe tacticoasă fața mânjită de lapte.

Mulsul vacilor nu-mi luă prea mult timp, așa că după ce le-am bătut încetișor pe fiecare pe pântecul rotund, le-am lăsat și am apucat gălețile pline cu lapte ca să le duc în casă. Trebuia să mă mai întorc după a treia găleată, pe care o agătasem într-un cui, ca s-o feresc de pisicile din grajd.

În ciuda orei matinale, Mary trebăluia deja prin bucătărie când am intrat cu laptele. Mi se păruse că observ o licărire în privirea ei – dar poate că doar mi se păruse. Buna dispoziție mă făcea să privesc cu alți ochi toate lucrurile din jur.

Pixie era și ea acolo, frecându-se de picioarele mele și căutând să-și ia partea de atenție. M-am aplecat și am scărpinat-o după urechea moale, mătăsoasă. Nu mai era puiul acela mic pe care ajunsesem să-l iubesc. Anii trecuseră, iar Pixie era acum bătrână, socotind după vârsta câinilor. În acea dimineață, când ieșisem de sub așternuturi, ea rămăsese în urmă, ghemuită și satisfăcută. Iar eu mă bucurasem că-și continuase somnul. Am mângâiat-o pe burtica moale, iar ea îmi linse mâna.

— Bună dimineața, Josh, spuse Mary veselă. Și fără să-mi aștepte replica, continuă:

— Măi, da' matinal mai ești. Nu știu cum de-ai reușit să vezi ceva acolo, în grajd.

— Am așteptat să se facă puțină lumină, am răspuns zâmbind. Se lumina de ziuă când am ieșit din casă. E-adevărat, am continuat eu, în grajd e mai întuneric de obicei, dar le știu pe toate atât de bine acolo, încât n-am nevoie de foarte multă lumină.

Mary zâmbi, iar dimineața mi se păru și mai strălucitoare.

— Vrei să mănânci mai devreme? întrebă ea.

— Mai am ceva treabă de făcut.

Privirea ei se îndreptă spre ceasul din bucătărie, iar eu i-am urmat exemplul.

— Mă gândesc că nu strică să o iau înaintea tuturor, am recunoscut. Vreau să încep lucrările de însămânțare cât mai repede cu putință.

— Îți pregătesc micul dejun, spuse Mary simplu și se îndreptă spre cămară.

— Mulțumesc. Nu... nu aș fi vrut să te deranjezi de două ori cu masa, dar sunt puțin nerăbdător să...

Nu era nevoie să dau vreo explicație. Mary își legă șorțul în jurul taliei subțiri și, fără a se întoarce spre mine, răspunse:

— În asemenea timpuri, de însămânțare sau seceriș, bărbatul e bine să fie cât mai devreme pe ogorul lui. Un mic dejun luat mai devreme nu-i o problemă – și nu e nevoie să trezim și restul casei.

Cuvintele ei, „bărbatul” și „ogorul lui” făcură ca inima să-mi bată mai repede. Apoi gândurile îmi zburară la bunicul, îmbătrânit și istovit după toți anii de muncă pe câmp, apoi la unchiul Charlie, încovoiat de artrită. Mă întrebam cu tristețe dacă reușea să se odihnească în timpul nopții. Apoi m-am gândit la Matilda. Dăduse test elevilor și stătuse trează până târziu ca să corecteze testele, iar asta câteva seri la rând. Am fost de acord cu spusele lui Mary. Cu toții aveau nevoie de odihnă.

— Mă întorc cam într-o jumătate de oră, i-am spus și m-am dus să torn laptele în vasul pentru smântânit.

— Tu du-te, mă îndemnă Mary. Am eu grijă de asta.

Am privit-o întrebător, cu toate că nu era prima dată când Mary se oferea să ajute la asemenea treburi.

Îmi susținu privirea cu fermitate și mi-am dat seama că vorbea serios.

— Cel puțin lasă-mă să-l strecor, i-am spus. Gălețile sunt grele.

Mary nu spuse nimic. Mă privi cum torn laptele din găleată în vasul separatorului.

— E al tărcatei? mă întrebă. Însă nu așteptă răspunsul meu. Ce lapte gras are! Asemenea lapte se separă singur. Gândește-te ce unt bun se va face!

Simțeam zâmbetul din glasul ei, chiar dacă eram prea ocupat ca să mă uit la ea.

Am așezat găleata sub separator pentru Mary și m-am dus să văd de celelalte treburi. Întorcându-mă în grajd după cea de-a treia găleată, m-am oprit lângă tractor și mi-am plimbat mâna peste aripa lui încă lucioasă. Abia așteptam să mă așez pe scaun și să mă plimb înapoi și încolo cu el de-a lungul ogorului, aruncând sămânța ce va rodi îmbelșugat. Mi-am ridicat ochii spre cer și în inima mea se născu o rugăciune nerostită de mulțumire. Nu sunt sigur, dar cred că ochii mi se umeziră de lacrimi.

M-am dus să-mi termin treaba. Am început să fluier o melodie pe care o învățasem în copilărie și pe care o fredonasem de nenumărate ori de-a lungul anilor. Însă de data asta melodia îmi atinse inima într-un mod nou. „Slavă lui Dumnezeu, din mâna căruia vin toate binecuvântările...”

Capitolul 2

APROPIERE

Eram obosit și înțepenit când am coborât din tractor în acea seară. Soarele coborâse deja spre miazăzi și aerul devenise răcoros. La urma urmelor, nu era decât începutul primăverii. Fusesem în tractor încă de la răsăritul soarelui. Mary îmi adusese pe ogor mâncarea de prânz și o gustare după-amiază, ca să nu pierd timpul. Eram bucuros că nu însămânțam cu ajutorul cailor, care ar fi trebuit să ia o pauză de odihnă și hrană. Tractorul nu se plângea pentru orele lungi de muncă, cu toate că l-am oprit ca să-l alimentez.

Eram puțin surprins din cauza durerilor de spate și de picioare. Însă mi-am amintit că timp de câteva ceasuri tractorul mă săltase pe toate ridicăturile terenului, iar trupului îi trebuiau câteva zile ca să se adapteze.

M-am luat după mirosul de friptură de vită, picioarele întărziind să se miște în ritmul impus de stomacul flămând. Nu mi-am dat seama cât de flămând eram, decât când am simțit mirosul mâncării.

— Te-ai gândit să mai iei o pauză? mă întrebă Matilda pe un ton glumeț.

Am încercat să-mi maschez durerea în timp ce urcam treptele spre veranda din spate. Matilda ședea în balansoar cu o cană de ceai în mână.

— Începusem să cred că nu vom mai mânca niciodată, continuă ea. Asta-i tot ce mi-a dat Mary în așteptarea cinei.

M-am oprit brusc.

— De ce? am întrebat surprins. Mary nu obișnuia să interzică celorlalți să mănânce.

— Ei, și tu... râse Matilda. Cred că am exagerat. Adevărul este că Mary ne-ar fi lăsat să mâncăm, dar ne-am gândit să te așteptăm și pe tine.

— Îmi pare rău... am început. Dacă aș fi știut...

Însă Matilda mă întrerupse.

— Știm foarte bine cât de important e să termini cu însămânțările. Nu ne-a deranjat să așteptăm. Se ridică și sorbi delicat din ceașcă, apoi mă privi cu ochi sclipitori.

— Sincer! spuse ea și am crezut-o.

Am deschis ușa și i-am permis Matildei să intre înaintea mea în încăperea plină de arome. Bunicul citea ziarul așezat pe scaunul său preferat, lângă fereastră. Unchiul Charlie ședea pe canapea și-și masa ușurel degetele noduroase. Știam, fără să mai întreb, că îl dureau din nou. Îndată ce simți privirea mea ațintită asupra lui, se opri din masat și-și așeză mâinile în poală.

Mary era la sobă punând mâncarea în castroane. Se întoarse, privi peste umăr și-mi zâmbi. Credeam că o să mă întrebe ceva, însă n-o făcu – cel puțin nu prin cuvinte. Poate că ochii ei își primiră răspunsul, nu știu, însă îmi zâmbi din nou discret, și se întoarse la sobă.

— Suntem gata de îndată ce te speli, Josh, spuse ea.

M-am îndreptat către ligheanul din colț și am observat că fusese deja umplut cu apă caldă. Nu știam cine se ocupase de lucrul ăsta, însă m-am gândit, cu mulțumire, că cineva se îngrijea de mine.

Nu mi-a luat mult să mă spăl pe față și pe mâini. În timp ce agățam prosopul în cui, am observat că restul familiei se așezase la masă. Mi-am ocupat locul lângă ei și am plecat capul în timp ce bunicul mulțumi lui Dumnezeu pentru mâncare.

Când ne-am ridicat capetele și am început să ne servim din castroanele umplute cu vârf de Mary, bunicul vorbi pentru prima oară de când ne așezasem.

— Cum merge treaba, băiete?

Încă îmi mai spunea „băiete”. Cred că pentru bunicul voi fi „băiete” la orice vârstă, proprietar de fermă sau nu. Nu mă deranja. Mă făcea să mă simt „de-al casei”.

— Bine, am răspuns mestecând o bucată de pâine proaspătă.

— Merge bine tractorul?

Am încuviințat, gura fiindu-mi prea plină ca să mă aventurez cu un răspuns.

Unchiul Charlie luă o înghițitură lungă din cafeaua lui.

— Zgomotul ăla aproape că-ți sparge timpanele, spuse el. În ce mă privește, m-aș mulțumi cu o pereche de cai.

Am zâmbit. Unchiul Charlie nu se prea putea obișnui cu utilajele de la fermă ce nu aveau nevoie de puterea dobitoacelor cu patru picioare.

Am înghițit destul cât să răspund.

— Este mai gălăgios, dar și mai iute și, în plus, nu are nevoie de odihnă sau de nutreț.

Unchiul Charlie chicoti încetișor.

— Am aruncat și eu privirea pe câmp, Josh, îmi aminti el și mi s-a părut că te-am văzut oprindu-te de câteva ori ca să-i umpli pântecul de fier.

Am râs împreună cu el. Avea dreptate.

— Cred că mi-ar face plăcere să conduc un tractor, interveni Matilda, iar eu am pufnit în râs imaginându-mi cum ar arăta acea femeie mititică cocoțată pe scaunul marelui tractor.

Probabil că Matilda îmi interpretează greșit râsul, căci ridică bărbia cu încăpățănare.

— Aș putea, să știi, spuse ea. Pun pariu că aș putea. Tot ce trebuie să faci este să pui piciorul pe... pe obiectul ăla și să miști maneta din când în când și să rotești volanul în direcția în care vrei să mergi.

Bunicul începu și el să râdă.

Matilda se uită spre Mary.

— Am putea... nu-i așa, Mary? o provocă ea.

Mary se foi ușor.

— Nu știu... dar în ce mă privește cred că... cred că mai bine aș lăsa tractorul pe mâna lui Josh.

Pentru o clipă, privirea ei o întâlnește pe a mea. Am observat ușoara roșeață ce se așternuse pe obraji ei înainte de a-și pleca privirea. Am simțit că tocmai mi se făcuse un compliment. Mary avea adesea acest efect asupra mea – cu doar o privire sau un cuvânt mă putea face să mă simt ca un bărbat – un bărbat capabil să conducă. Am simțit că obraji mi se aprind ușor.

— Într-o zi... începu Matilda. M-am uitat la ea, așteptând să continue. Așteptam ocazia s-o tachinez puțin, în joacă; însă ea nu se uită la mine și nu-și isprăvi spusele.

Cina se isprăvi cu budinca pregătită de Mary, unul dintre deserturile mele preferate. Era și frișcă groasă pentru garnisit și eram sigur că tărcata noastră era sursa laptelui pentru desert.

După ce m-am bucurat de o porție ca pentru un bărbat în toată puterea, mi-am tras scaunul în spate, fără tragere de inimă, și m-am ridicat încet. Unchiul Charlie se ridică în același timp. Știam că se pregătea s-o ajute pe Mary la spălatul vaselor.

— Ajut eu în seara asta, unchiule Charlie, spuse Matilda.

Nu era nimic nou în faptul că Matilda îl numea „unchiul Charlie”. Amândouă îi spuneau așa, iar bunicului îi spuneau „bunicule”. Toată lumea era mulțumită. Cred că în felul ăsta ne simțeam mai degrabă ca membrii unei familii decât ca angajator, angajat și chiriaș. Ceea ce mă surprinsese era oferta Matildei. Nu vreau să spun că Matilda nu o ajuta pe Mary adeseori la treaba din casă, însă în ultima vreme Matilda fusese prea ocupată cu corectarea testelor și pregătirea lecțiilor.

— Ce s-a întâmplat cu pregătirea pentru școală? am întrebat-o.

— Am terminat. În sfârșit! Și crede-mă, parcă-mi vine să sărbătoresc.

Matilda se învârti pe loc, iar fusta lungă și plină flutură în jurul ei. Într-o mână ținea castronul cu zahăr, iar în cealaltă ulciorul cu smântână.

Unchiul Charlie o privi cu o licărire în ochi.

— Mie mi se pare că ar trebui să-ți găsești un mod mai bun de a sărbători decât în tovărășia smântânii și a zahărului, o tachină el.

— Ei bine, Josh este întotdeauna prea ocupat pentru așa ceva, spuse Matilda pe un ton jucăuș. Se uită într-adins la mine și-și flutură în mod exagerat genele lungi și negre.

Râsul umplu încăperea. Matilda ne făcea întotdeauna să râdem cu glumele ei, însă de data asta eu n-am putut să râd. Undeva, în adâncul inimii mele, am avut un sentiment ciudat, așa că m-am îndreptat spre cuierul de lângă ușă, unde-mi agătasem haina.

— Unde pleci? întrebă unchiul Charlie, iar când m-am întors spre el l-am surprins făcându-i cu ochiul Matildei. Iar vrei să-i dai de mâncare tractorului ăluia?

— Am treabă, am răspuns cât mai liniștit cu putință.

— Treaba-i făcută, băiete, interveni bunicul.

Am rămas pe loc, cu haina atârându-mi în mâna întinsă, privindu-i pe rând pe fiecare. Cu toții păreau într-o dispoziție veselă, iar eu nu-mi dădeam seama dacă vorbeau serios sau se distrau pe seama mea. M-am uitat la Mary ca să-mi primesc răspunsul. Ea încuviință.

— Toată treaba? am întrebat.

— Toată, spuse bunicul.

O clipă am vrut să protestez. Era ferma mea. Puteam să-mi fac singur treaba. Apoi mi-am dat seama ce idee absurdă avusesem – și cât de obosit eram – așa că am agățat din nou haina în cuier. M-am întors și le-am zâmbit.

— Mulțumesc, am spus simplu și am ridicat din umeri. Mulțumesc celor care au făcut-o.

— Toți am avut o contribuție, răspunse bunicul. Puțin aici, puțin dincolo și treaba a fost gata cât ai clipi.

— Mulțumesc, am spus din nou.

— Așa că acum, mă tachină Matilda fluturându-și din nou genele, vei avea timp să sărbătorim.

Eram gata de-acum să fac față provocării.

— Bine, am răspuns, jucăm șah... imediat după ce terminăm cu vasele. Am întins mâna după prosop și m-am alăturat lui Mary. Eu le șterg – tu le pui la loc, am îndrăznit să-i ordon Matildei.

— Șah? comentă Matilda. Nu-i chiar o reuniune socială, dar cred că trebuie să ne mulțumim și cu atât. Și, însoțită de râsul celor doi bărbați în vârstă, se grăbi să pună la loc vasele șterse de mine.

Când ultima farfurie fu așezată pe raft, eu și Matilda ne-am îndreptat spre tabla de șah, iar Mary își luă lucrul de mână, ce părea că întotdeauna era prezent când avea câte o „clipă liberă”. Bunicul și unchiul Charlie se aplecară asupra ziarelor. Nu știam dacă promisem unul nou sau dacă citeau unul vechi, dar n-am întrebat. Lângă noi, pe birou, se auzea bruind aparatul de radio. Îmi plăcea să ascult muzica în surdină, însă nu dădeam nicio atenție comentariilor ce întrerupeau muzica din când în când.

Nu mi-a fost prea greu s-o înving pe Matilda la șah. Avea o minte ascuțită și ar fi putut fi o adevărată competiție dacă n-ar fi fost atât de nerăbdătoare. Așa însă, ea jucă mai mult ca să se distreze nu ca să câștige, iar eu am câștigat de trei ori la rând.

La sfârșitul celei de-a treia partide m-am ridicat și m-am dezmoșit.

— E destulă „sărbătorire” pentru o seară? am întrebat-o în glumă.

— Să zicem, răspunse ea cu o mișcare a capului ce-i făcu buclele să tresalte. Însă data viitoare o să insist să jucăm crichet.

Matilda era expertă la crichet. De fapt, ori de câte ori aveam nevoie de un partener, mă gândeam la Matilda. Am zâmbit și mi-am înăbușit un căscat.

Mary își puse deoparte lucrul de mână.

— Vrei să mănânci sau să bei ceva înainte de culcare, Josh? mă întrebă ea, fiind pe punctul de a se ridica de pe scaun.

— Nu, mulțumesc. A fost o zi lungă. Cred că mă duc la culcare. Îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că ziua fusese la fel de lungă și pentru Mary.

— Probabil că și tu ești obosită, am spus, studiindu-i chipul. Ai fost în picioare aproape la fel de mult ca și mine.

Mary se făcu că nu aude remarca și se duse la sobă ca să pregătească ibricul cu cafea pentru bunicul și unchiul Charlie.

Se auzi foșnetul ziarului. Bunicul îl așezase pe masă și-și scosese ochelarii.

— Măine vreau să mă duc în oraș, Josh, spuse el punând ochelarii pe biroul de lângă aparatul de radio. Ai nevoie de ceva?

Am încercat să mă gândesc, însă mintea îmi era puțin în ceață. În cele din urmă, am clătinat din cap.

— Dacă-mi vine în minte ceva, o să-ți las un bilețel pe masă, am promis. Acum nu știu ce să-ți spun.

— Tu ai făcut listă, Mary? continuă bunicul. Sau vrei să vii cu mine și să alegi singură?

Am stat s-o privesc pe Mary cum clatină încet din cap.

— Drumul ia prea mult timp, spuse ea. Mai bine trimit lista.

Am făcut câțiva pași spre scară, apoi m-am întors.

— M-am gândit, am spus pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, că după ce strângem recolta de anul ăsta n-ar strica să ne luăm o mașină. Am ajunge în oraș cât ai clipi.

Nu știu exact la ce mă așteptam, însă cuvintele mele nu trecură neobservate. Bunicul își înălță sprâncenele zburlete și mă studie ca să vadă dacă am vorbit serios. Unchiul Charlie se opri din masatul încheieturilor și mă privi cu gura căscată. Iar Mary se opri locului, cu mâna întinsă după ibricul de cafea. Matilda însă răspunse zgomotos.

— Da! exclamă ea bătând din palme și aruncându-se spre mine. O, da, Josh! spuse din nou cu obrazii îmbujorați și cu ochii nclipind. Cumpără, Josh. Cumpără. Și mă îmbrățișă impulsiv, aproape doborându-mă de pe picioare.

— Hei, am spus desprinzându-mă din brațele ei. Am spus „poate” – după ce strângem recolta. Deocamdată însămânțez, îți amintești? Avem cale lungă înainte.

Matilda făcu un pas înapoi, cu ochii încă sclipind. Bătu din nou din palme, fără a se lăsa descurajată.

— Asta numesc eu „sărbătorire”, Josh, spuse ea entuziasmată, cu mâinile împreunate în fața ei.

Am privit la ceilalți aflați în cameră. Mary pusese jos ibricul de cafea. Unchiul Charlie închisese gura și-și ronțăia colțul mustății, iar sprâncenele bunicului reveniră în poziția normală.

Am ridicat din umeri.

— La asta ne mai gândim, am repetat eu neconvingător și m-am îndreptat spre scări, la culcare.

Capitolul 3

VIZITATORI

Însămânțările de primăvară continuă în ritm alert. Tractorul continuă să pufăie, având nevoie doar de câteva reparații minore. Familia continuă să dea o mână de ajutor la treburile din jurul casei și la cele de seară. O singură ploaie mă întârzie puțin, și doar pentru câteva zile – destul cât să mă odihnesc și să rezolv treburile mărunte ce se iveau întotdeauna la fermă.

Matilda nu-mi mai dădu pace deloc cu privire la mașină. Am început să-mi doresc să nu fi deschis subiectul ăsta. Totuși, argumentele ei entuziaste în favoarea vehiculului nu găseau foarte mare deschidere la bunicul și la unchiul Charlie. În orice caz, ideea nu întâmpină foarte mare opoziție și cam toți păreau că-și țin suflarea – așteptând să vadă ce va aduce cu sine recolta din acel an.

Cam în același timp când am terminat lucrările de însămânțare, porțile școlii se închiseră pentru vacanța de vară, iar Matilda se întoarse acasă.

— O, Josh, spuse ea entuziasmată înainte de a pleca. Abia aștept să vină toamna – și mașina. Va fi atât de amuzant, Josh! Scoase un sunet ciudat, un fel de combinație între un oftat și un geamăt.

— N-am promis nimic, i-am reamintit. Am spus că mă gândesc la asta.

— Știu, știu. Și va fi atât de distractiv! Se pare că Matilda nu dorea să audă de posibilitatea de a *nu* cumpăra mașina, așa că n-am mai insistat.

Ca de obicei, despărțirea dintre Matilda și Mary se dovedi emoționantă. Ajunseseră ca două surori, atât de tare țineau una la cealaltă și-și duceau dorul în timpul lunilor de vară.

— O, o să mă simt singură fără ea, șopti Mary după ce Matilda plecă, ștergându-și timid obrazul cu batista.

— Vara va trece repede, am încercat s-o consolez.

— Casa este întotdeauna atât de... atât de *liniștită* când este plecată, răspunse ea.

Așa este, casa pare liniștită fără entuziasmul debordant al Matildei, mi-am spus.

— O să fii ocupată cu grădina, i-am amintit.

Ea încuviință; apoi, după o clipă de tăcere, spuse cu nostalgie:

— Poate că Lou o va lăsa pe Sarah Jane să vină în vizită câteva zile. E aproape la fel de vorbăreată ca Matilda.

Am zâmbit. Sarah Jane era o mică domnișoară. Și era adevărat că era „vorbăreată”.

— Poate, am răspuns, poate o va lăsa să vină câteva zile. Lou are nevoie de ea – îi face cumpărăturile și se joacă cu cei doi frațiori.

Mary continuă, dusă pe gânduri și vorbind ca pentru sine:

— Lou are nevoie de ea mai mult decât mine. A fost o dovadă de egoism din partea mea să...

Am întrerupt-o.

— N-a fost o dovadă de egoism. Bunicul și unchiul Charlie – și eu – cu toții ne dorim să vină.

— Poate l-am putea aduce și pe Jon la fermă, spuse Mary înseninându-se. Atunci Lou n-ar mai trebui să aibă grijă decât de bebe.

Nu eram sigur că Mary chiar își dorea să-l aibă pe lângă ea pe energicul Jon, pe lângă toate treburile gospodăriei și munca în grădină. Eram pe punctul de a-i spune asta, când îmi puse mâna pe braț, părând că știe exact ce gândesc.

— N-ar fi atât de rău, susținu ea. Sarah m-ar ajuta cu Jon, iar la fermă sunt multe lucruri de făcut pentru un băiat, și grădina nu

va da roade decât spre toamnă. De obicei, Jon nu este *chiar* așa de neastâmpărat. În privire i se strecură o umbră de îndoială în timp ce rosti ultimele cuvinte. În plus, continuă ea, casa va fi mai... mai...

M-am uitat la mâna micuță ce se odihnea pe brațul meu. Îmi era greu s-o contrazic pe Mary, însă mă întrebam dacă chiar avea dreptate când spunea că Jon nu va fi o povară pentru ea.

— Vara ar trece mai repede în felul ăsta, isprăvi ea pe un ton jalnic.

— Ce-ar fi să încercăm câteva zile, pentru început? Să te asiguri că nu ai prea multe de făcut, am sfătuit-o.

Mary zâmbi, iar eu am știut că era mulțumită de consimțământul meu.

Jon nu era un copil rău și cu siguranță îmi iubeam verișorul, însă era unul dintre cei mai activi și curioși copii din câți am cunoscut. Faptul că-și băga nasul în tot felul de lucruri îl vâră adesea în necaz.

— Să nu-l lași în apropierea tractorului, am adăugat ferm, aducându-mi aminte de împrejurarea în care Jon turnase pământ în rezervorul de benzină.

Mary încuviință.

— O întreb pe Lou, data viitoare când mă duc în oraș, promise ea. M-am gândit că mătușa Lou se va bucura să se lipsească câteva zile de Sarah și Jon.

Credincioasă cuvântului dat, Mary discută cu Lou. Și înainte ca săptămâna să se sfârșească, Sarah și Jon ni se alăturară la fermă. Sarah își umplu timpul imitând-o pe Mary la tot ce făcea prin casă. O ajută să coacă pâine, să bată smântâna și să spele rufele. Ba chiar petrecu timp în grădină, smulgând buruienile – împreună cu câțiva morcovi și gulii – și spălă vasele, foarte încet, mai mult jucându-se în apa cu săpun decât spălând farfuriile și cănille. Însă Sarah părea să se adapteze foarte bine vieții de la fermă și cu toții ne-am bucurat de tăifăsuiala și buna ei dispoziție.

Bunicul și unchiul Charlie se străduiră să-i găsească tot felul de ocupații lui Jon. Îi ciopli ră fluiere și praștii, îi făuriră undițe și-i găsiră un pisoiaș dintre cei din grajd. Însă Jon le scăpa mai mereu de sub ochi, pornind să-și caute propriile activități.

În cele câteva zile cât l-am avut la noi, a dat mereu de bucluc – nu din neascultare, ci doar pentru că „încercase să ajute”. Goli castroanele cu apă pentru găini și le umplu cu paie – spunând că arătau flămânde. Legă câinele de la fermă de un copac, cu atâtea noduri, încât bunicul se strădui aproape o după-amiază întreagă să-l dezlege. Jon spusese că se temuse că „Fritz ar putea fi călcat de tractor”. Sparse o fereastră de la camera din față, azvârlind o piatră cu praștia cu care nu avea voie să se joace în jurul casei, spunând că „și-a dat drumul singură, când el nu era pregătit”. Culese o găleată întreagă de mere micuțe, ce tocmai începeau să crească în pomi – din dorința de a o ajuta pe Mary să facă o plăcintă cu mere. Intră în cotețul găinilor și aruncă o jumătate de duzină de ouă scroafei bătrâne ce se hrănea din troaca din apropiere – iar asta sub motiv că vroia să o învețe un truc, „ca pe Pixie”, să prindă mâncarea din aer.

Și, după părerea mea, cea mai rea ispravă dintre toate a fost să șterpelească sticla cu cerneală din biroul Matildei, să se furișeze pe lângă Chester, cățărându-se pe gardul îngrăditurii și să toarne toată cerneala pe spatele calului. Voise „să-i facă o surpriză unchiului Josh” cu un cal drăguț, bălțat, ca acela pe care-l văzuse într-o carte cu poze.

În acea seară am făcut un consiliu de familie. Eram gata să-l trimit pe Jon acasă, însă Mary susținu că băiețelul nu fusese obraznic și avea nevoie să i se dea șansa de a învăța cum stau lucrurile la fermă. Bunicul îi ținu partea. Cum putea învăța băiatul ce avea și ce nu avea voie să facă dacă nu i se dădea voie să exploreze puțin? Așa că Jon rămase, însă am fost nevoiți să-i dăm micuțului de patru ani mai multe reguli și am încercat să-l supraveghem mai îndeaproape.

Într-o după-masă reparam gardul pășunii din spatele fermei, când Jon mi se alătură.

— Bună, unchiu' Josh, mă salută el cu căldură. M-am uitat la ochisorii aceia strălucitori și la smocul de păr castaniu.

— Bună, bărbate, am răspuns puțin precaut. Știe Mary că ești aici?

Jon nu răspunse la întrebarea mea, ci ridică sus o mână în care ținea o găleată mică, roșie.

— Ți-am adus de băut, anunță el. Ți-e sete?

Soarele de vară era fierbinte și chiar îmi era sete. M-am oprit ca să-mi șterg sudoarea de pe frunte și am întins mâna după găleata mică pe care mi-o întindea.

— Mătușa Mary spunea că ți-e sete, continuă Jon. Lou îi învățase pe copii s-o numească „mătușă” pe Mary, în semn de respect.

Mi-am îndreptat privirea spre ferma din apropiere. Eram suficient de aproape pentru a mă servi singur – puteam merge eu însumi în casă, sau la fântână. Dar poate că Mary se gândise că nu-i va strica micuțului o „însărcinare” de felul acesta. M-am așezat pe iarbă și l-am luat pe Jon pe genunchi, ținând micul vas cu mâna.

— Unde e Mary? l-am întrebat, uitându-mă la urmele de praf de pe mâinile și fața lui.

— E ocupată cu ceva, răspunse el.

— Așa că mi-ai adus de băut?

El încuviință.

— Foarte frumos din partea ta, l-am complimentat. Mulțumesc!

Am ridicat vasul la gură. Apa nu era la fel de rece ca atunci când o scoteam din fântâna adâncă și m-am întrebat cât de mult zăbovise Jon până ajunsese la mine. Cel puțin era udă. Am sorbit din nou îndelung.

— Și ce ai făcut astăzi? l-am întrebat pe Jon.

Se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— L-am ajutat pe bunicul să sape grădina, spuse vesel, adăugând mai sobru apoi – da' el a spus „e de-ajuns, Jonathan” și m-a trimis înapoi la mătușa Mary.

I-am ciufulit părul.

— Și de ce a făcut asta? am întrebat. Ai încurcat legumele cu buruienile?

Jon încuviință, privindu-mă gânditor.

— Cred că din cauza fasolei, spuse serios, iar eu mi-am ascuns zâmbetul.

— Pe urmă am adunat rufe pentru mătușa Mary, începu el, însă sfârși ridicând din umerii mici. Da' ea a trebuit să le ducă înapoi. Nu erau încă uscate. A luat hainele și câteva le-a agățat la loc și... Își plecă privirea, apoi se uită la mine. Isprăvi cu un zâmbet larg ce mă înștiință că totul era în regulă. Și pe câteva dintre ele le-a spălat din nou și le-a agățat și pe ele.

Sărmana Mary. Avusese destul de lucru și fără să mai spele din nou rufe.

— Uite-o pe mătușa Mary! arătă Jon cu entuziasm spre fermă. Avea dreptate. Mary și Sarah veneau spre noi.

— Ți-am adus ceva, unchiule Josh, strigă Sarah încă înainte de a ajunge la noi.

M-am uitat la cutia din mâna Sarei, apoi la Mary. Amândouă arătau tare mulțumite.

— Trebuie să ghicesc? am întrebat-o pe Sarah.

Pufăind, ajunse la locul unde eu cu Jon ne odihneam.

— E ceva de băut, spuse ea mândră.

— De băut? Drăguț din partea ta. Însă Jon – și i-am ciufulit din nou părul – ți-a luat-o deja înainte. Da' cred că încă ceva de băut nu...

M-am oprit. Fața lui Mary se făcu albă când auzi aceste cuvinte și-și duse mâna la gură în timp ce privirea i se fixă pe găleata cea roșie.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o pe Mary, însă cea care-mi răspunse fu Sarah.

— În aia? țipă ea, arătând cu degetul spre vasul roșu aflat în iarbă. Înainte ca eu să am ocazia să răspund, continuă:

— Jon îl necăjea pe bunicul în grădină – scormonea pământul – așa că bunicul i-a dat găleata și l-a trimis să ude florile.

Nu era nimic grav. Nu mă deranja să beau din apa destinată florilor. Însă chipul lui Mary era încă palid și nu scosese un cuvânt decât ca să exclame: „O, Joshua!”

— Da’... continuă Sarah, Jon a scos apă din troacă!

Pentru o clipă am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Am crezut că o să vărs. Gândul că am împărțit apa cu caii și vitele ce-și vârâseră botul în ea mă făcu să cred că nu mai aveam mult și-mi dădeam măruntaiele afară. M-am uitat la chipul palid al lui Mary și la expresia de agonie ce se citea pe el. Apoi, deodată, toată treaba asta îmi păru atât de amuzantă, încât l-am tras în brațe pe Jon și l-am tăvălit în iarbă gâdilindu-l și izbucnind în hohote zgomotoase de râs. Culoarea de pe chipul lui Mary reveni la normal și am observat că încerca să-și ascundă zâmbetul în dosul mâinii. Apoi ne privi, pe mine și pe Jon, cum ne tăvăleam în iarbă împreună, și începu să râdă. Stomacul mă durea acum din cauza râsului.

Când în sfârșit am reușit să ne stăpânim, ne-am așezat cu toții pe pământ și ne-am servit din limonada rece pe care o aduseseră Mary și Sarah.

— Cred că dacă sunt în stare să beau laolaltă cu vitele și cu caii, putem folosi cu toții aceeași cană, am spus și am început din nou să râd.

— Avem și prăjituri, mă informă Sarah cu importanță. Cred că încerca să mă liniștească cumva. Probabil nu înțelegea de ce mi se părea atât de amuzant faptul că băusem apă din troaca animalelor. Am încercat să răspund cum se cuvine anunțului făcut de Sarah.

— Prăjituri? De care? Unde ai găsit prăjituri?

— Sunt fursecuri cu zahăr și le-am făcut eu. Apoi se corectă degrabă. Mătușa Mary și cu mine le-am făcut.

— Pot să iau și eu una? Pot să iau și eu una, Sarah? întrebă Jon. Erau destule pentru toți.

Cred că limonada și prăjiturile au avut un efect liniștitor asupra stomacului meu. În orice caz, n-am suferit de nicio boală după ce-am băut apă din troaca animalelor, însă pe viitor mi-am propus să verific cu mare atenție orice mâncare sau băutură ce mi se oferea din mâna verișorului meu.

Capitolul 4

VARĂ

Lucrurile se liniștiră după ce Sarah și Jon se întoarseră acasă. Cred că până și Mary se bucura de pace și liniște, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru. Avea multe de făcut acum, când grădina începuse să-și dea roadele. Măinile nu-i erau niciodată libere, nici trupul liniștit.

Și eu eram ocupat. Trebuia să strâng fânul, să mă războiesc cu buruienile, să îngrijesc de animale și garduri; și înainte să ne dăm seama, vara se îndrepta cu pași repezi spre sfârșit.

Mă bucuram de zilele de duminică. Duminica era singura zi din săptămână în care, fără a se simți vinovat, omul se putea odihni puțin. Ne bucuram să mergem în oraș, la biserică – deși trebuie să mărturisesc că în timp ce mânam caii ce pășeau agale, mă gândeam din ce în ce mai mult la cât timp am fi putut economisi dacă am fi făcut drumul cu o mașină.

În câteva duminici am rămas să luăm masa cu Lou și Nat și cu cei trei micuți ai lor. Asta era cam singura ocazie să aflăm ce se mai întâmpla în viața fiecăruia dintre noi.

Bebe Timothy creștea atât de repede, încât ne era greu să ținem pasul cu el. Își sărbătorește prima aniversare a zilei de naștere în luna iunie și era tare ocupat să învețe cum să umble – sau mai bine zis cum să alerge. Timmy tânjea să fie inclus în activitatea fraților săi mai mari și se ținea după ei cât de repede reușeau să-l poarte plciorușele lui zdravene.

– Recolta arată bine, ba chiar foarte bine pentru perioada asta n anului, i-am spus unchiului Nat într-o asemenea ocazie. S-ar putea să fie cea mai bună recoltă de până acum, am spus.

Însă zilnic petreceam timp uitându-mă cu un ochi la cer și cu unul la ogoarele mele. Știam fără să mi se spună că o ploaie cu grindină putea schimba totul și, în adâncul inimii mele, mi-aș fi dorit să pot face o mică înțelegere cu Dumnezeu. Desigur, n-am încercat s-o fac. Aveam bunul simț – și credința – să știu că El cunoștea totul despre nevoile și dorințele mele și că, în dragostea Lui, va purta de grijă pentru viitorul nostru. Dar cât mai speram ca viitorul acesta să nu includă grindină!

Și iată că sosi vremea ca Matilda să-și facă din nou apariția. Cele două fete se îmbrățișară și țipară de bucurie și râseră de parcă ar fi fost despărțite câțiva ani. Până și bunicul și unchiul Charlie avură parte de îmbrățișări entuziaste. Eu am acceptat o îmbrățișare scurtă, apoi m-am dat un pas înapoi și m-am uitat la chipul strălucitor al Matildei.

— Cum arată recolta, Josh? Întrebă încă înainte ca eu să am șansa să deschid gura. Nu „ce mai faci?” sau ceva de felul acesta, ci „cum arată recolta?” Mi-am dat seama la ce se gândea. Eram pregătit s-o tachinez puțin.

Am ridicat din umeri și mi-am afișat o expresie gravă pe față.

— S-ar putea să ne putem plăti cheltuielile, am informat-o pe un ton tragic. Asta, dacă n-o să avem parte de grindină sau de vreo surpriză.

Colțurile gurii i se lăsară în jos și de pe buze îi ieși un sunet de dezamăgire.

— Privește la partea bună, am spus bătând-o ușurel pe umăr. Dacă vremea va fi bună și nu vom mai avea probleme, vom rămâne și cu ceva sămânță pentru primăvara viitoare.

Matilda părea teribil de dezamăgită, ba chiar rușinată.

— Am spus tuturor prietenilor mei că vei cumpăra o... o mașină, spuse ea încetișor, rostind tremurat ultimul cuvânt.

— Stai puțin, eu n-am promis nimic de felul ăsta, nu-i așa? am spus eu păstrându-mi expresia sumbră. Poate că n-ar fi trebuit să spui asemenea povești. Însă când păru pe punctul să plângă, am hotărât că era suficient.

— Glumesc, i-am spus zâmbind larg. Recolta arată bine. Foarte bine. Văzând că se pregătea să se arunce spre mine, am spus grăbit:

— Dar ține minte, asta nu înseamnă că promit ceva. Doar m-am gândit la mașină. N-am promis nimic.

Însă Matilda păru să nu audă despre faptul că „doar m-am gândit” la mașină. Cred că mă cunoștea suficient de bine cât să-și dea seama că și eu îmi doream mult acea mașină.

Mă lovi cu pumnul mic în braț, însă ochii ei străluceau.

— O, Josh, mă muștrului ea, ești rău!

Bunicul chicoti încetișor, iar unchiul Charlie zâmbi.

Începerea anului școlar se dovedi a fi traumatizantă pentru mătușa Lou. Sarah Jane se ducea la școală, în clasa întâi. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de greu le era mamelor să-și vadă primul copil pășind într-o lume cu totul nouă. Lou se arăta entuziasmată de dragul Sarei, însă eu știam că dacă ar fi stat în puterea ei să dea timpul înapoi cu un an sau doi, ar fi făcut-o.

Mary se apropia de finalul conservării fructelor și legumelor. În timp ce priveam șirurile de borcane ce umpleau mereu teigheaua bufetului, mă întrebam cum vor reuși cinci oameni să consume atâta mâncare. Parte din răspuns l-am aflat când i-am văzut pe Mary și pe bunicul încărcând o mulțime de borcane în șaretă și ducându-le la mătușa Lou. Lou era prea ocupată cu mica ei familie și cu responsabilitățile de soție de pastor pentru a reuși să-și umple singură camera, susținu Mary. Iar pentru acest gest Lou fu tare recunoscătoare. La urma urmei, din salariul unui pastor nu prea rămânea destul pentru cheltuieli suplimentare, însă n-o auzisem niciodată pe Lou plângându-se din cauza asta.

Am început să găsesc tot felul de broșuri și reclame împrăștiate prin bucătărie, care prezentau tot felul de mașini și meritele acestora. Nu trebuia să ghicesc cine le pune acolo, însă mă întrebam cum făcea Matilda de reușea să le colecționeze.

Am citit descrierile – după cum bine intuise ea că voi face. De fapt, le șterpeleam în dormitorul meu și le studiam întins pe pat.

Unele dintre ele erau foarte moderne! Nici nu știam că există asemenea modele. Puteai porni motorul fără să mai dai la manivelă! Mai apoi mă uitam la preț. Nu știusem nici că costau atât de mult, iar în minte îmi încolțeau îndoieli. Aceeași sumă putea face atât de multe lucruri pentru fermă. Am început să realizez faptul că micile uneltiri ale Matildei s-ar putea finaliza fără niciun rezultat. Ar fi fost curată nebunie din partea mea să cumpăr o mașină.

Am intrat în sezonul secerișului cu mintea frământată. Erau zile când consideram că „meritam o mașină”. Întreaga familie merita o mașină după toți acei ani în care călătorisem agale, cu căruța trasă de cai. *Ca să nu mai vorbim despre cât de mult timp am putea economisi*, îmi spuneam. Așa-mi spuneam uneori, pentru ca ziua următoare să mă gândesc la nevoile fermei, ale bisericii, la promisiunea mea de a o ajuta financiar pe Camellia în slujba de misiune, la vitele pe care le puteam cumpăra sau la lucrurile de care avea nevoie Mary în bucătărie; atunci tăiam de pe listă ideea de a cumpăra o mașină. În felul acesta se frământa mintea mea. Nici măcar rugăciunea nu mă ajută să-mi liniștesc gândurile.

Recolta s-a dovedit a fi bună în acel an. Chiar mai bună decât îndrăznisem să sper. Am urmărit cum hambarele se umpleau cu grăunțe sănătoase și frumoase. Am fost nevoit să cumpăr încă o ladă de la familia Sanders, pe care am plasat-o în curte, lângă tractor. Și remorca acestuia era plină. Grăunțele de calitate au adus și un venit bunicel. Dumnezeu ne binecuvântase.

Ei bine, cum dorea El oare să folosesc ceea ce-mi dăduse? Cum puteam fi un administrator înțelept?

Pe parcursul zilei eram ocupat cu treburile de la fermă, însă serile mi le petreceam stând ore în șir aplecat asupra registrelor contabile. Făceam tot felul de calcule. Cu fiecare încărcătură de grâu pe care o duceam la oraș, cifrele din registrele mele se măreau. Urma să avem un surplus. Însă va fi oare îndeajuns pentru o mașină? Și dacă da, era necesară oare o mașină? Era practică? Era lucrul cel mai potrivit pentru familia Jones?

Știam că toți așteptau decizia mea. Bunicul și unchiul Charlie nu-mi puseră nicio întrebare. Mary nu aminti niciodată de mașină, însă simțeam că-mi împărtășea frământarea. Matilda nu mai încerca să mă ademenească ca să cumpăr, însă mă privea întrebătoare și știam că devenea din ce în ce mai nerăbdătoare să mă decid.

Într-o seară m-am dus în camera mea și am scos din nou toate broșurile cu reclame. Am pus deoparte pe aceea care înfățișa un Bentley gri, strălucitor. Era mult prea modern și costisitor pentru mine, cu toate că mi-am îngăduit să mă imaginez – o clipă doar – la volanul mașinii, conducând pe drumul prăfuit de țară. Am mai pus câteva deoparte. În timp ce teancul de hârtii puse deoparte creștea, orgoliul și trufia lui Joshua Jones scădea. În cele din urmă, am rămas cu o mașină simplă, obișnuită, produsă de compania Ford. Aveam bani din belșug pentru un Ford – și încă-mi mai rămânea o bună parte din ei pentru alte lucruri de care aveam nevoie. O să cumpăr Fordul. Conștiința mea va supraviețui.

Am răsuflat ușurat, am pus deoparte broșura și am stins lampa. În întunericul ce se așternuse în încăpere, am îngenunchiat lângă pat pentru rugăciune. Odată luată decizia și aprobată de Tatăl meu, am simțit cum inima mi se liniștește. Am dormit în acea noapte cum nu mai dormisem de săptămâni.

A doua zi dimineată, la micul dejun, mi-am dres glasul ca să atrag atenția familiei.

— Am hotărât să cumpăr o mașină, am anunțat, și înainte să pot continua ce aveam de spus, Matilda scoase un țipăt, Mary zâmbi și bunicul încuviință aprobator. Unchiul Charlie zâmbi. Drumurile lungi și hurducăite nu făceau deloc bine oaselor bolnave de artrită.

— Stați puțin. Așteptați, am protestat ridicându-mi mâna și adresându-mă Matildei. Ne putem permite o mașină – asta nu este o problemă. Însă am hotărât că nu va fi una scumpă. N-avem nevoie de așa ceva – ne-ar dezechilibra financiar. O să cumpărăm un Ford simplu și practic – fără tot felul de mărunțișuri inutile.

Matilda redeveni serioasă.

— Însă va avea roți – și ne va duce unde avem nevoie, i-am asigurat.

Chipul Matildei se luminează din nou.

— Când? întrebă bunicul și cu toate că încerca din greu să ascundă asta, am remarcat entuziasmul din glasul lui.

— Mă duc astăzi în oraș ca să-l comand, am răspuns, abia stăpânindu-mi propriul entuziasm.

Matilda țipă de bucurie.

— O, Josh! E extraordinar!

Zâmbetul unchiului Charlie se lărgi.

M-am uitat la Mary. Chipul îi era îmbujorat, ochii îi sclipeau. Apoi făcu un gest neașteptat. Întinse mâna și mă apucă de mână, strângând-o.

Dacă Matilda ar fi făcut acest gest, nu m-ar fi pus deloc pe gânduri. De fapt, nu m-ar fi pus pe gânduri nici dacă s-ar fi aruncat în brațele mele sau și-ar fi pus brațele în jurul gâtului meu, strângându-mă cu toată puterea – așa era Matilda. Însă Mary? Acest gest liniștit de bucurie împărtășită îmi accelerează bătăile inimii.

M-am îmbujorat puțin în timp ce i-am privit pe cei din jurul mesei și m-am ridicat încet. Au trecut câteva clipe până când am reușit să-mi adun gândurile și să-mi găsesc cuvintele.

— O să... o să o comand astăzi... dar... dar n-am idee cât timp va trece până când o vom avea.

Matilda aduse lucrurile la normal.

— O, sper să sosească *curând*! exclamă ea, ridicându-se entuziasmată de pe scaun. Sper să se grăbească. N-avem prea mult timp. Avem nevoie de ea înainte de sosirea iernii, ca să putem învăța s-o conducem înainte de căderea zăpezii...

Se opri brusc. Privirea ei o întâlni pe a mea – arăta ca un copilăș ce încerca să-și convingă părinții să îi dea o bomboană. Vorbise la plural, un lucru îndrăzneț din partea ei, însă am zâmbit și i-am făcut cu ochiul. Înțelesesem.

După ce ne-am rugat împreună în jurul mesei din bucătărie, m-am întors în camera mea, am împăturit broșura în care era prezentat Fordul și am vârat-o în buzunar. Îndată ce voi isprăvi treburile de dimineață de la fermă, voi încăleca pe Chester și voi porni spre oraș.

Capitolul 5

FORDUL

Ca și Matilda, speram că mașina va sosi înainte de căderea zăpezii. Doream să învăț s-o conduc câtă vreme drumurile mai erau încă curate.

Am reușit să-mi ocup timpul fără nicio problemă. Trebuie să recunosc că am făcut mai multe drumuri la oraș decât în mod obișnuit. Pretindeam că am nevoie de una-alta, sau că vreau să ridic corespondența, însă în realitate mă opream să verific – cu regularitate – dacă se mai auzise ceva de mașină.

Într-o astfel de ocazie am găsit o scrisoare lungă și plină cu noutăți de la Camellia. Fusese informată de Societatea Misionară că la primăvară va pleca în Africa. Era atât de entuziasmată, încât caligrafia ei – frumoasă și îngrijită – părea grăbită și aproape neglijentă.

„Nu-mi vine să cred, Josh!” scria ea. „După toți acești ani mă duc în Africa lui Willie, la oamenii pe care a ajuns să-i iubească atât de mult. Voi locui aproape de satul în care a slujit Willie, iar misiunea mi-a promis o vizită la mormântul lui. Voi putea vedea locul în care este îngropat trupul lui Willie. Știu că pentru alții nu este un lucru important, însă cred că tu vei înțelege. Vreau să pot pune cu mâna mea flori pe mormântul lui. Și pentru mine va fi foarte special să pot îngenunchia acolo și să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să continui lucrarea lui Willie.

Nu voi sta în acel loc. Deocamdată, cel puțin. Am aflat că este mult prea primitiv pentru o femeie singură și nu mai este nicio altă tânără dispusă să locuiască și să lucreze alături de mine deocamdată. Însă mă rog ca, dacă este voia lui Dumnezeu, să-mi

trimită o tovarășă de lucru, astfel încât nu după multă vreme să pot locui acolo și să am ocazia să ajung cu Evanghelia la oamenii între care a locuit Willie.

Obişnuia să-mi povestească totul despre ei. Aproape că-i văd. Era acolo un şef de trib – un om mic după standardele noastre – dar ce putere avea! Willie spunea că oamenii nu-i puneau cuvântul la îndoială nici măcar o clipă. Şi mai era o femeie bătrână – sper că încă mai este acolo. Îi dădea de mâncare lui Willie din oala familiei, chiar dacă abia le ajungea tuturor. Willie era sigur că ea însăşi rămăsese de multe ori fără mâncare. Iar copilaşii... Willie spunea că-l urmau pretutindeni, curioşi să vadă ce va face omul acela alb, ciudat. Apoi mai era şi Andrew. Nu este numele lui african. E numele pe care Willie i l-a dat după ce a devenit creştin. A fost singurul convertit al lui Willie. Abia aştept să-l întâlnesc pe Andrew”.

Scrisoarea Camelliei continua, însă eu m-am oprit. A fost nevoie de ceva timp până când ochii mi-au fost suficient de uscaţi ca să pot vedea cuvintele aşternute pe pagină. Dacă mie îmi lipsea atât de mult Willie, nu-mi puteam închipui cum simţea Camellia această pierdere.

Camellia scria că n-ar fi vrut s-o lase pe mama ei singură. Apoi se muştra. Sigur că mama ei nu va fi singură – avea acelaşi Domn ca şi ea, acelaşi Domn care o va însoţi şi pe ea pe câmpul de misiune.

„Ai fost întotdeauna un prieten atât de drag, Josh, şi pentru Willie, şi pentru mine. Apreciez prietenia ta acum mai mult ca niciodată. Şi nu-ţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns pentru sprijinul pe care mi-l dai ca să pot merge în Africa, aşa cum am plănuit împreună cu Willie. Mă rog zilnic pentru tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, Josh, şi să-ţi împlinească dorinţele inimii, orice sau pe oricine ar cuprinde acestea”.

Camellia subliniase cuvântul „oricine” şi mi-am imaginat expresia de pe chipul ei, cu ochii strălucindu-i jucăuşi. Am simţit o goliciune înăuntrul meu. Oare va mai exista cineva care să ia

locul Camelliei în inima mea? Am dat acest gând la o parte. Camellia pleca în Africa, iar în ce mă privește – deși încă era o taină pentru mine – Dumnezeu alesese să rămân la fermă.

Am citit din nou ultimul paragraf. „Dumnezeu să te binecuvânteze, Josh, și să-ți împlinească dorințele inimii, orice...”

M-am oprit aici. Venisem în oraș ca să văd ce se mai aude despre Fordul meu. În timp ce mi-am aruncat din nou privirea asupra cuvintelor de pe paginile scrisorii, ideea cumpărării unei mașini nu mi se mai păru atât de atrăgătoare.

— Doamne, am recunoscut într-o rugăciune simplă. Cred că m-am aventurat prea mult. Avem nevoie de o mașină. Am gândit bine achiziția asta și pentru toți cei implicați pare un lucru bun – însă ajută-mă, Doamne, să nu mă las prea prins de asta. O mașină este, la urma urmelor, doar un mijloc de transport. Oamenii aceștia – africanii Camelliei – sunt suflete veșnice. Frați. Amintește-mi să petrec mai mult timp în rugăciune pentru ei, în timp ce Camellia va merge să le împărtășească Evanghelia.

Am împăturit cu grijă scrisoarea Camelliei și am vârat-o în buzunarul interior al hainei. Nici măcar nu m-am deranjat să întreb despre mașină. Va sosi când va sosi! În schimb, l-am îndrumat pe Chester spre Lou. Copiilor le va face plăcere vizita mea, iar eu mă voi bucura să pot servi o cafea cu Lou.

A doua zi dimineată, când ne-am trezit, pământul era acoperit cu zăpadă. Nu voi spune că n-am fost puțin dezamăgit. Sperasem că... Însă am alungat gândul. O mașină putea fi condusă foarte bine și în câțiva centimetri de zăpadă.

Când Matilda coborî la masă, am constatat că ea nu era gata să se împace grabnic cu ideea.

— O, nu! se văicări ea. Ce ne facem acum? Ce *ne vom face*, Josh? Zăpada a venit deja – însă mașina nu! O...

Se duse la fereastră, dădu la o parte perdelele albe și involburate, atent călcate de Mary, și gemu din nou.

— Vom fi nevoiți să învățăm să o conducem pe zăpadă. Ar fi fost cu mult mai ușor...

— Cred că nu-i nicio problemă, am intervenit degrabă. Oricum, mașina nu este aici.

— Dar o să ajungă oricând de acum, iar zăpada...

Zăpada se topi până la amiază, iar două zile mai târziu sosi și Fordul. Credeam că mă pregătisem pentru rolul de proprietar de mașină, însă când vestea ajunsese la urechile mele, am simțit un fior prin tot corpul, urmat de o sudoare rece. Măinile mi se umeziră, gura mi se uscă și genunchii aproape că mi se loviră unul de altul din cauza emoției – și chiar teamă.

Am înhămat caii la căruță, iar bunicul și unchiul Charlie veniră cu mine în oraș. Nu-l puteam călări pe Chester – trebuia să iau mașina și nu aveam cum să-l aduc înapoi.

Ne-am dus direct la domnul Hickson, luându-mi un aer de nonșalanță în timp ce am pășit în biroul său spunând că venisem să-mi iau mașina. Aveam restul sumei de plată în buzunarul din interiorul hainei, prins cu un ac de siguranță, ca să nu se piardă. Am început să-l desfac cu grijă, ca să scot banii, însă domnul Hickson se grăbi spre mine, strigându-mi:

— Pe aici, Josh! Și să știi că e o frumusețe! Vino și uită-te la ea.

L-am urmat, avându-i în urma mea pe bunicul și pe unchiul Charlie.

Într-adevăr, era o frumusețe. Niciodată nu mai văzusem atâta metal strălucitor. Era acolo, vopsită într-un negru lucios, cu ferestrele sclipitoare. Am tras încet aer în piept. Era frumoasă!

Eram destul de familiarizat cu cele câteva mașini ce se puteau vedea pe străzile orașului nostru. Câteva dintre ele erau modele noi, însă pentru mine, Fordul acesta – mașina aceasta care era a mea – era cea mai frumoasă dintre toate.

Am înaintat și mi-am trecut mâna peste aripa lucioasă. Domnul Hickson deschise una din portiere.

— Și privește aici, mă îndemnă el. Uită-te la scaunele de piele. Uită-te la ele. Uite acolo.

Am făcut un pas înainte și am privit. Așa era, tapiterie de piele – cea mai fină piele neagră din câte văzusem. Am dat afară aerul pe care cred că-l ținusem în piept. L-am auzit pe unchiul Charlie spunându-i ceva bunicului și pe acesta răspunzând: „Măăăăi... să fie!” M-am răsucit spre ei. Amândoi zâmbeau larg. *Stau privind mașina asta ca și când n-au mai văzut în viața lor așa ceva*, mi-am spus și am chicotit încetisor.

— Măăăăi... să fie, spuse din nou bunicul și întinse mâna, trecând-o peste pielea neagră. Mustața unchiului Charlie se ridica la capete. Întinse mâna cu degetele-i noduroase și atinse geamul sclipitor al portierei. O clipă m-am întrebat dacă exista în viață ceva mai frumos decât să stai în fața primei tale mașini, privind la ea, așa nouă cum era.

M-am întors cu picioarele pe pământ când l-am auzit pe domnul Hickson spunând:

— Mai sunt doar câteva lucruri de care trebuie să ne ocupăm, apoi o puteți lua.

Domnul Hickson se îndrepta deja spre biroul său, iar eu m-am luat după el, cu toate că am simțit un moment de panică. Domnul Hickson spunea că o pot lua. Nu era posibil ca domnul Hickson să nu știe că eu nu mai condusesem niciodată o mașină. Doar nu mă va sui în ea, așteptându-se să...

— Aveți ceva instrucțiuni scrise pentru mașina asta? îl întrebă bunicul pe domnul Hickson pe un ton cât se poate de normal. Ar fi trebuit să pun eu întrebarea asta.

— Desigur. Desigur, răspunse domnul Hickson, încuviințând viguros. Tot ce este nevoie să știți se găsește aici, în birou.

Uff! Poate că, la urma urmei, nu mă voi face de rușine.

— Joe Hess, care locuiește în vecini, are și el un Ford. Aproape ca acesta, numai că nu este nou, spunea domnul Hickson. S-ar bucura să vină aici și să-l ia pe Josh în primul lui drum cu mașina.

— Ar fi bine. Foarte bine, fu bunicul de acord. Până se obișnuiește cu ea, adăugă el. O să se obișnuiască repede. Conduce de ceva vreme tractorul ăla mare.

Domnul Hickson încuviință.

— Îl trimit pe Mickey după Joe – și, credincios cuvântului dat, îl chemă pe tinerelul amintit aflat într-o cameră din spate și-l trimise.

Nu știu cum se face, dar se pare că ceilalți uitaseră că eu eram cumpărătorul. Bunicul și domnul Hickson făceau planuri fără mine. Însă nu după multă vreme, se întoarseră spre mine – era vremea plății finale. Am scos banii din buzunar, iar domnul Hickson îi numără.

— Bun, spuse el. Foarte bine.

Când isprăvirăm cu actele, Joe era deja acolo. Părea impresionat de noua mașină și se învârti de câteva ori în jurul ei, studiindu-i fiecare partă, în special pe cele care nu se regăseau la modelul lui. Nu spuse prea multe, însă zâmbi, admiră și își trecu mâna – ici-colea – peste tabla lucioasă.

Am urcat cu toții în ea pentru prima noastră călătorie cu mașina în jurul orașului. Eu m-am așezat în față, alături de Joe, ca să pot învăța toate procedurile șofatului. Bunicul și unchiul Charlie se așezară în spate. Era greu de spus cine era cel mai entuziasmat.

Domnul Hickson învârti vânjos manivela și motorul porni cu o scuturătură. L-am auzit pe bunicul icnind, însă mai apoi intră pe strada principală, trecând pe lângă oameni și magazine.

Da' știu că am făcut impresie, de asta puteți fi siguri! Capetele se întoarseră, oamenii se opriră locului, proprietarii de magazine ieșiră la ușă, perdelele fluturară la geamuri și câinii lătrară și alergară după noi.

Cu cât mergeam mai departe, cu atât prindea viteza mai mare. Nu trecu mult și mașina aproape zbura. Eu aproape că nu mai aveam suflare, însă Joe părea că știe ce face, manevrând mașina ca și când n-ar fi avut nicio problemă.

Când am ajuns în câmp deschis, mă îndemnă să încerc. Eram atât de emoționat, încât îmi tremurau mâinile, însă m-am strecurat în spatele volanului și am făcut exact ceea ce-mi arătase

Joe. Ei bine, aproape. Am dat drumul pedalei prea devreme și Fordul se opinti de parcă i s-ar fi înfipt pinteni în pânțele. Motorul se opri, iar Joe fu nevoit să se dea jos și să-l pornească. Următoarea încercare se dovedi mai bună și nu după multă vreme conduceam în josul străzii de parcă asta aș fi făcut toată viața.

Când am ajuns înapoi în oraș și l-am lăsat pe Joe acasă, pot spune că mă descurcam deja binișor. Am hotărât să mergem la Nat și Lou, ca să ne mândrim puțin. Speram că Nat va fi acasă. O mașină ca asta va ușura cu siguranță vizitele unui pastor.

Nat era acasă și am fost nevoiți să-i arătăm tot ce mișca la acea mașină. Le-a studiat pe toate îndelung, plescăind din limbă mulțumit și zâmbind cu gura până la urechi. Am simțit că mi se rup nasturii la cămașă de mândrie. Mă simțeam chiar mai bărbat decât atunci când semnasem actele prin care ferma îmi era încredințată mie.

În cele din urmă, ne-am despărțit de admiratorii noștri și ne-am îndreptat spre șosea, în timp ce Jon urla după noi. Ar fi vrut și el să vină. Îi luasem deja pe toți la o scurtă plimbare, dar cred că nu era destul pentru micul Jon. Ar fi vrut să meargă oriunde se ducea mașina.

Când am ajuns înapoi la domnul Hickson, bunicul ieși din mașină și se duse să dezlege caii priponiți. Unchiul Charlie dădu să coboare și el, cam fără tragere de inimă. Cred că bunicul simțise și el asta.

— Ce-ar fi să te întorci acasă cu Josh? spuse el. Nu e nevoie de doi oameni ca să mâne pe bătrânii ăștia doi.

Unchiul Charlie nu-l contrazise. Se așeză la loc pe scaunul îmbrăcat în piele și trase în piept aerul de toamnă. Apoi își scoase ceasul de buzunar și privi cadranul.

— Ei bine, Josh, spuse el cu o sclipire în privire. Să vedem cât timp ne ia ca să facem drumul înapoi, la fermă.

Am zâmbit, apoi am încuviințat. Am împins maneta și am pornit. Odată trecuți de străzile orașului, am apăsat mai tare pe

accelerator. Vântul intră suierând pe geamurile deschise. Cu mult în spate, tocmai ieșind din oraș, l-am văzut pe bunicul îndreptând caii spre drumul principal. Mai apoi praful ridicat de roțile mașinii mă împiedică să-l văd.

N-am încercat să stabilim vreun record. Am condus precaut. Însă până și așa, călătoria noastră spre casă dură doar unsprezece minute și treizeci și șapte de secunde. Unchiul Charlie chicoti vesel în timp ce îmi arată cadranul ceasului.

Am intrat pe aleea ce ducea la fermă. Abia așteptam să le arăt fetelor noua mașină. Apoi am privit cu groază la praful ce se pusese deja pe exteriorul sclipitor și mi-am dorit să fi avut posibilitatea de a o putea curăța repede înainte de a le-o arăta. Mi-am dat seama însă că nu voi fi în stare s-o fac, căci Mary alerga deja în întâmpinarea noastră.

Capitolul 6

UN MUSAFIR

Am avut destul timp ca să-i arăt lui Mary mașina, s-o iau la o plimbare, să spăl și să lustruiesc tot metalul și pielea înainte ca bunicul să intre în curte cu căruța trasă de cai.

Învățasem o lecție pe drumul spre casă. Senzația declanșată de aerul proaspăt de toamnă ce se strecura pe geamurile deschise ale mașinii putea fi înviorătoare, însă pe drumurile noastre prăfuite de țară nu era un lucru practic. Am hotărât ca, de acum înainte, când mașina era în mișcare, geamurile să rămână închise. L-am informat despre acest lucru pe unchiul Charlie în timp ce mă privea lustruind și curățând.

După ce bunicul se duse în bucătărie, la Mary, cu alimentele pe care le scrisese pe listă, am dus caii în grajd și m-am întors la lustruitul mașinii. Șovăind să-mi părăsesc Fordul, m-am lăsat convins, în cele din urmă, să intru în bucătărie pentru ceai și turtă de mălai.

Îndată ce ceasornicul ne dădu de știre că școala se va încheia pentru ziua aceea, ne-am urcat cu toții în mașină și ne-am dus s-o așteptăm pe Matilda.

— Abia aștept să-i văd fața când vom intra cu mașina în curtea școlii, spuse Mary entuziasmată.

Am condus foarte încet. Nu doream să prăfuiesc din nou mașina înainte ca Matilda s-o vadă. Chiar și așa, am ajuns mai devreme decât trebuia, după ceasul de buzunar al unchiului Charlie, și am fost nevoiți să parcăm pe marginea drumului, înainte de povârnișul în spatele căruia se afla școala. Nu doream să ajungem înainte ca Matilda să-și fi trimis elevii acasă.

În cele din urmă, unchiul Charlie ne dădu semnalul de plecare, iar eu am sărit afară ca să pornesc motorul în timp ce bunicul trase și împinse butoanele și manetele necesare. Joe spusese că puteam porni și singur mașina, însă nu eram încă atât de familiarizat cu ea.

În timp ce urcam pufăind ultimul povârniș spre curtea școlii, am întâlnit pe câțiva dintre elevii Matildei și am știut că școala se încheiase.

Dacă ne așteptasem ca Matilda să se arate entuziasmată, n-am fost dezamăgiți. În timp ce intram în curtea școlii, am zărit-o apărând la fereastră. Probabil că se întreba ce însemna acel zgomot ciudat. O clipă rămase locului buimăcită, cu ochii măriți și mâna la gură. Văzând-o pe Mary cum flutura agitată din mâini, Matilda își veni în fire, în cele din urmă. Dădu buzna pe ușă afară și săltă peste treptele din fața clădirii de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— E aici! E aici! striga în timp ce alerga spre noi. O, Josh, e aici. Am decis să nu-i aduc aminte de faptul că eram perfect conștient de acest lucru.

Nici măcar nu se opri să admire metalul lucios pe care mă străduisem atât de mult să-l lustruiesc. Nu se uită nici la sticla sclipitoare a geamurilor. Nu încetini nici măcar o clipă, ci doar se aruncă spre portieră, se strecură în mașină pe lângă Mary dintr-o singură mișcare și se instalează taman între noi doi.

— Arată-mi! țipă ea. Repede – arată-mi.

— Nu poți vedea prea multe în înghesuiala asta, am spus pe un ton cam ursuz, încercând să-i fac loc. Trebuie să o vezi din afară, am spus și am dat să deschid portiera din dreptul meu.

Însă Matilda clătina atât de viguros din cap, încât câteva bucle i se desprinseră din acele de păr.

— Nu, se văicări ea, trăgându-mi mâna de pe mânerul portierei. Arată-mi cum se conduce.

Bunicul fornăi și unchiul Charlie chicoti. Mary doar ridică din umerii zvulți și zâmbi. Eu eram uluit. Nu eram pregătit să-i dau

Matildei lecții de șoferie în noua mea mașină. Abia învățasem eu însumi. Am încercat să trag de timp.

— Am venit ca să te luăm acasă, am informat-o. Ești gata de plecare?

Pentru o clipă, nu păru să înțeleagă. Trase de câteva ori aer în piept, apoi răspunse aproape normal:

— Nu, trebuie să-mi iau cărțile și să șterg tabla și să încui școala.

Am coborât cu toții. Mary șterse tabla în timp ce Matilda își adună cărțile. Unchiul Charlie și bunicul studiară o hartă agățată pe perete, însă eu doar m-am plimbat de colo-colo, încercând să-mi amintesc cum arătase încăperea pe când fusesem eu însumi elev acolo.

Pe rândul dinspre ferestre șezuse Avery, apoi eu, apoi Willie – parcă-l vedeam și acum. Era aplecat asupra unei probleme de aritmetică, cu smocul de păr dezordonat acoperindu-i fruntea, pistruii presărați pe vârful nasului și chipul încruntat din cauza concentrării.

M-am răsucit brusc pe călcâie și am ieșit din încăpere. Până și amintirile erau prea dureroase.

— O să aștept afară, am spus pe un ton cât mai natural cu putință și am închis ușa școlii după mine, ca și când în felul acesta aș fi închis acolo și amintirile.

N-a trebuit să așteptăm mult după Matilda. Am urcat cu toții în mașină și am pornit pe drumul de țară.

Ne-am așezat altfel. Mary se urcă pe locul din spate, între bunicul și unchiul Charlie. Locul era cam strâmt, însă cei doi nu păreau deranjați. Matilda călători alături de mine, pe bancheta din față. Nu se uită la tapițeria de piele lustruită. În schimb, își fixă ochii pe volan și pe manete, urmărind fiecare mișcare pe care o făceam. Știam că Matilda nu-mi va îngădui nicio clipă de odihnă până când n-o voi învăța cum să-mi conducă mașina.

Cu toate acestea, nu eram pregătit încă să împart șofatul propriei mașini cu nimeni. Nici măcar cu Matilda.

— Ce-ar fi să te relaxezi și să te bucuri de călătorie? am îndemnat-o. Ține minte, nu vom veni în fiecare zi ca să te luăm de la școală.

Cred că a priceput mesajul. Oftă și se rezemă de spătarul scaunului. Sau ceva de felul acesta. Încă îi mai simțeam privirile ațintite asupra mâinilor mele.

N-a trebuit să treacă mult timp până când m-am lăsat înduplecat și i-am dat Matildei câteva lecții de șoferie. Nu ne-am aventurat pe drum, ci doar în susul și în josul lungii alei ce ducea la ferma noastră. Învăța repede, trebuie să recunosc. M-am oferit s-o învăț și pe Mary, însă ea doar zâmbi și spuse că mai degrabă mă lasă pe mine să mă ocup de asta.

Mașina era, cu siguranță, o achiziție și ne ajuta să economisim timp în drumurile pe care le făceam în oraș. Abia așteptam călătoria de familie pe care o făceam duminica. Era cam îngheșuală, însă nimeni nu se plângea.

Mai apoi stratul de zăpadă deveni din ce în ce mai gros, iar mașina nu mai putea fi folosită. Am pus-o în șopronul pe care-l construisem pentru ea și am început să folosim din nou căruța. Niciodată nu mi se păruse drumul atât de lung ca acum, când eram nevoiți să ne întoarcem la sania trasă de cai.

Într-o seară câinele lătră îngrozitor, așa că ne-am ridicat cu toții de la locul în care ne aflam și ne-am dus la fereastră. Nu așteptam musafiri. Seara era friguroasă, însă nu peste măsură. Nu bătea vântul, iar luna lumina puternic. Totuși, nu ne puteam gândi ca cineva să vină în vizită călare pe cal la o asemenea oră. Pentru o clipă am avut o strângere de inimă la gândul că se întâmplase ceva rău în oraș și unchiul Nat venise ca să ne dea de știre.

Însă nu era unchiul Nat. Ușurat, mi-am dat seama că omul era un străin. Ei bine, nu chiar un străin. Îl mai văzusem o dată sau de două ori, iar din salutarile pe care le schimbaram mai târziu în bucătărie, mi-am dat seama că Mary și Matilda îl mai întâlneau înainte.

Însă când bunicul răspunse bății lui și deschise ușa, nu păru să-și dea seama cine era tânărul cu pricina. Întinse însă mâna amabil și-l invită să intre în casă.

— Nu cred că am avut plăcerea, spuse bunicul în timp ce-i scutură mâna viguros, iar omul răspunse vesel:

— Sanders. Will Sanders. Am cumpărat ferma de alături, zise el, făcând un semn cu capul înspre miazăzi.

— Sanders, repetă bunicul. Credeam că l-am întâlnit pe Sanders. Bunicul părea puțin încurcat. Nu era tatăl tău, nu-i așa?

— Nu, domnule. Era fratele meu mai mare. El a cumpărat ferma. Tata nu mai este acum printre noi, de șapte ani.

— Îmi pare rău să aflu asta, spuse bunicul sincer. Vino și stai jos. Te putem ajuta cu ceva?

Tânărul zâmbi.

— Nu, mulțumesc, răspunse el liniștit. Am venit doar în vizită. Nu dădu niciun semn că ar vrea să se așeze.

Toată această conversație avea loc în timp ce noi, ceilalți, urmăream scena. Cred că Will își propuse să schimbe lucrul acesta. Scrută încăperea. Salută printr-o înclinare scurtă a capului pe unchiul Charlie, mă studie o clipă, apoi își întoarse privirile spre cele două fete. Doar atunci zâmbi. Își scoase pălăria și le salută înclinându-și capul.

— Bună, domnișoară Turley. Domnișoară Hopkins.

În acea clipă am început să-l cercetez mai îndeaproape pe tânărul din fața mea.

Puțin mai înalt decât mine, umerii săi erau mai largi, șoldurile mai înguste. Chiar și la lumina lămpii puteam zări buclele de păr închis la culoare și ochii negri. Avea bărbia pătrată și nasul drept. Zâmbetul îi dezvăluia două șiruri de dinți drepecți, albi. Până și eu eram suficient de isteț ca să-mi dau seama că domnișoarele îl puteau considera a fi un bărbat arătos. M-am frământat stânenit în timp ce Mary și Matilda îi răspunseră la salut. Amândouă se îmbujoraseră și în ochi li se aprinseseră luminițe.

Mary fu prima care făcu un pas înainte.

— Intră, domnule Sanders, îl salută ea cu căldură. Dă-mi voie să-ți iau haina.

Will Sanders îi încredință lui Mary pălăria și-și scoase haina groasă de iarnă. Mary le duse la un cuier rezervat musafirilor, în colț.

Niciodată n-o mai văzusem pe Matilda tăcând atâtea minute în șir.

— N-am știut că o să rămâi în zonă, se aventurează ea într-un final, privind cu timiditate în direcția lui Sanders.

— Ei bine, m-am gândit să mă întorc pe timpul iernii în oraș, însă fratele meu mi-a spus că nu i-ar strica un ajutor la treburile de la fermă.

M-am frământat din nou, stânjenit.

— L-ai întâlnit pe Josh? întrebă Mary, întorcându-se după ce atârname în cuier haina și pălăria bărbatului.

Privirile se îndreptară spre mine. Mă studie o clipă înainte de a spune încet, cu grijă:

— Nu cred că am avut privilegiul. Și zâmbi cu prea multă familiaritate, după părerea mea.

Am făcut un pas înainte și i-am întins mâna. Un gest firesc, ca între vecini. Îmi strânse mâna cu putere. Mă întrebam dacă nu cumva încearcă să mă intimideze cu strângerea sa de mână. Mi-am strâns degetele în jurul mâinii lui. Doream să știe că și alți bărbați aveau forță în mâini.

Pentru o clipă privirile ni se întâlniră și am zărit în ochii lui un fel de provocare. Nu știam ce înseamnă toate acestea, însă nu mă simțeam deloc în largul meu.

După ce am petrecut o vreme gândindu-mă la lucruri despre care să putem vorbi, precum vremea și nutrețul pentru vite, Matilda sugerează să ne jucăm șah chinezesc. Ne-am mutat scaunele în jurul mesei. Jocul decurse binișor. Din motive pe care nu le pot explica, pentru mine era foarte important să câștig. Am făcut-o. La limită însă. Mary câștigă următorul joc. Asta nu mă deranjează deloc, însă mă deranjează faptul că tânărul Sanders se plasă pe al doilea loc.

Mary pregăti o gustare, iar bunicul și unchiul Charlie ni se alăturară la masă. Matilda întreținu conversația, în cea mai mare parte. Ea și Sanders tăfăsuiră veseli și, ocazional, el se întorcea și se adresa lui Mary, care răspundea celor spuse de el. Eu nu eram prea atent. Nu vedeam de ce aș fi fost. Mai apoi însă, un comentariu al Matildei îmi atrase atenția.

— Josh are un Ford nou, dar cu zăpada asta atât de multă, a trebuit să-l lase deoparte deocamdată.

Am simțit cum încep să mă umflu în pene. Iată un domeniu în care aveam avantaj asupra individului acesta șmecher de la oraș. Însă cuvintele lui îmi tăiară din nou elanul.

— Eu am un Bentley argintiu, dar l-am lăsat în oraș. Nu eram sigur pe străzile de la țară și n-am vrut să-l stric. Mă gândesc să-l aduc la primăvară.

Am simțit o senzație de rău în stomac.

Mary nu spuse nimic, însă Matilda dădu ochii peste cap.

— Un Bentley argintiu! Am văzut o asemenea mașină într-o broșură. E pur și simplu splendidă.

Tânărul încuviință printr-un gest cât se poate de firesc, ca și când un Bentley argintiu ar fi fost cel mai modest dintre lucrurile „splendide” ce se aflau în posesia lui.

După și mai multă flecăreală, în mare parte concentrată asupra persoanei lui Will Sanders, acesta se hotărî să plece. Dacă se aștepta să mă opun, se înșela amarnic. Însă în timp ce se pregătea de plecare, promise că o să revină. Nu „aș putea” sau „dacă-mi dați voie”, sau ceva de felul acesta. Doar „o să mai trec pe aici, cu prima ocazie”. Am simțit o stare de rău interior.

După ce plecă, m-am dus la culcare îndată ce am reușit să-mi scuz, plin de tact, retragerea. Chiar și cu ușa închisă le puteam auzi pe Mary și Matilda tăfăsuind și chicotind ca două școlărițe. Toată treaba asta mă deranjă atât de mult, încât abia am reușit să mă concentrez în timp ce-mi citeam pasajul biblic de seară și încercam să mă rog. Însă nu puteam descrie în cuvinte de ce mă simțeam așa. Am încercat din greu să dau la o parte sentimentele

tulburătoare și să adorm, însă asta era o sarcină prea mare pentru mine. M-am întors de pe o parte pe alta până când am auzit ceasul bătând ora trei – și somnul încă mă ocolea. Am lovit cu pumnul în pernă și mi-am dorit cu ardoare să nu-l fi văzut niciodată pe acel individ.

Capitolul 7

SCHIMBĂRI

M-am trezit obosit și ursuz din cauza lipsei de somn. Nu mă simțisem niciodată atât de tulburat și nu-mi puteam da seama de ce. Știam că are de-a face cu acel individ plin de ifose, Will Sanders, însă n-aveam idee ce făcuse ca să merite asemenea sentimente din partea mea. Părea un tip destul de decent și cu siguranță se purtase foarte corect cât timp ne fusese musafir – deși neinvitat.

Nimeni nu păruse ofensat de apariția lui neprevăzută, iar *unii* membri ai căminului nostru se pare chiar că i-au agreat vizita.

Mi-am dat seama că atinsesem un punct sensibil. După ce am cântărit situația, am constatat că mă simțeam ofensat de atenția pe care Matilda și Mary i-o dăduseră. N-aveam niciun motiv să simt asta, însă sentimentul exista. Mă simțeam provocat – pus la colț. Însă ce încercam să apăr? Și pentru ce prezența noului vecin mă puneă în defensivă?

Am dat la o parte întregul episod, pentru că era prea mult pentru cât puteam gândi în starea în care eram.

Am isprăvit treaba și m-am întors în casă pentru micul dejun. Întârziasem, iar masa era aproape goală.

— Matilda a trebuit să mănânce, ca să poată ajunge la timp la școală, îmi explică Mary fără ca în tonul ei să se fi strecurat o urmă de reproș pentru întârzierea mea.

Umplu două farfurii cu clătite și șuncă și turnă cafea în două căni pe care le aduse la masă.

— Bunicul și unchiul Charlie au mâncat cu Matilda, continuă ea. Nu spuse nimic despre faptul că așteptase după mine.

Am încuviințat și, când mi se alătură la masă, am rostit rugăciunea de binecuvântare, ca de obicei.

— S-a întâmplat ceva în grajd? întrebă ea.

Pentru o clipă nu mi-am dat seama la ce se referă, apoi m-am gândit că observase că treaba îmi luase mai mult timp decât de obicei.

— Nu, am răspuns grabnic. Treburile de fiecare zi. Cred că astăzi m-am mișcat mai greoi. Nu știu de ce, dar n-am prea dormit bine noaptea trecută.

M-am gândit că dădusem suficiente explicații și nu mai trebuia să vorbesc despre asta, însă ochii lui Mary îmi cercetară chipul.

— Nu ai de gând să te îmbolnăvești, nu-i așa? întrebă ea privindu-mă tulburată.

— Eu? Nu, e doar... probabil că am mâncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Nu sunt obișnuit să mănânc atât de mult înainte de culcare.

Mary nu mai insistă, însă îi simțeam privirile asupra mea. N-am îndrăznit să las resturi de mâncare în farfurie, așa cum aș fi vrut.

Am continuat să măncăm în tăcere – oricum, nu prea aveam ce vorbi. Mary, simțind asta, nu încercă să mă atragă într-o conversație inutilă.

— Unde sunt bunicul și unchiul Charlie? am întrebat în cele din urmă, dându-mi seama că era ciudată absența lor din bucătărie într-o zi friguroasă.

— Unchiul Charlie s-a dus înapoi, în camera lui. Ca să citească, a spus, dar după părerea mea, nici el n-a dormit prea bine azi-noapte. Iar bunicul s-a dus în șopron, ca să meșterească la sania pentru Sarah și Jon. Spune că vremea s-ar putea strica oricând și nu va mai putea lucra afară.

Am încuviințat. Da, vremea se putea strica. Ne apropiam de sfârșitul lunii noiembrie.

După alte câteva minute de tăcere, Mary luă farfuriile de pe masă și turnă cafea proaspătă în cești. Se întoarse la scaunul ei și sorbi încet din ceașcă. Apoi o puse jos.

— Mitch a trecut pe aici în timp ce erai la treabă, spuse simplu. Am ridicat capul, întrebându-mă dacă Mitch adusese vești proaste. Trecuse destul de multă vreme de când fratele ei nu ne mai vizitase și cu siguranță că n-ar fi făcut-o în timpul micului dejun.

Mary se uită în ochii mei.

— S-a săturat de fermă, continuă ea pe un ton liniștit, însă am putut vedea durerea din ochii ei. Nu știam dacă se gândește la Mitch, sau la părinții ei.

— A plecat la oraș ca să-și caute de lucru. A vrut să prindă trenul de dimineață.

Pentru o clipă am uitat de micile mele probleme. Știam că Mary avea nevoie de înțelegerea și sprijinul meu. Îi vedeam lacrimile licărindu-i în ochi, însă nu le lăsă să se prelingă pe obraji. Îmi doream să fi existat un mod în care s-o pot mângâia – s-o pot asigura de faptul că știam că era greu pentru ea și că-mi părea rău pentru durerea ei. Însă am rămas acolo, încercând stângaci să-mi găsesc cuvintele și neștiind ce să fac sau să spun. În cele din urmă, șovăitor, am încercat să-i arăt puțină înțelegere, chiar dacă asta însemna doar s-o ascult.

— A spus cât va rămâne acolo?

Mary își plecă privirea.

— Nu vrea să se mai întoarcă, spuse ea încet.

— Îmi... îmi pare rău, am mormăit, apucându-i mâna ce se odihnea pe fața de masă cadrilată.

— Poate... poate tatăl tău să se descurce cu treburile de la fermă fără el?

Mary își întoarse fața spre mine, iar lacrimile i se prelinseră pe obraji; se agăța de mâna mea de parcă se agăța de o funie salvatoare.

— O, Josh, spuse ea cu glas șoptit, Mitch este cel care mă îngrijorează. M-am rugat întruna să devină... să devină credincios. Ce se va întâmpla cu el dacă... dacă se încurcă cu cine nu trebuie în oraș?

Am întins cealaltă mână și am acoperit-o pe a ei.

— Hei, am spus încercând s-o liniștesc, putem continua să ne rugăm. Rugăciunea acționează și la distanță. În oraș există și oameni buni cu care se poate asocia, să știi. Poate că Dumnezeu îl trimite pe Mitch la acești oameni – sau la un om – iar el va primi ce au aceștia de spus așa cum n-ar fi primit niciodată de la noi.

Mary ascultă atentă. Rămase tăcută o clipă, apoi se întoarse spre mine și încercă să-mi zâmbescă timid printre lacrimi. Își trase mâna și căută în buzunarul șorțului o batistă. După ce-și șterse ochii și-și suflă nasul, se liniști.

— Tata se va descurca – cred, spuse ea încet. Lui Mitch nu i-a plăcut niciodată să lucreze la fermă. Însă mama va suferi teribil. Altă lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

Am stat acolo, gândindu-mă la Mary – la mama și tatăl ei și la îngrijorarea lor pentru Mitch.

— S-au certat? am întrebat cu grijă, știind foarte bine că asta nu era treaba mea.

Mary zâmbi.

— Exact asta l-am întrebat și eu pe Mitch, răspunse ea, însă el a spus că nu s-au certat, doar i-a înștiințat că pleacă, iar ei nu s-au străduit prea mult să-l facă să se răzgândească. Mama a plâns puțin – dar se aștepta la asta.

Mary se ridică de la masă și se pregăti să spele vasele.

M-am gândit câteva minute la cuvintele ei. Nu mi se părea că aș putea face ceva cu privire la toată situația asta.

Apoi îmi veni o idee.

— Hei, ce-ar fi să mergi acasă pentru câteva zile?

Mary se răsuci spre mine, privindu-mă cu ochii măriți.

— O, n-aș putea face asta! exclamă ea.

— De ce nu? Ne putem descurca câteva zile.

— Dar... dar mâncarea și celelalte...

— Am mai gătit până acum. Eram sigur că de acest lucru aveau nevoie Mary și mama ei.

— Dar... dar Matilda... prânzul ei și...

— O să-i pregătim noi prânzul. Fac eu asta – dacă are încredere în mine.

— Dar eu... nu știu ce să spun.

— Atunci du-te. Serios. Ne putem descurca – atâta vreme cât nu vei lipsi foarte mult.

Mary nu știa ce să facă – vedeam asta. Ar fi dorit cu disperare să meargă la mama ei, însă se simțea responsabilă față de noi.

— Vorbesc serios Mary, am încercat s-o conving ridicându-mă de pe scaun și luându-i prosopul pentru vase din mână.

— Du-te și împachetează-ți lucrurile de care ai nevoie în următoarele zile. Eu mă duc să-l înham pe Chester la sanie.

— Ești sigur? întrebă Mary pentru ultima oară.

— Sunt sigur, am spus întorcând-o ușurel în direcția camerei ei și îndemnând-o să mă asculte.

Mary plecă, însă se răsuci și-mi spuse peste umăr:

— Dar vasele... nici măcar n-am terminat de spălat vasele.

M-am uitat la vasele ce mai rămăseseră. Mary le spălase deja pe cele de la prima servire.

— Spăl eu vasele când mă întorc, i-am promis, iar Mary plecă.

Îndată ce dispăru din bucătărie, mi-am luat haina de iarnă și pălăria din cuierul de lângă ușă și m-am dus să-l înham pe Chester, așa cum am promis.

Mary era afară deja, cu valiza în mână, când am tras sania în fața casei. Am ajutat-o să se instaleze și am pornit. Chester era zburdalnic. În ultima vreme nu-l mai scosesem atât de mult, așa că se avântă cu vioiciune la drum. Am fost nevoit să-l mai potolesc ca să putem întoarce după colț.

N-am povestit prea multe pe drum. Însă amândoi ne-am bucurat de călătoria rapidă în sania trasă de cal. Am simțit-o pe Mary relaxându-se și am văzut cum ochii îi sclipesc din nou. M-am bucurat că am avut ideea să petreacă câteva zile acasă.

Când am intrat pe aleea ce duce la casa familiei Turley, Mary mi se adresă pentru prima dată.

— Cât ar trebui să rămân?

— Păi... cât timp consideri că este de ajuns, am răspuns încet. Mary zâmbi jucăuș.

— Încerci să scapi de mine, Josh?

— Adevărul este, am răspuns pe același ton, că nădăjduiesc să ți se facă repede dor de noi.

Mary se îmbujoră ușor, iar eu am izbucnit în râs.

— Serios? spuse când îi trecu stânjeneala.

— Serios... Ce zici de duminică?

— Atât de mult? Astăzi e doar miercuri.

— Știu – și voi număra fiecare zi – așa că nu cumva să întârzii.

Mary se îmbujoră din nou.

— Mă întrebam, spuse ea după o clipă, dacă Matilda n-ar vrea să vină la mine vineri. N-a mai stat niciodată la mine acasă și... și cred că... că buna ei dispoziție i-ar prinde bine mamei.

L-am oprit pe Chester în fața casei lui Mary.

— O să-i spun Matildei, am promis. Sunt sigur că va vrea să vină și o s-o aduc eu aici.

Am ajutat-o să coboare și am apucat din nou frâiele lui Chester.

— Vrei să intri, Josh? întrebă Mary.

— Cred că tu și mama ta aveți nevoie să povestiți în liniște, am spus serios. În plus, am adăugat pe un ton mai vesel, trebuie să mă întorc ca să spăl vasele, îți amintești?

Mary râse încetișor, apoi redeveni serioasă.

— Mulțumesc, Josh, spuse ea. Pentru înțelegere – și – pentru toate celelalte.

Am încuviințat și m-am urcat în sanie.

— Și Josh, strigă încetișor Mary. M-am întors spre ea. Câțiva fulgi de zăpadă pluteau în jurul ei. Unii se așezară pe părul ce i se iveau de sub pălăria garnisită cu blană. Ochii îi sclipeau, iar chipul îi era luminat de un gând plăcut. Am așteptat, gândindu-mă cât de frumoasă era scena – ea stând acolo, cu valiza în mână.

— Josh, spuse ea din nou. O mașină este un lucru bun. Serios. Dar... dar nu cred că se compară cu o călătorie cu sania trasă de Chester, ce zici?

Am hohotit încetișor. Mary pusese în cuvinte propriile mele sentimente.

— Ar trebui să facem asta mai des, am răspuns. Amintește-mi.

Și zâmbindu-i, l-am întors pe Chester și am pornit pe alee la trap. Mary avusese dreptate. Nu se compara cu o călătorie cu sania trasă de Chester, așa că eram hotărât să mă bucur din plin de ea.

Însă nu știu din ce motiv, drumul spre casă nu mi se păru atât de plăcut precum anticipasem.

N-a mai fost nevoie să spăl vasele când am ajuns acasă. Unchiul Charlie le spălase deja și le pusese în bufet. Făcuse și un ibric mare cu cafea, iar bunicul i se alăturase la masa din bucătărie pentru o cafea. Când am intrat, amândoi își îndreptară privirile spre mine.

— S-a întâmplat ceva, băiete? întrebă bunicul.

Mi-am turnat cafea într-o ceașcă și m-am alăturat lor la masă înainte de a le povesti despre faptul că Mitch plecase, iar Mary își făcea griji pentru mama ei.

— Ai făcut bine, băiete, spuse bunicul. Am ținut-o prea mult pentru noi. Și mama ei are nevoie de ea.

Unchiul Charlie sorbi din cafea și se lăsă pe spătar, dându-și scaunul pe spate.

— Și Matilda? întrebă el în cele din urmă.

— Mary vrea s-o invite la ea pentru sfârșitul acesta de săptămână, am răspuns. Sunt sigur că Matilda va fi de acord.

— Azi e miercuri, continuă unchiul Charlie.

— Ne descurcăm până vineri, i-am asigurat, iar bunicul încuviință.

— N-am nimic care să mă preseze deocamdată. Doar obișnuitele treburi. Pot da o mână de ajutor în casă, am adăugat.

Unchiul Charlie își ascunse zâmbetul.

— Nu m-am împăcat niciodată cu mâncarea gătită de tine, Josh, mă tachină el.

Am zâmbit.

— Atunci gătești dumneata și eu spăl vasele, i-am spus, provocându-l.

Unchiul Charlie încuviință.

— Ne-am înțeles.

— Ne descurcăm, concluzionă bunicul, însă din tonul vocii mi-am dat seama că se cam îndoia de asta. Cred că niciunul dintre noi nu ne dădeam seama cât de mult ajunsesem să depindem de Mary decât în absența ei.

Matilda abia aștepta să petreacă sfârșitul de săptămână cu Mary și cu familia ei. Planul era să luăm cina vineri seara, să spălăm vasele și apoi s-o duc pe Matilda acasă la Mary.

Tocmai terminam de spălat vasele când câinele ne anunță un vizitator. Era din nou Will Sanders. De data asta venise cu sania. Am zâmbit în sinea mea când l-am văzut. Se ținuse de promisiune, însă de data asta îl păcălisem. Eram pe picior de plecare spre familia Turley.

Bunicul deschise ușa și-l invită în casă. Intră încrezător și privi în jur. Nu știu dacă mi s-a părut sau chiar era amuzat să mă vadă ștergând vasele.

— Ce păcat! exclamă Matilda. Tocmai isprăveam de strâns, ca să pot pleca la familia Turley, să petrec cu Mary sfârșitul de săptămână.

— Am înțeles că Mary locuiește aici, răspunse el.

— Da, locuiește, explică Matilda în grabă, dar s-a dus să petreacă câteva zile acasă, la părinții ei. Nu-i vede prea des, cu toate că locuiește atât de aproape de ei, așa că Josh a trimis-o acasă pentru câteva zile.

Matilda îi spusese ultimele informații cu o ușoară nuanță de mândrie în glas, însă cred că lui Will Sanders îi scăpase sensul acestor vorbe. În orice caz, o lăsă să termine ce avea de spus și mă surprinse când îi spuse Matildei:

— Atunci lasă-mă să te duc acolo.

Stai puțin, aș fi vrut să spun, însă am rămas calm și am spus:
— Am înhămat deja calul. N-are rost să mai stai și tu în frig.

O duc eu pe Matilda.

El îmi ignoră căutătura cam încruntată și spuse:

— Oricum, am vrut s-o văd pe Mary.

La asta nu mai aveam ce să spun.

— E foarte frumos din partea ta, răspunse Matilda. Sunt sigură că Josh și Chester vor aprecia faptul că nu vor fi nevoiți să iasă în frig.

Ei bine, în numele lui Chester nu puteam vorbi, însă știam exact ce simte Josh în privința asta. N-am spus nimic. Nu prea aveam ce spune.

— Du-te, am spus Matildei. Termin eu de spălat vasele.

— O, mulțumesc, răspunse ea, oferindu-mi una din acele îmbrățișări impulsive ale ei chiar sub privirile lui Will Sanders. Mă simțeam stânjenit, dar și mulțumit. *Ei, ce zici de asta, domnule Sanders?* aș fi vrut să spun, însă mi-am mușcat limba și m-am întors ca să șterg masa și să arunc apa din ligheanul pentru spălat vasele.

Matilda se întoarse curând, cu geanta în mână și înfoclită bine în haina groasă. Nici măcar nu i-am urmărit cum pleacă, iar când Matilda strigă, „Noapte bună, Josh!”, am mormăit un răspuns.

Toată seara am fost morocănos. Era aproape nouă când mi-am amintit că Chester încă aștepta în grajd, înhămat și gata de drum. Mormăind, am aprins lampa și mi-am luat pe mine haina groasă.

— Ei bine, băiete, îmi pare rău de asta, m-am scuzat în timp ce-i scoteam harnașamentul. Aproape că am uitat de tine. Cred că – cred că amândoi am fost – am fost trași pe sfoară.

Am tras de curele cu mai multă putere decât de obicei, dorind să le agăț la loc, în cuiul lor, lucru ce-l făcu pe Chester să tresară.

M-am dus la el și am început să-i masez cu blândețe gâtul și spatele. Cerneala pe care Jon o turnase pe el se curățase în soare și sub picurii de ploaie.

— Îmi pare rău, băiete, l-am liniștit. Cred că nu-s în apele mele. Mai întâi, a trebuit să ne descurcăm fără Mary. Nu e ușor pentru trei bărbați să-și poarte de grijă când au fost obișnuiți ca altcineva s-o facă. Și mai este individul ăsta care vine și – și-și asumă drepturi asupra Matildei – și asupra lui Mary.

Nu știu de ce mă așteptam ca un cal să înțeleagă ce-i spuneam, însă am continuat să vorbesc cu Chester timp de câteva minute. Pe când m-am întors în bucătărie, mă liniștisem atât cât să pot dormi.

— În seara asta mă duc mai devreme la culcare, am spus bunicului și unchiului Charlie, iar aceștia nu părură surprinși. Amândoi îmi urară „noapte bună” fără să-și ridice privirile, iar eu m-am îndreptat spre scări, ca să urc în camera mea.

Capitolul 8

GÂNDURI TULBURĂTOARE

Însă nici de data asta n-am putut dormi. M-am răsucit și m-am învârtit pe toate părțile și mi-am înfoiat perna, însă mintea nu-mi lăsa trupul să se odihnească. Pixie își pierdu și ea răbdarea. Se ridică de la locul unde dormea întotdeauna, la picioarele patului, și urcă lângă mine. Scheună încetișor, legănându-și ușor trupul micuț și dând din coadă. Apoi începu să mă lingă pe față. Nu știu dacă era înduioșată de suferința mea sau îmi spunea să mă liniștesc și s-o las să doarmă, însă am găsit un strop de liniște în preocuparea ei față de mine.

Am întins mâna și mi-am trecut-o peste spatele-i mătăsos. Îmi îngădui s-o mângâi de câteva ori, apoi se întoarse la picioarele patului, se învârti în jurul cozii de câteva ori și se așeză la locul ei. Probabil considera că făcuse tot ce putuse.

În cele din urmă, am încetat până și să mă mai prefac că dorm. Am întins mâna spre noptieră și am băjbăit după cutia în care țineam chibriturile. Am scăpărat unul și am aprins lampa. Matilda tocmai promise un teanc de ziare noi. Am hotărât să iau unul din bucătărie și să citesc o vreme.

Când am coborât scările, am rămas surprins să văd lampa din bucătărie încă aprinsă. Mă întrebam dacă nu cumva cineva se simțea rău. Apoi m-am gândit la unchiul Charlie. Adesea se trezea și stătea singur în fața sobei calde, mai ales când avea dureri din cauza artritei. M-am gândit că aș face bine să mă alătur lui, în bucătărie. Poate chiar să-mi fac o ciocolată caldă sau ceva.

Însă când mai aveam de coborât câteva trepte, am auzit voci și mi-am dat seama că și bunicul era treaz. Probabil că nu trecuse

atât de mult timp cum crezusem de când mă foisem în pat. Mi se părea că trecuseră câteva ceasuri.

— Crezi că vine în pețit? întreba unchiul Charlie.

Trecură câteva clipe în tăcere până când bunicul răspunse; apoi am auzit un hohot încetișor de râs.

— Așa mă gândesc, da' crede-mă că n-aș putea să-ți spun *pe cine*.

— Pe Matilda?

— Așa am crezut și eu – la început – da' și lui Mary i-a dat destul de multă atenție la ultima vizită. Și l-ai auzit zicând că voia s-o vadă pe Mary?

— Da – l-am auzit.

Am auzit zgomotul produs de ceașca pusă pe masă. Un scaun alunecă ușor pe dușumeaua acoperită cu linoleum. Unchiul Charlie vorbi din nou.

— Poate că se gândește la amândouă.

— Nu va ajunge nicăieri dacă face asta, remarcă bunicul.

Unchiul Charlie pufăi. El fusese burlac toată viața. Poate că știa ce înseamnă asta. Niciodată nu mă întrebam dacă existase vreodată vreo domnișoară sau domnișoare în viața unchiului Charlie.

— Nicăieri. Asta așa e – nicăieri, spuse unchiul Charlie.

— Desigur, amândouă sunt fete tare bune, spuse bunicul.

— Așa e. Tare bune, fu de acord unchiul Charlie.

— Nici eu n-aș ști pe care s-o aleg.

Unchiul Charlie păru să se gândească profund la problema în cauză. Am auzit din nou zgomot de cești.

— Știi ceva despre băiatul ăsta? întreabă unchiul Charlie. Parcă auzeam ce gândește. Individul ăsta netrebnic urma să facă viața grea uneia dintre fetele *lui*. Nu, așa ceva nu era cu putință.

Bunicul oftă. În cele din urmă, spuse încet:

— M-am interesat puțin în oraș. Apoi adăugă degrabă, ca și când ar fi încercat să se justifice. Doar așa, ca să mă informez. Se spune că vine dintr-o familie bună. Trei băieți. Și-au pierdut ambii părinți când băiatul cel mic, Henry, era de-o șchioapă. Will este cu

doi ani mai mare. Cel mai în vârstă dintre frați și soția lui s-au ocupat de creșterea celorlalți doi. Will s-a dus la școală și a rămas în oraș o vreme, să muncească.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care cei doi frământară în minte informația bunicului. Bunicul sparse tăcerea.

— N-am aflat nimic nelalocul lui, recunosc eu el.

Alte câteva clipe de tăcere. Nu știu cum se simțeau cei doi, însă eu aveam un nod în stomac și gura mi se uscase. Nu mi-am dat seama decât când palmele începură să mă doară că ținusem pumnii atât de strânși, încât unghiile îmi intraseră în ele.

— Oricum – după cum văd eu lucrurile, continuă bunicul, ar fi bine ca Josh să se grăbească și să se hotărască pe care dintre ele o vrea – altfel va fi nevoit să se mulțumească cu ce rămâne.

Am simțit cum îmi iese tot aerul din plămâni.

— Poate că n-o vrea pe niciuna, răspunse unchiul Charlie.

Bunicul pufăi.

— Dacă nu vrea, spuse el pe un ton cât se poate de normal, atunci e mai nătâng decât am crezut.

Uitasem demult de ziarele Matildei. Uitasem și de ciocolata caldă. Conversația din bucătărie făcuse să-mi fiarbă sângele în vene și-mi dădea frisoane – amândouă în același timp.

— Grea alegere, spunea bunicul dus pe gânduri. Foarte grea.

— Nu le poate avea pe amândouă, spuse unchiul Charlie.

— Poate că nu e chiar atât de bine că le avem aici pe amândouă, spuse bunicul după câteva clipe. Adică... să le vezi pe amândouă... atât de diferite și totuși, atât de... de speciale și să ai impresia că sunt ca niște membre ale familiei și nu... nu tinere femei gata de pețit.

O pauză lungă.

— Și cum ar putea un băiat să curteze o fată care locuiește în aceeași casă?

— Așa e, fu de acord unchiul Charlie. Și dacă-ți plac amândouă, cum o poți curta pe una, fără ca cealaltă să se simtă dată la o parte?

— Ei bine, se pare că Will n-are nicio problemă cu asta – a pornit în pețit și asta-i sigur.

Se așternu tăcerea.

— Crezi că fetele...? Începu bunicul, însă unchiul Charlie interveni.

— Le-ai văzut și le-ai auzit și tu, la fel ca mine. Orice fată își dorește să fie curtată.

— Crezi că ele știu care e aleasa?

— Nu știu. Poate. Femeile au un fel de instinct când e vorba de așa ceva, spuse unchiul Charlie dus pe gânduri.

În acea clipă nici măcar nu m-am oprit să mă întreb de unde avea unchiul Charlie asemenea cunoștințe despre sexul slab.

Se auzi un scaun scârțâind pe dușumea. Cineva se ridicase în picioare. M-am mișcat repede ca să mă strecor înapoi, în pat, însă unchiul Charlie – sau poate bunicul? Nu, era unchiul Charlie, mi-am dat seama după pașii tărșâiți – se îndreptase spre sobă, ca să ia ibricul cu cafea.

L-am auzit turnând cafea în cești și așezându-se la loc. Sorbiră cafeaua în tăcere câteva minute, fiecare preocupat de propriile gânduri.

— Poate că pe Josh nu-l interesează, spuse bunicul.

— Ba-l interesează, afirmă categoric unchiul Charlie.

— Da – da' care dintre ele?

— Asta nu pot spune. Însă îl interesează. Treaba asta îl macină. Părea să știe o mulțime de lucruri – poate mai mult decât mine.

— N-am observat, recunosc bunicul. Cum se face?

— Lucruri mărunte. Toată noaptea se perpelește în pat. Îl aud. Și e foarte iritabil – ca un urs căruia i se iau puii. Îl văd uitându-se de la una la alta – și când individul ăla și-a făcut apariția în seara asta, Josh aproape că s-a zbârlit ca un arici.

— Chiar așa? Așa să fie? Întrebă bunicul și, din nu știu care motiv, am sesizat o notă de entuziasm în glasul lui.

Auzisem destul. Toată treaba asta îmi producea o stare de rău. Am făcut un pas înapoi, intenționând să mă întorc în camera mea.

Însă un cuvânt rostit de bunicul mă surprinse precum o lovitură în stomac.

— Gelos, hm?

Gelos? Eu? Sigur că nu sunt gelos, am clocotit eu în sinea mea. Gelozia era un sentiment rău. Se asocia cu lăcomia. Toată ființa mea se răzvrăti la gândul acesta.

— Dacă este gelos – atunci poate că-l interesează. Sau poate că are un fel de simț al posesiunii pentru amândouă, continuă bunicul.

— Eu cred că-l interesează.

— Care dintre ele?

Unchiul Charlie rămase dus pe gânduri câteva clipe. Apoi răspunse încet:

— Nu sunt sigur că Josh s-a hotărât.

— Ar face bine să se hotărască, răspunse bunicul foarte serios, pentru că tânărul Will nu pare să piardă timpul.

— Așa este, a pornit în peșit. Asta-i sigur.

— Da, asta-i sigur, fu de acord bunicul, da' crede-mă că nu-mi dau seama pe care dintre ele, repetă el confuz.

M-am strecurat înapoi în camera mea, cu același nod în stomac și cu tot trupul încordat. Pixie nici măcar nu se clinti în timp ce m-am urcat în pat. Tot ce auzisem îmi provoca repulsie. Cred că asta merita cel ce trăgea cu urechea. Totuși, nu-mi propusesem să fac asta – se întâmplase... și după primele cuvinte pe care le auzisem, nu puteam să mă dau de gol.

Așadar Will pornise în peșit? Pe Matilda? Sau pe Mary? Nu reușisem să-mi dau seama. Și dacă asta face, atunci s-ar putea să pierdem pe una dintre fete. Gândul acesta nu era unul încurajator. Matilda și Mary parcă erau legate una de cealaltă. Și mai mult, *amândouă* parcă ne aparțineau oarecum.

Dar nu. Era ridicol. Până și eu știam asta. Va veni ziua – poate mai curând decât îmi plăcea să cred – când vom pierde pe una dintre ele, sau poate pe amândouă. Nu le puteam păstra pe amândouă aici pentru totdeauna. *Poate că nu vom putea păstra aici nici măcar pe una dintre ele*, m-am surprins gândind. Will o va lua

pe una și nu după multă vreme o să-și facă apariția alt flăcăiandru care o va lua pe cealaltă.

Gândul acesta făcu să-mi fiarbă sângele în vene.

Dar gelos? De ce aș fi gelos? Adică, eu nu aveam niciun drept asupra vreuneia dintre ele – niciun drept personal. Niciodată n-o curtasem pe vreuna. Și nici ele nu flirtaseră cu mine. Ei bine, nu în mod serios. Doar așa, în glumă.

M-am gândit la îmbrățișările impulsive ale Matildei și am simțit cum fața mi se aprinde în întuneric. Apoi mi-am amintit atingerea blândă a mâinii lui Mary și grija, preocuparea profundă din ochii ei ce însoțeau acest gest – și m-am îmbujorat și mai tare. *Poate că lor le place de mine – oarecum. Nu doar așa, ca de un membru al familiei.* Era un gând nou, ceva la care nu mă gândisem niciodată. Însă dacă – dacă le plăcea – dacă exista vreo șansă ca să le placă de mine – atunci ar trebui să fac și eu ceva. Vreau să spun că nu mi-aș fi dorit să-mi petrec toată viața în burlăcie, ca unchiul Charlie. Îmi doream o soție – dragoste – o familie.

Însă mai înainte era perioada de curtare.

N-aveam nicio idee despre cum poate fi curtată o fată. O, dacă asta însemna să fac ce făcea Will, nu era mare șofală. Adică, individul venea la noi ori de câte ori avea chef și-și pierdea vremea tachineând și făcând complimente fetelor. Oricine putea face asta.

Însă știam că nu așa ar fi trebuit să procedez eu. O fată merita mai multă considerație decât atât. După părerea mea, avea dreptul să se aștepte la mai mult. Dacă eu aș fi curtat o fată, m-aș fi gândit la lucruri frumoase, de care ea să se bucure.

Matilda, de pildă. *Îi plac florile... și parfumul cu aromă dulce... și drumurile la oraș și bijuteriile – am început eu să înșir. Îi place muzica... și să râdă, și picnicurile la țară, și călătoriile cu mașina.* Nu mi-ar fi prea greu să găsesc modalități de a o curta pe Matilda.

Și dacă aș curta-o? Cât timp ar trebui ca un bărbat să „curteze” înainte de a-i cere unei femei să se căsătorească cu el? Vreau să spun, curtarea putea lua destul de mult timp și bani. E adevărat,

era și o bucurie. În special dacă tânăra se bucura cu adevărat de asta – așa cum s-ar bucura Matilda. Poate că ea și-ar dori ca perioada asta să continue la nesfârșit. *Matildei i-ar face plăcere să fie curtată*, mi-am spus.

Dar ce se întâmplă după perioada de curtare? Nu mi-o puteam imagina pe Matilda în bucătărie, lângă soba fierbinte, pregătind pâine și punând murături pentru iarnă. Nu mi-o puteam imagina aplecată asupra scândurii de spălat rufe, cu părul în dezordine în timp ce freca șosetele murdare. O, Matilda era ideală pentru curtare – însă nu mi-o puteam închipui în rolul de femeie măritată.

Acum, Mary – pe Mary o puteam vedea făcând toate treburile din bucătărie. O văzusem de nenumărate ori trebăluind în casă. Părea atât de... atât de natural pentru Mary. Le făcea fără a se plânge – fără a comenta – și chiar părea că se bucură să le facă. Mary în bucătărie – mi se părea mai rezonabil. *Dar s-o curtez?* Nu-mi venea în minte nici măcar un singur mod în care aș fi putut s-o curtez pe Mary. Ea niciodată nu se dăduse în vânt după parfumuri, sau bijuterii, sau batiste dantelate, sau ceva de felul acesta. Niciodată nu încercase să mă înduplece s-o plimb cu mașina, nici nu ceruse să fie scoasă la picnicuri. Sincer, nu puteam găsi niciun lucru care ar fi făcut-o pe Mary să-și arunce impulsiv brațele în jurul gâtului meu sau să chicotească cu veselie copilărească.

Am rămas acolo, luptându-mă cu întrebări cu care nu mă mai confruntasem până atunci – întorcându-le pe toate părțile. Indiferent cât de mult aș fi încercat, nu le puteam găsi răspunsuri. Însă știam instinctiv că nu mai puteam da problema asta deoparte. Trebuia s-o rezolv. Întregul meu viitor depindea de ea.

Capitolul 9

CERCETÂND TERENUL

Cu toate că mă frământasem cu problema jumătate din noapte, n-am ajuns la niciun rezultat când m-am trezit dimineață ca să mă apuc de treabă. Știam un lucru, că aveam la îndemână două fete pe care majoritatea tinerilor din zonă le considerau a fi o partidă dintre cele mai bune pentru căsătorie, iar eu le privisem ca pe niște prezențe normale în casa mea.

Mai știam și că dacă doream să aleg pe una dintre ele – și mă gândeam că aș fi de-a dreptul neghiob să n-o fac – atunci trebuia să mă decid asupra uneia și să încep s-o curtez. Problema era tocmai această alegere. Erau atât de diferite – și totuși, atât de speciale amândouă.

Energia și entuziasmul Matildei aduceau viață în casă. Cu toții ne bucuram de tovărășia ei. Până și bunicul și unchiul Charlie numărau zilele până la întoarcerea ei din călătoriile făcute acasă. Lumea părea un loc mai frumos atunci când Matilda se afla în preajmă.

Apoi m-am gândit la Mary. Mary era tăcută – nu avea același entuziasm. Însă Mary era... ei bine... era o fată pe care te puteai bizui. Era statornică și prezența ei era plăcută. Nu știu cum ne-am fi descurcat fără Mary.

Matilda sau Mary? Cum se putea cineva decide? Și ce fel de tensiune va aduce acest lucru în căminul nostru dacă aș începe să o curtez pe una și aș neglija-o pe cealaltă?

Acum sigur, nu-mi puteam închipui că amândouă fetele așteptau cu sufletul la gură ca Josh Jones să înceapă să le curteze. Niciuna nu mă făcuse să mă gândesc că ar fi fost interesată de

mine în alt fel decât în calitatea mea de membru al căminului nostru. Poate că mă aventuram prea mult gândindu-mă că vreuna dintre ele îmi va accepta micile daruri și atenția.

În clipa aceea un alt gând mi se strecură în minte. Dacă aș alege pe una dintre fete – Matilda sau Mary – și aș începe s-o curtez, iar aceasta m-ar refuza pe față? Se putea întâmpla.

Gândul mă înfricoșă. Îmi aminteam ce se întâmplase când avusesem acea idee stupidă că puteam intra din nou în viața Camelliei, iar aceasta mă anunțase că se va căsători cu Willie.

Ideea că puteam fi respins mă sperie atât de tare, încât am decis, în timp ce turnam lăturile în troaca porcilor, să stau deoparte în următoarele câteva zile și să încerc cumva să sortez lucrurile. Doream să tatonez puțin terenul și să văd dacă vreuna dintre fete ar putea răspunde favorabil curtării lui Joshua Jones.

În acea dimineață, în timp ce ne aflam adunați în jurul mesei pentru micul dejun, am încercat să fiu mai atent la detalii.

Matilda povestea despre un incident amuzant petrecut la școală. Unul dintre copii scrisese o compunere despre iarnă. La un moment dat – și Matilda ne citi – copilul se exprimase în felul următor: „Cel mai bun lucru despre iarnă este că țânțarii zboară spre sud ca să muște pe alți oameni”.

Matilda râse cu poftă în timp ce ne povesti acest lucru. Bunicul chicoti și unchiul Charlie zâmbi larg. Matilda era amuzantă.

Matilda începu să-și adune materialele pentru școală și se duse să-și ia haina de iarnă de îndată ce bunicul isprăvi timpul nostru devoțional de dimineață. Am avut o inspirație de moment.

— Chester este în grajdul lui, am spus. Ce-ai zice să-l înham la sanie și să te duc la școală?

Ea mă privi cu ochii mari, plini de întrebări; apoi își aruncă mâinile în jurul gâtului meu și țipă de bucurie.

Am luat gestul ei ca pe un răspuns afirmativ și am zâmbit în sinea mea în timp ce-mi trăgeam pe mine haina groasă și mă îndreptam spre grajd, iar ea își aduna lucrurile. Poate că, la urma urmelor, nu era chiar atât de greu să curtezi o fată.

Era mai frig și ninge din nou. M-am bucurat că mă gândisem s-o duc pe Matilda la școală. I-ar fi fost greu să meargă pe jos.

Am acoperit-o bine cu pătura groasă și am pornit. Chester își înălța capul și fornăia, nerăbdător să ajungă la drum deschis și să poată porni la trap. Matilda se aplecă ușor înainte, anticipând iuțea saniei ce-și croia drum pe drumeagul înghețat.

I-am privit chipul. Îi plăcea ritmul alert. Dacă ea ar fi ținut frâiele, fără îndoială că le-ar fi slobozit și l-ar fi lăsat pe Chester s-o pornească în galop. I-am dat drumul lui Chester să alerge mai mult decât în mod normal, ca să pot urmări bucuria Matildei.

Când am ajuns la școală, am ajutat-o să-și ia lucrurile și să coboare din sanie. Chipul îi era îmbujorat – de la entuziasm sau de la vânt, nu-mi puteam da seama.

— Mă întorc să te iau după cursuri, am promis, iar ea-mi adresă un zâmbet sclipitor.

Am așteptat s-o văd intrând în clădirea școlii, observând în același timp fumul ce ieșea încolăcindu-se pe coșul din cărămidă. Băiatul familiei Smith își făcuse treaba, iar soba pântecoasă probabil își răspândea deja căldura în încăpere.

Matilda se întoarce și mă salută fluturând din mână înainte de a închide ușa. I-am răspuns cu aceeași fluturare de mână și l-am îndemnat pe Chester la drum. Acesta se întoarce ușurel și se îndreptă înapoi, spre poarta școlii.

Eram satisfăcut de inițiativa pe care o avusesem. Sigur, nu spusese nimic, însă Matilda nu se împotrivise tovărășiei mele. Urma să-mi țin ochii deschiși și să văd ce-mi vor aduce zilele ce vor veni.

Dar poate că în timpul așteptării, ar trebui să fac un plan de „testare” a celeilalte fete, Mary.

Planul meu ar fi mers ca pe roate dacă n-ar fi fost Will Sanders. Adică, principiul „așteaptă să vezi” nu mi se mai părea prea practic când el își făcea apariția la ușa noastră tot la câteva zile.

Nu eram prea încântat de individ. Discuția de la miezul nopții dintre bunicul și unchiul Charlie continua să-mi frământă mintea.

A pornit în pețit, asta-i sigur – mi-am spus, însă, ca și bunicul, nu-mi puteam da seama pe cine pusesese ochii.

Când venea el, eu nu aveam prea multe de spus, doar urmăream din umbră ce se întâmpla. O tachina și flirta cu Matilda, însă, într-o ocazie, o invită pe Mary la un eveniment al comunității, în oraș. Evenimentul se întâmpla să se suprapună cu serbarea școlară anuală pregătită de Matilda, așa că Mary îl refuză. El zămbi și spuse: „data viitoare”, iar Mary încuviință din cap.

Când sosi Crăciunul, odată cu el sosi și Will Sanders. Aduse fiecărei fete câte un dar, o pereche de mănuși călduroase. După ce se întoarse acasă în acea seară, fetele discutară deschis despre asta.

– Nu mi-am închipuit că ne-am putea afla pe lista lui de Crăciun, spuse Matilda. Mie nici prin cap nu mi-a trecut să-i pun numele pe lista mea.

– Nici mie, spuse Mary, studiind degetele mănușilor dusă pe gânduri. Ce facem acum? Cred că ar fi foarte urât dacă nu i-am face niciun cadou în schimb.

Se uită implorator la Matilda, ca și când și-ar fi dorit ca aceasta să spună că n-ar fi fost deloc urât. Însă bunicul fu cel care o spuse.

– Mie îmi pare că n-ar trebui să vă simțiți obligate, după cum stau lucrurile.

Nu eram sigur ce vroia să spună bunicul, însă eram de acord cu el.

Fetele continuară să întoarcă problema pe toate părțile.

– Știu, spuse Mary dintr-odată. Să-i dăm împreună un cadou!

– Împreună? repetă Matilda.

– Un cadou – din partea amândurora.

Chipul Matildei se luminează.

– Hai să facem așa! țipă ea.

Câteva zile mai târziu, împachetară o pereche de șosete și-și scriseră amândouă numele pe felicitare. Nu vreau să mă prefac că n-am fost satisfăcut de aranjament. Apoi m-am gândit – poate că

fetelor nu le păsa prea mult de faptul că Will nu făcuse de cunoscut pe care dintre ele avea intenția de a o curta.

În dimineața de Crăciun mi-am despachetat darurile. Matilda îmi dăruise o pereche de butoni de manșetă. Mary îmi dăruî un fular tricotat și o pereche de mănuși. Nu știu când găsisese timp să le tricoteze fără ca eu s-o văd, însă știu sigur că îmi plăceau darurile lor. Erau daruri speciale, care, într-un fel, le reprezentau pe cele două fete.

Will Sanders, am spus în sinea mea, e rândul tău să fi gelos!

Zăpada începu să se topească și am simțit că primăvara nu era departe. Abia așteptam sosirea ei. Doream să mă întorc pe câmpurile mele. Doream să scot din nou Fordul și să mă înfior din nou de acea senzație pe care mi-o dădea iuțeala cu care străbăteam distanțele, învăluit de vânt. Așa cum stăteau lucrurile acum, când trecusem de la mașină la sania trasă de cai, fiecare drum făcut în oraș mi se părea cumplit de încet. Amânam cât puteam de mult orice drum la oraș.

Într-o asemenea zi m-am întors acasă puțin cam abătut din cauza nerăbdării mele cu drumul acoperit de zăpadă. După ce am dus caii în grajd, am luat în brațe pachetele cu provizii și m-am îndreptat spre bucătărie și spre o ceașcă fierbinte de cafea servită cu una din prăjiturile pregătite de Mary.

Nu mă întâmpină nimeni cu cafea. Bunicul și unchiul Charlie ședeau la masă. Părea că se aflaseră acolo de câteva ceasuri, nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că nu știau cu ce să-și ocupe timpul. Era un lucru atât de neobișnuit, încât am simțit cum mă cuprinde spaima.

— Unde e Mary? am întrebat, privind cercetător prin încăpere.

Tăcere. Apoi bunicul își dresе glasul, în timp ce unchiul Charlie își frecă picioarele pe dușumea.

— S-a dus acasă, explică bunicul. A primit vestea că mama ei e bolnavă.

— Bolnavă? am repetat, ducându-mă cu gândul la toți acei ani pe care mama ei îi petrecuse în pat. Cât de bolnavă?

— Nu se știe prea bine, spuse bunicul. Mezina familiei tocmai a venit călare înapoi — ne-a speriat îngrozitor — și a strigat-o pe Mary să vină degrabă. Mary s-a dus. Abia dacă s-a uitat în urmă — a sărit pe cal în spatele fetei și au plecat.

Am pus jos proviziile și m-am îndreptat spre ușă.

— Mary ar fi trebuit să-l ia pe Chester, am mormăit în timp ce dădeam să ies.

Bunicul strigă după mine:

— Încotro pleci? Apoi adăugă pe un ton blând:

— Josh, în momente ca acestea, uneori oamenii își doresc să fie doar cu cei din familia lor.

Însă n-am încetinit pasul.

— Mary este ca din familie, am spus peste umăr, iar bunicul nu mai spuse nimic.

N-am mai așteptat să-i pun șaua sau frâiele lui Chester. L-am apucat de frânghie și l-am scos din grajdul său. Într-o clipită, am urcat pe spinarea lui. Calul dorea s-o ia la galop, iar eu l-am lăsat. Era greu să-l înfrânez fără frâu. Cred că l-am călărit cam nesăbuit. Curând am intrat în curtea familiei Turley. Am sărit de pe cal și l-am legat la poartă înainte de a mă zori spre casă.

Am bătut politicos la ușă înainte de a intra pe veranda din spate. Nu se auzi niciun răspuns, așa că am împins ușa și m-am strecurat înăuntru. Odată intrat în bucătărie, am tras adânc aer în piept și am simțit cum mă năpădesc îndoielile. Cine mă credeam de îndrăzneam să dau buzna aici în felul acesta? Cum îndrăznisem să vin fără invitație?

Știam instinctiv că răspunsul la toate întrebările era „Mary”. Simțeam că avea nevoie de mine. Totuși... ar fi trebuit să... M-am întors și am dat să ies ca să aștept afară, însă tocmai în acea clipă fata mai mică, Lilli, intră în bucătărie. Își ștergea lacrimile, iar la vederea mea se opri brusc, icnind. Apoi păru să-și dea seama cine sunt și mai făcu un pas înainte.

— Îmi... îmi pare rău, m-am scuzat eu, credeam... credeam că aș putea... că Mary ar putea... Aș putea să mă duc după doctor sau ceva?

Clătină încet din cap, lacrimile scurgându-i-se din nou pe obraji. Am făcut un pas spre ea, însă îmi întoarse spatele, nedorind să-i văd lacrimile. Nu știam ce să fac sau să spun, așa că am rămas acolo, frământându-mi în mâini pălăria.

— Josh? Numele-mi fusese rostit cu răsuflarea întretăiată, iar cea care o făcuse fusese Mary. M-am răsucit ca s-o privesc cu ochii plini de întrebări.

— Josh, spuse ea din nou.

Am privit în ochii ei plini de lacrimi. Părul îi era în dezordine, iar fusta lungă îi era pătată cu noroi de pe drum, semnul grabei în care parcursese drumul ca să ajungă la mama ei.

Am pășit spre ea.

— Cum se simte? am întrebat. Aș putea...?

Însă Mary mă întrerupse cu glas tremurat.

— S-a dus, Josh.

În clipa următoare o țineam la pieptul meu, lăsând-o să plângă în hohote. Nu știu care dintre noi se îndreptase către celălalt. Poate că amândoi.

Am ținut-o aproape și am lăsat-o să plângă și cred că la fel am făcut și eu în timp ce încercam s-o mângâi pe părul răvășit. Îmi azeam glasul din când în când, însă tot ce spuneam era: „O, Mary. Mary. Îmi pare rău. Atât de rău”.

În cele din urmă, Mary se trase din brațele mele. Eram singuri în bucătăria mare a fermei. M-am uitat la Mary, întrebându-mă dacă se simțea bine, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i dau drumul, însă ea mă liniști încuviințând ușor printr-o mișcare a capului și se îndreptă spre bufetul din bucătărie.

— Tata are nevoie de cafea, spuse pe un ton cât mai natural cu putință în timp ce pregătea ibricul. Însă domnul Turley nu bău cafeaua. Cred că nimeni nu se servi din cafeaua pregătită. Erau cu toții prea uluiți – prea îndurerați pentru a se mai gândi la cafea sau la orice altceva.

În cele din urmă, am găsit ceva folositor de făcut. Am fost trimis în oraș ca să-l aduc pe unchiul Nat. Pe de o parte, eram

bucuros să plec – ca să scap de acea durere intensă – însă pe de alta, îmi părea rău, căci nu doream s-o las singură pe Mary, în suferința prin care trecea.

Înmormântarea avu loc două zile mai târziu. Mitch veni acasă, însă rămase doar vreo două zile după înmormântare și se întoarse în oraș. Mary rămase acasă la ea toată săptămâna ce urmă. O veșnicie, după părerea mea. Chiar și când se întoarse la noi, abia dacă știam ce să-i spun sau ce să fac. Știam că încă suferea. Însă cum puteai fi părtaș la durerea cuiva, dacă nu discuta despre asta? Singurul lucru la care mă puteam gândi era să-i fac lui Mary viața cât mai ușoară posibil. Mă asiguram că lada de lemne și gălețile cu apă erau pline. Ajutam la spălatul vaselor ori de câte ori eram în casă la ora mesei. Îmi dădeam silința să las încălțările de lucru afară, la intrarea în bucătărie – ba chiar mă descălțam înainte să pășesc pe veranda din spate.

Ori de câte ori vedeam lacrimi adunându-i-se în ochi, îmi doream s-o iau din nou în brațe – să o feresc de durere și suferință – însă nu mi se părea un lucru tocmai potrivit. În schimb, Matilda își pune brațele în jurul ei, iar eu ieșeam din încăpere, confuz și întristat.

Am reușit cumva să trecem prin zilele ce urmară, până când, în cele din urmă, primăvara ne dădu binețe.

Capitolul 10

PRIMĂVARĂ

Mi-am îndreptat toată atenția spre pământ și spre lucrările de însămânțare. Nici măcar n-am mai avut timp să mă întreb sau să-mi fac griji cu privire la alegerea fetei pe care aveam s-o curtez. Excepție făceau serile în care Will Sanders își făcea apariția la ușa noastră. Încă venea în vizită o dată pe săptămână. Cred că munca câmpului nu era o preocupare atât de importantă pentru Will.

O scotea pe Matilda la plimbare și o complimenta pe Mary pentru plăcintele și prăjiturile pregătite. Sugera organizarea de picnicuri și călătorii cu mașina. Continua să promită că-și va aduce Bentley-ul argintiu din oraș. Am încercat să-l ignor și să-mi continui treburile zilnice. Eram prea ocupat ca să mai am timp să-mi fac griji – chiar și cu privire la Will Sanders.

Matilda căută din nou să mă înduplece să scot Fordul, așa că duminicile mergeam cu toții la biserică și uneori ieșeam la plimbare după-masă. Matilda dorea întotdeauna să conducă și ea mașina. Se descurca destul de bine. Curând începu să mi-o ceară ca să mergă singură la oraș sau s-o ducă pe Mary în vizită, acasă. Nu găseam niciun motiv pentru care să nu i-o dau, așa că am lăsat-o să folosească mașina. Matilda era extrem de bucuroasă să se afle în spatele volanului.

Domnul Turley încă nu se obișnuise cu lipsa soției sale. În luna mai, Faye se căsătorise, așa cum fusese planificat. Mary fu domnișoara ei de onoare. Am fost cu toții invitați la mica ceremonie. Mary purta o rochie de culoare verde deschis, care-i scotea în evidență nuanțele arămii ale părului și sclipirile verzui ale ochilor. Îi ședea tare bine, după părerea mea.

Cu toții încercară să înveselească atmosfera, însă știam cu toții că nu era cu puțință. Era primul eveniment „mare” de familie după moartea doamnei Turley și cred că ne gândeam cu toții la ea.

Pentru Lil era mai greu. Știa că de acum va fi singura fată în casă și cred că gândul o înspăimânta. Și probabil că se întreba dacă atunci când va veni rândul ei să se căsătorească, îl va putea lăsa pe tatăl ei singur acasă.

I-am sugerat lui Mary să petreacă câteva zile acasă după nuntă și acceptă fără să se împotrivească.

Rămase acasă trei zile, iar când tatăl ei o aduse înapoi la ferma noastră, aduse și o cutie mare pe care o așeză pe dușumeaua bucătăriei, lângă ușă.

Eram cu toții bucuroși de întoarcerea ei. Îndată ce-și scoase pălăria, își legă șorțul. Următorul lucru pe care-l făcu fu să întetească focul și să pună pe sobă ibricul cu apă pentru ceai. Domnul Turley o urmări lucrând în bucătărie. Mă întrebam ce-i trecea prin minte. Poate că Mary îi amintea de mama ei. În orice caz, părea că își studiază îndeaproape fiica.

Când ceaiul fu gata și Mary îl servi împreună cu câteva felii de chec de portocale, domnul Turley rămase locului, pe scaun, vreme îndelungată. Bunicul și unchiul Charlie continuară să-l implice în conversație, însă el răspunse monosilabic de fiecare dată. Cu toate acestea, nu părea să se grăbească să plece, iar eu m-am gândit că nu-l prea trăgea inima spre casa goală. Lil rămăsese pentru câteva zile la o prietenă, explicase Mary.

— Ce-ar fi să rămâi la cină? I-am auzit pe bunicul întrebând.

— Am treabă acasă, mormăi domnul Turley dând să plece.

— Treaba merge mult mai bine cu stomacul plin, spuse bunicul.

Domnul Turley încuviință și se așeză la loc.

Seara continuă cu câteva partide de șah între unchiul Charlie și domnul Turley, în timp ce Mary pregărea mâncarea. N-am stat să-i urmăresc – aveam de lucru afară – însă am înțeles că domnul Turley jucase cam fără chef. Oricum, i-a ajutat să le mai treacă timpul.

După ce mănă, domnul Turley tot nu se grăbi să plece. Învârti în mâini ceașca de cafea, dus pe gânduri. În cele din urmă, spuse ce avea pe inimă.

— M-am gândit să-mi vând vitele. Mitch e plecat și nu mai are niciun rost să-mi irosesc timpul în grajd.

Cred că ne-am uitat cu toții deodată la el, surprinși de cuvintele lui. Însă n-ar fi trebuit să fim.

— Ai avea nevoie de ceva pentru cireada ta, Josh? Am o vacă de lapte tare bună. A avut deja trei serii de viței gemeni în doar cinci ani.

Suna bine. Am încuviințat.

— Aș putea arunca o privire.

— Mai am și o scroafă de prima mână. Patru-cinci kilograme un purcel. I-am avut purceli piperniciți de la ea. Chiar dacă-i mare, e atentă. Nu s-a așezat niciodată pe vreun purcel. Știi că se întâmplă uneori ca scroafa să se așeze pe purcel. Ei bine, nu și asta. Îi împinge pe toți deoparte înainte de a se așeza.

Destul de impresionant. Am încuviințat din nou.

— Vino pe acolo când poți, Josh. Vezi dacă-ți place ceva. Prefer să ți le vând ție decât să le vând pentru tăiere.

Se ridică în picioare. I-am urmat exemplul.

— Ești sigur că vrei să vinzi? am întrebat. Îmi venea greu să cred. Oftă adânc.

— Da, spuse el în cele din urmă. M-am gândit la asta de ceva vreme. Nu mă prea încântă ideea să petrec ore în șir muncind pe-afară când vântul începe să urle. Cea mai bună perioadă pentru vânzare este vara, când sunt arătoase și grase, când se hrănesc cu iarbă. O să le vând treptat și până la toamnă nădăjduiesc să le vând pe toate.

— Sigur, am încuviințat eu. Sigur. Voi veni cu prima ocazie.

— Nu-i grabă, continuă domnul Turley. Vino îndată ce-ai terminat cu însămânțările.

Apoi o sărută pe Mary pe obraz, îi mulțumi bunicului pentru cină și-și luă pălăria.

Îmi părea atât de rău pentru el, încât am simțit o durere în piept. Eram bucuros că aveam destule treburi care să mă țină o vreme departe de privirea întristată a lui Mary.

Când am intrat în casă după treburile de seară, am văzut că Mary urcase cutia cea mare pe masa din bucătărie și despacheta cu grijă un obiect, ca să-l arate Matildei.

— O, am auzit-o pe Matilda icnind. E frumos!

— Așa este, spuse Mary încetișor. Încă de copilă îmi plăcea să le admir. Erau aranjate în bufetul mamei și de multe ori mă uitam la ele. Mama nu mă lăsa să le ating. Nu vroia să las urme de degete pe ele. Apoi, când am mai crescut, mama m-a învățat să le iau în mâini cu grijă. Ba chiar mi-a dat voie să șterg fiecare piesă.

— Câte sunt? întrebă Matilda.

— Platoul cel mare, un platou mic, cafetiera, ceainicul, cana pentru frișcă și zaharnița, plus o lingură pentru zahăr și o farfurie pentru prăjituri.

— Sunt frumoase! spuse din nou Matilda.

Am privit-o pe Mary trecând cu drag mâna peste piesele de argint așezate în fața ei, pe masă.

— Tata a găsit un bilețel pe care mama îl lăsase în Biblia ei, spuse ea cu ochii în lacrimi. Spunea că eu ar trebui să primesc setul de argint. Lui Mitch i-a lăsat Biblia ei, lui Lil i-a lăsat broșa cu rubin și lui Faye i-a lăsat serviciul de porțelan.

— Oh, murmură Matilda. Mi-am dat seama că ar fi vrut să spună cât de norocoasă era Mary, însă în împrejurările date, nu era o afirmație tocmai potrivită.

Nu trebuia să ne mirăm cât de speciale erau piesele de argintărie pentru Mary. După ce privi cu drag la fiecare dintre ele, le lustrui pe toate încă o dată. Apoi începu să le învelească din nou cu grijă în bucățile de pânză moale în care fuseseră învelite și, cu lacrimi în ochi, le puse înapoi în cutie.

Bunicul își drese glasul.

— Vrei să le așezi acolo, în bufetul din colț, unde ținem vasele de porțelan, se aventură el, ca să le poți vedea?

Mary ezită, privind spre bufetul din colț, apoi se duse și-l îmbrățișă pe bunicul. Nu știu ce-i șopti, însă mustața bunicului se ridică ușor la colț, iar Mary începu să facă loc pe raftul din mijloc al bufetului. Arăta frumos așezat acolo și adăuga farmec bucătăriei noastre de țară.

Cred că după o vreme ne-am obișnuit cu el, însă o vedeam pe Mary aruncându-și adesea privirea într-acolo. Ba chiar folosi serviciul pentru ceai, când mătușa Lou veni în vizită într-o zi, iar în duminica în care unchiul Charlie își serbă ziua de naștere, ne servi tuturor cafeaua de după-amiază din cafetiera lucioasă, împreună cu tortul. Sarah consideră că era pur și simplu minunat.

— De unde ai primit asta, mătușă Mary? întrebă ea, cu ochii sclipind. Iar ochii lui Mary sclipiră la fel de intens când răspunse.

— A fost al mamei mele.

— N-am văzut nimic mai drăguț, continuă Sarah. De unde l-a primit mama ta?

— A fost al bunicii ei – un dar de nuntă de la o doamnă în vârstă pentru care a lucrat. Mama spunea că a fost un șoc pentru toată lumea. Bătrâna doamnă era ursuză de felul ei și zgârcită și nimănui nu i-a venit să creadă când i-a oferit străbunicii mele un cadou atât de frumos.

Mary râse încetișor. Primul hohot de râs pe care-l auzisem din partea ei în ultima vreme. Zâmbea adesea, cu sinceritate, aproape trist, însă n-o mai auzisem râzând. Auzindu-i acum râsul blajin, o greutate mare se ridică de undeva, dinăuntru meu. Am privit în jur, întrebându-mă cum de nu sărbătorea nimeni evenimentul, însă nimeni nu părea să fi remarcat că Mary râdea din nou.

Am păstrat în inimă sunetul aceluia hohot de râs și în timpul zilelor ce au urmat, mi l-am amintit mereu.

Îndată ce am terminat însămânțările de primăvară, m-am dus să-l vizitez pe domnul Turley. Am cumpărat vaca despre care-mi

spusese și două dintre juncile ei. Am mai cumpărat și scroafa cu ultimii purcei fătați. Am hotărât s-o mai las acolo, așa că domnul Turley fu de acord s-o hrănească încă câteva săptămâni.

Domnul Turley își duse la îndeplinire planul de a-și vinde vitele, iar vecinii îl vizitară ca să vadă animalele și să cumpere ce considerară că le este de folos. Mi s-a părut ciudat ca un fermier să rămână fără animale. Însă mi-am gândit că era destul de lucru pentru el pe câmp și, așa cum spunea domnul Turley, Mitch nu avea de gând să se mai întoarcă. Se pare că-i plăcea viața la oraș și era fericit cu slujba pe care și-o găsisese.

Însă Lilli era neliniștită. Nu puse prea multe semințe în grădina de legume. Mary plantă mai multe decât de obicei și se pregăti pentru perioada aglomerată a conservării legumelor și fructelor pentru iarnă. Se duse acasă, în pivnița mamei sale, și aduse de acolo cutii pline cu borcane pe care le putea umple pentru tatăl ei și pentru Lil.

Matilda îmi sugeră că lui Mary nu i-ar strica să meargă în vizită la Faye înainte de sezonul conservelor. Mary nu se întâlnea des cu surorile ei, știam asta.

— Să văd ce pot face, i-am spus în timp ce mă legănam alene pe balansoarul de pe veranda din spate.

Era prima dată în ultimele luni când petreceam timp împreună, iar pentru că școala se apropia de sfârșit, m-am gândit că Matilda se va întoarce acasă pe timpul vacanței de vară. Mă întrebam dacă nu cumva amânasem din nou perioada de curtare, din cauză că fusesem atât de ocupat. *Dacă continui în ritmul ăsta, n-o să-mi găsesc niciodată nevastă*, am concluzionat.

Poate că nu mi se mai părea atât de urgent. Se zvonea prin vecini că Will Sanders preferase să trăiască la oraș și-și părăsise fratele pentru a se întoarce acolo. M-am simțit satisfăcut când mi-am amintit de cele ce se spuneau.

Gândurile îmi fură întrerupte de Matilda.

— Nu trebuie să faci tu nimic cu privire la asta, Josh, spunea ea. O pot duce eu pe Mary la Faye.

Eram pe punctul de a obiecta, când mi-am dat seama că n-aveam niciun motiv să-i interzic Matildei acest lucru. Ea putea să conducă mașina la fel de bine ca mine. Iar Mary nu s-ar simți zorită dacă eu n-aș fi în preajmă, nerăbdător să mă întorc acasă, la treburile obișnuite.

Am încuviințat fără să spun nimic, întrebându-mă dacă o să am parte de altă îmbrățișare impulsivă. M-am întrebat – aproape fără rușine – dacă n-ar trebui să fiu eu acela care să ofere o îmbrățișare. Însă n-am avut ocazia. În acea clipă, ușa se deschise și Mary ieși afară cu o tavă încărcată cu pahare pline cu limonadă.

— Știi ceva? țipă Matilda. Josh spune că pot să iau mașina și să te duc s-o vizitezi pe Faye înainte ca să mă întorc acasă, în vacanța de vară.

Ochii lui Mary străluciră în lumina amurgului și i-am văzut zâmbetul recunoscător. Nu spuse nimic, însă privirea ei o întâlni pe a mea și i-am citit mulțumirea în ei. O clipă, m-am gândit cum ar fi să primesc o îmbrățișare din partea ei. Apoi mi-am amintit de clipele în care o ținusem în brațe – nu ca pe Matilda, ale cărei îmbrățișări erau scurte și rapide că-ți luau suflarea. Mary stătuse în brațele mele, se lipise de mine ca un copil pierdut, alimentându-se cu putere și înțelegere de la mine. M-am simțit capabil s-o protejez, m-am simțit util. În ciuda tristeții acelor clipe, am păstrat acea amintire ca pe o comoară. Însă nu puteam foarte bine explica...

Gândurile îmi fură întrerupte.

— Când crezi că ar fi bine să mergem? o întreba Matilda pe Mary.

Mary puse tava jos și ne înmână câte un pahar fiecăruia.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, îi aminti Matildei. Mai sunt doar șapte zile de școală.

Oare cum zburase timpul? Mie mi se părea că abia începuse anul școlar, iar acum ne apropiam de încă o vacanță de vară.

— Știu, gemu Matilda.

— Cred că ar trebui să mergem într-o zi când nu suntem presate de căderea întinericului, continuă Mary. Poate sâmbătă.

— Sâmbătă, spuse Matilda. Grozav! Apoi avu bunăvoința de a se întoarce spre mine. Ai nevoie de Ford pentru ceva anume sâmbătă, Josh?

Am clătinat din cap. Mai aveam încă de lucru la câmp.

— Atunci vom pleca sâmbătă dimineață, fu de acord Matilda. Mary păru că stă pe gânduri.

— Cred că am putea, spuse ea în cele din urmă. Aș putea lăsa pregătită mâncarea pentru prânz și până la cină vom fi înapoi.

Când Matilda se duse la școală a doua zi, Mary îi încredință un bilețel pentru Faye, iar Matilda trimise bilețelul printr-un elev care trecea prin fața noii case a lui Faye. Veni și răspunsul acesteia, prin care erau anunțate că Faye le va aștepta sâmbătă pe amândouă.

Sâmbătă dimineață am scos mașina din șopron, i-am umplut rezervorul cu benzină și am verificat cauciucurile. Unul dintre ele avea nevoie de mai mult aer, așa că am scos pompa și l-am umflat până când m-am asigurat că era în ordine. Apoi am lăsat cheile pe masă pentru Matilda și am pornit spre câmp ca să mai fac ce era nevoie de făcut acolo.

La prânz am fost întrerupt de o furtună neașteptată. Am ceretat norii cenușii câteva clipe și m-am întors cu tractorul acasă.

Sper că fetele nu se întorc acasă tocmai acum, m-am gândit, însă ploaia trecu repede. Când am văzut că fetele încă nu sosesc, mi-am scos incidentul din minte și am început să trebăluiesc în jurul casei.

Pe la vremea cinei nu se vedea încă nicio urmă de mașină apropiindu-se. Mi-am amintit de cuvintele lui Mary, care spusese că se vor întoarce la timp pentru cină, și am simțit o ușoară iritare din cauză că uitase de noi, cei de acasă.

Am continuat să trebăluiesc și am fost surprins când bunicul veni la mine, în grajdul porcilor. După ce stăturăm la taifas câteva minute, se întoarse spre mine.

— Fetele n-au ajuns încă acasă, Josh.

Asta nu era o noutate. Am încuviințat ursuz.

— A trecut de vremea cinei, continuă bunicul.

— Cred că ne putem pregăti singuri cina, am mormăit. Am mai făcut-o și înainte.

Mă întrebam de ce bunicul și unchiul Charlie nu erau acum în bucătărie ca să facă tocmai lucrul ăsta. De ce trebuie ca eu să fac toate lucrurile, pe urmă...?

Însă bunicul lovi cu piciorul o grămăjoară de puf, apoi privirea lui o întâlni pe a mea.

— Nu-i stă în fire lui Mary să facă asta, băiete.

În cele din urmă, am priceput. Bunicul era îngrijorat. Am ridicat privirea spre cer. Se făcuse târziu. *Eu* ar fi trebuit să fiu îngrijorat. Parcă nu gândisem limpede.

— Mă duc după Chester, am spus, aruncând gălețile lângă troaca porcilor. Însă n-am apucat să-l scot pe Chester, când am auzit voci. Cineva îl striga pe bunicul. L-am lăsat pe Chester și m-am dus să văd cine era și ce vești ne aducea. Era unul dintre copiii familiei Smith, însă acesta își transmisese deja mesajul, își îndreptase calul spre ieșirea din curte și se îndepărta pe alee.

Am dat să-l chem, ca să vină înapoi; apoi am observat că bunicul stătea nemișcat, cu mâinile sprijinite de stâlpul porții, ca și când ar fi vrut să se țină de ceva. M-am grăbit spre el. Chipul îi era schimonosit.

— Fetele... spuse el cu glas răvășit. A fost un accident. Mașina s-a răsturnat.

Capitolul 11

DEȘTEPTAREA

Am rămas acolo, privindu-l fix pe bunicul, încercând să pricep cuvintele lui. Nu reușeam să fac legătură între ele.

— Po-poftim? m-am auzit bâlbâindu-mă.

Bunicul nu spusese nimic. Se sprijinea încă de stâlpul porții, clătinându-se ușor pe picioare, ca și când încerca să stea ferm împotriva unui vânt puternic.

Unchiul Charlie ne aduse pe amândoi la realitate. Ieșise șonticăind afară, sprijinindu-se pe cele două bastoane, ca să vadă ce era cu toată zarva aceea. Auzise zgomot de copite – și știam că-și închipuise că se întâmplase ceva rău. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui, când ceru o explicație.

— Ce este? Fetele?

— Au... au răsturnat mașina. Rostisem cuvintele, însă parcă nu le înțelegeam. Băiatul familiei Smith... Însă asta era tot ce știam. Am întins mâna și l-am strâns pe bunicul de braț.

— Ce-a spus? am insistat.

Bunicul clătină din cap, ca și când ar fi vrut să și-l limpezească. Însă avu nevoie de răgaz – îndelung – înainte de a-și putea deschide buzele uscate pentru a rosti cuvinte.

— A spus că... au răsturnat mașina.

— Știu... știu, m-am auzit spunând nerăbdător. Da' sunt rănite? Ceva îmi spunea că erau rănite. Am început să tremur.

— Cât... cât de rău...? Însă n-am putut isprăvi.

— Nu... nu știu, spusese bunicul cutremurându-se. Băiatul cel mare s-a dus după doctor. Asta-i... asta-i tot ce-a spus.

În acea clipă parcă am prins viață. M-am răsucit și am dat fuga spre grajd ca să-l iau pe Chester. Simțeam un nod uriaș în stomac. Mă cuprinsese o teamă îngrozitoare pentru fete, însă n-am auzit decât un singur cuvânt ieșindu-mi de pe buze.

— Mary!

Poate că lucrul acesta n-ar fi trebuit să mă surprindă, nu știu. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama în tot acest timp, însă acum, în timp ce alergam spre grajd, mi-a fost extrem de clar faptul că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Mary – n-aș fi putut suporta asta.

Chester așteptase liniștit. Cred că simțise cumva că nu-i așezasem șaua așa cum trebuia. Dacă s-ar fi mișcat din acel loc, probabil că șaua ar fi alunecat și i-ar fi căzut la picioare. I-am luat-o de pe spinare și am aruncat-o la o parte. N-aveam de gând să pierd timpul cu asta.

M-am aruncat pe spatele lui Chester chiar înainte de a ieși din grajd, aplecându-mă ca să nu mă lovesc de bârna de deasupra ușii. Nu m-am oprit nici măcar să închid ușa după mine, așa cum fusesem învățat. Mi-am înfipt călcâiele în pântecul lui Chester și am pornit în josul aleii.

Era pentru prima oară în viața mea când i-am îngăduit lui Chester s-o ia la galop în voie, fără să-l strunesc. Calul păru să-mi simtă neliniștea și profită de situație. Însă cu toate că familia Smith nu locuia departe și Chester galopase în voie, mi s-a părut că drumul acesta durează o veșnicie.

Aș fi vrut să plâng, însă eram prea speriat – prea împietrit. Nici măcar vântul ce-mi bătea în față nu reuși să-mi aducă lacrimi în ochi. Întreaga mea ființă era cutremurată și aproape înghețată de spaimă. Tot ce știam era că Mary fusese rănită – poate grav rănită – poate chiar – *trebuie să ajung acolo – trebuie să ajung la Mary!* striga mintea mea.

Când am ajuns pe aleea familiei Smith, am uitat să-l țin de frâu pe Chester și aproape că am trecut de cotitura aleii. Din cauza vitezei, Chester se dezechilibra în timp ce-l întorceam și era cât

pe ce să intrăm de-a dreptul în gard. Incidentul mă mai trezi la realitate și am început din nou să judec limpede.

L-am îndreptat pe Chester spre alee și am reușit să-l stăpânesc în timp ce am intrat împreună în curtea fermei. Am sărit de pe spatele lui și am aruncat neglijent frâiele peste stâlpul de pripon. Calul doctorului era priponit lângă țarcul animalelor. În timp ce am alergat spre intrarea din spate a fermei, am rostit în sinea mea o rugăciune scurtă pentru el și pentru fete.

Cred că n-am bătut la ușă – nu știu. Știu doar că m-am trezit în bucătăria mare a familiei Smith. Doamna Smith discuta despre tragicul eveniment.

— ... O tragedie, spunea ea. Și niște tinere atât de drăguțe. Să te gândești că...

— Unde sunt? am întrerupt-o, ignorând cu desăvârșire orice bune maniere.

— Doctorul este cu ele, răspunse ea fără a se simți ofensată de lipsa mea de politețe.

— Cum... cum...? Însă nu puteam rosti întrebarea.

Doamna Smith clătină din cap, iar în ochi i se adunară lacrimi. Nu mai puteam suporta. Îmi venea să urlu. Doamna Smith era ocupată să toarne cafea într-o ceașcă și mi-am dat seama, fără să-mi spună ceva, că se aștepta de la mine să mă așez la masă și să beau cafeaua. M-am întors cu spatele la masă și la ceașca cu cafea, mușcându-mi buza și încercând să mă stăpânesc. Trebuia să știu! Trebuia să știu!

— Unde sunt? am întrebat-o din nou pe doamna Smith, luptându-mă să-mi controlez vocea.

— Tânăra învățătoare, domnișoara Matilda, este în camera lui Jamie, spuse ea încet. Ne-am gândit că...

— Unde este Mary? am întrerupt-o eu.

Însă n-am primit niciun răspuns. În acea clipă domnul Smith intră în bucătărie. Se așeză pe un scaun la masă și apucă ceașca ce tocmai fusese pregătită. Doamna Smith se duse după altă ceașcă.

— O nenorocire, Josh, mare nenorocire, spuse domnul Smith, clătinând cu simpatie din cap. N-ai mașina asta decât de puțin timp și mă tem că nu va mai fi niciodată la fel. Când văzu expresia de oroare de pe chipul meu, se grăbi să continue.

— O, eu și Jamie am scos-o din șanț cu ajutorul cailor. Am pus-o din nou pe roți – dar caroseria...

Nu-mi venea să cred. Domnul Smith îmi jelea mașina, iar fetele erau undeva în casă, într-o stare pe care n-o puteam decât bănuî, în timp ce doctorul își dădea toate silințele să le salveze.

— Nu mă interesează mașina, am spus aproape explodând. Apoi mi-am dat seama că nu trebuia să vorbesc astfel.

— Îmi... îmi pare rău, m-am scuzat. Doar că... ce se întâmplă cu fetele? Vedeți, am continuat eu apropiindu-mă de scaunul domnului Smith, nici măcar nu știu ce s-a întâmplat. Cât de grav...?

— Sunt sigură că doctorul va... începu doamna Smith, însă nici măcar nu m-am întors spre ea, ca să aud ce are de spus.

Domnul Smith o întrerupse.

— A fost așa cum am bănuît, spuse el. Se îndreptau spre casă când a venit furtuna. Probabil că drumul a devenit alunecos. Știi cum se întâmplă.

Am încuviințat cu capul și domnul Smith se opri ca să mai ia o înghițitură de cafea.

L-am îndemnat să continue. *Ploaia aceea a fost acum câteva ceasuri!* îmi trecu prin minte.

— Ei bine, au ieșit de pe drum. Mașina s-a răsturnat. Domnișoara Matilda n-a putut să meargă după ajutor. Cred că și-a rupt un picior – pe lângă alte cele.

— Și Mary? am întrebat amorțit.

— Ea... a fost prinsă sub mașină... nici ea n-a putut merge după ajutor.

Prinsă sub mașină. Cuvintele mă făcură să amețesc. A fost prinsă sub mașină. Ar putea fi... ar putea fi...

— Mary, m-am auzit rostind din nou, însă de data asta aproape implorând. Te rog, Doamne, nu lăsa ca Mary...

— Au fost nevoite să rămână acolo, în ploaie, vreme îndelungată, spunea domnul Smith. Nu trec prea mulți oameni pe drumul acela. Eu și Jamie am trecut din întâmplare...

Dar eu nu mai puteam răbda. Știam regulile. Ar fi trebuit să aștept răbdător pentru ca doctorul să termine cu pacientul și apoi să-mi dea voie să-l vizitez. *Dar e vorba despre Mary!* Trebuia să aflui.

M-am îndreptat spre o ușă ce dădea spre camere. Nu se auzea niciun zgomot, de nicăieri, așa că nu știam încotro s-o apuc.

— Josh, strigă doamna Smith. Josh, ar trebui...

Era și o scară – m-am îndreptat într-acolo. Aceasta mă conduse într-un hol în care am văzut mai multe uși. Patru, de fapt. Am presupus că erau dormitoare și am deschis-o pe prima. Nu era nimeni acolo. M-am grăbit spre a doua încăpere. Doctorul era acolo. Era aplecat deasupra patului în care zăcea cineva. Am făcut un pas înainte, o parte din mine dorindu-și s-o ia la goană.

Era Matilda. Părul îi era ud și încălzit. Pe fața învinețită avea aplicate câteva bandaje mici. Un picior, ce-i ieșea de sub pături, era înfășurat în feșe albe. Cred că diagnosticul domnului Smith fusese corect.

Niciodată nu mai văzusem pe cineva atât de plin de vânătaie. Arăta teribil.

Când mă văzu, începu să plângă.

— O, Josh. Îmi pare atât de rău, hohoti ea. Ploaia... drumul a fost...

Doctorul nu mă alungă afară din cameră. Ba chiar se dădu ușor la o parte. Am îngenunchiat lângă Matilda și mi-am trecut mâna peste păru-i încălzit.

— E în regulă, am spus cu voce răgușită. E-n regulă. Nu plânge. Doar... doar fă-te bine. Da?

Aș fi vrut să plâng împreună cu ea, însă nu puteam. Ochii îmi erau uscați – gâtul îmi era uscat. Abia puteam vorbi. Am continuat s-o mângâi pe păr și s-o liniștesc.

Matilda păru să se potolească. M-am ridicat și l-am privit pe doctor în ochi.

— Cum e...? am început. Cum e...?

— Mary? isprăvi el în locul meu.

Am încuviințat fără a putea rosti niciun cuvânt.

— Este în camera de vizavi, spuse doctorul și-și îndreptă atenția spre brațul Matildei.

Am înghițit greu și m-am întors în hol. Îmi simțeam picioarele grele ca plumbul. Abia îmi puteam ridica piciorul. În clipa următoare însă, parcă aveam arcuri.

Ușa era închisă și m-am cutremurat când am pus mâna pe clanță. Imaginea Matildei mă zguduise. Cum arăta Mary? Fusesse... fusesse *prinsă* sub mașină. Nu-mi doream să intru în cameră, dar trebuia să aflui. Trebuia să fiu cu ea.

Am deschis ușa cât de încet am putut. O lampă mică aflată pe măsuta de toaletă arunca o lumină slabă pe chipul palid al lui Mary. Pe un ochi avea un bandaj mare, alb, iar brațul ce se odihnea deasupra păturii trase până sub bărbie, era înfășurat și el în bandaje. Trupul îi era bine acoperit în două păaturi groase. *Ce ascund toate păturile astea?* m-am întrebat. *A fost prinsă...*

Privirea mi se îndreptă spre fața ei. Atât de palidă. Atât de liniștită. Cu ochii închiși. Era...? *Oare s-o fi pierdut deja?* Apoi am observat o mișcare aproape imperceptibilă – un fel de tremur.

Din câțiva pași am fost la patul ei, îngenunchiat, mângâindu-i fața zgâriată.

— O, Mary, Mary, am șoptit.

Pleoapele i se ridicară. Își aținti privirea asupra chipului meu.

— Josh? întrebă încet.

— Mi-a fost atât de frică, am recunoscut punându-mi palma pe obrazul ei. M-am temut că te-am pierdut... că...

— Sunt bine, șopti ea, mișcându-și brațul ca să mă atingă.

— Nu te mișca, am avertizat-o degrabă, temându-mă să nu-i produc și mai multă durere.

— Sunt bine, mă asigură ea din nou șoptit.

— Dar... dar ai fost prinsă...

1 — În mod miraculos, răspunse Mary, reușind chiar să schițeze un zâmbet slab. O, mi-a prins puțin brațul – mai mult mâneca hainei. Doctorul spune că sunt o fată tare norocoasă.

— Nu... nu ești rănită?

Se mișcă ușor și gemu.

— N-am spus că nu sunt, recunosc eu ea. Apoi, văzând expresia de panică de pe chipul meu, se grăbi să continue:

— Dar nu e nimic grav și nimic care să nu se vindece.

— Îți mulțumesc, Doamne, am spus strângând din pleoape. Apoi mi-am îndreptat din nou atenția spre Mary.

— Am fost atât de speriat... atât de speriat, încât... nici măcar n-am știut decât... decât când Billie ne-a adus vestea...

— Îmi pare rău, Josh. N-am avut cum să mergem după ajutor. N-am avut cum să-ți dăm de știre. N-am putut ajunge nici măcar la cineva din apropiere sau înapoi pe drum și... cina voastră...?

Am oprit-o. Mi-am amintit de nerăbdarea cu care o judecasem pentru că întârziase cu cina și m-am îmbujorat la față de rușine. M-am uitat la chipul ei, dulce și palid în lumina lămpii.

— Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum, am recunoscut. Nu știu cum de am putut fi atât de nătâng.

— N-ai avut de unde să știi, mă contrazise ea. Câteodată ajungem mai târziu decât ne propunem. Se întâmplă unele lucruri care ne întârzie. Dar să nu ajungem la ora cinei... Nimeni n-ar fi putut bănui că noi zăceam acolo, în șanț, explică Mary. Mi-am dat seama că, încă o dată, găsea motive ca să mă scuze. Întotdeauna făcea asta. Mă scotea basma curată când făceam sau spuneam ceva prostesc.

Am dat la o parte o șuviță de păr de pe chipul ei.

— Poate că în adâncul inimii mele am știut, în tot acest timp, am murmurat, dar a fost nevoie de ceva ca asta pentru a mă face să realizez...

Privirea ei deveni confuză.

— N-ai fi avut cum să știi despre accident, spuse ea.

— Nu, am răspuns. Vorbesc despre mine – despre noi. Am fost speriat de moarte, Mary, crezând că te-am pierdut... înainte de a te fi găsit. Nu mi-am dat seama decât... decât... M-am oprit, cutremurându-mă.

— Josh, spuse Mary cu blândețe dar insistent, despre ce vorbești?

M-am uitat la ea – Mary a mea, zăcând acolo palidă și liniștită, pe patul vecinilor. *Putea fi moartă!* Inima aproape că mi se opri la acest gând. *Puteam s-o pierd. Dar e aici încă...*

Am încercat să vorbesc, însă glasul îmi era înecat. Am înghițit greu și am încercat din nou, uitându-mă direct în ochii ei.

— Te iubesc, am reușit să spun. Poate că te-am iubit dintotdeauna – sau de multă vreme... dar... dar am fost prea orb ca s-o văd... până acum. Eu...

Însă cuvintele șoptite rostite de Mary mă opriră.

— O, Josh, spuse ea ridicând mâna pentru a-mi atinge obrazul. Lacrimi i se adunară în privire.

În acea clipă propriile mele lacrimi începură să curgă. Lacrimi și hohote de plâns. Mi-am așezat capul pe umărul ei și mi-am revărsat în plâns toate sentimentele adunate în ultimele ceasuri și reținute până atunci. Mary mă lăsă să plâng, mâna ei mângâindu-mi cu blândețe capul, umărul și brațul.

Nu mi-am cerut scuze când, în sfârșit, m-am liniștit. Simțeam că Mary nu avea nevoie de scuzele mele.

— Te iubesc, am repetat cu convingere în glas.

— Binecuvântată fie sărmana mașină, spuse Mary cu un zâmbet timid.

— Poftim?

— Binecuvântată fie mașina aceea. Și ploaia. Și drumul alunecos. Și felul în care am sfârșit. Mary zâmbea larg acum, însă cuvintele ei nu aveau niciun sens pentru mine. Mă întrebam dacă nu cumva avea halucinații.

— O, Josh! exclamă ea cu ochi sclipitori, nici nu știi cât de mult mi-am dorit să te aud spunând cuvintele acestea.

— Vrei să spui...

— Eu te-am iubit... *dintotdeauna*, spuse ea apăsător. Începusem să cred că niciodată n-ai să simți același lucru pentru mine.

Am avut impresia că undeva, în creierul meu – sau în inima mea – se produsese o mare explozie. *O iubesc pe Mary! Mary mă iubește!* O să se facă bine. Puteam avea o viață împreună. Îi puteam cere să fie soția mea.

Trebuia să formulez aceste gânduri – sau măcar câteva dintre ele.

— Mă iubești?

Mary încuviință.

— Întotdeauna, spuse ea simplu.

— Și eu te iubesc – atât de mult.

Mary încuviință din nou, chipul îmbujorându-i-se.

— Atunci... am început, însă m-am oprit. Am ezitat. Nu mi se părea chiar corect față de ea. Am clătinat încet din cap.

— Nu, nu, am spus. N-o să-ți cer acum. Nu încă. O să te curtez așa cum se cuvine. Să-ți dau puțin timp.

Privirea ei deveni întrebătoare.

— Dar nu foarte mult, m-am grăbit să continui. Nu aș putea suporta să aștept mult acum... acum, când știu. Și de un lucru poți fi sigură – o să vin să te cer – așa că ai face bine să-ți pregătești răspunsul.

— O, Josh, șopti Mary.

Doctorul nu-și putuse găsi un moment mai nepotrivit. Tocmai o sărutasem pe Mary – pentru prima dată – și am constatat că era un lucru deosebit de plăcut. Știind acum că nu era grav rănită, am tras-o mai aproape de mine. Pleoapele ei tremurau în așteptarea altui sărut și obrajii i se îmbujorau. Brațele i se strânseseră în jurul gâtului meu. Nu știu dacă am fost adus la realitate de zgomotul ușii deschise de doctor și de sunetul glasului lui când făcu „Hm”, însă știu că ar fi putut să mai întârzie câteva minute.

Capitolul 12

CURTARE

Când am coborât în bucătărie, bunicul și unchiul Charlie sosiseră și ei. La fel și unchiul Nat. Cu toții erau îngrijorați pentru fete, iar conversația din încăpere era șoptită și tensionată.

Eu însă îmi doream să chiui și să țopăi în jurul camerei, așa cum obișnuia să facă Pixie. Părea cu neputință ca doar în urmă cu o jumătate de oră să fi experimentat cea mai teribilă spaimă din viața mea. Acum pășeam pe aer. Cu toată inima îmi doream să pot împărtăși vestea cea bună – dar știam că nu era momentul potrivit. Mai ales că Mary nu era cu mine. Totuși, aproape chicoteam de bucurie din cauza dragostei mele nou descoperite. Am simțit asupra mea câteva perechi de ochi și m-am întrebat dacă-mi puteau vedea inima. M-am străduit din greu să-mi păstrez calmul.

– Sunt bine, am spus eu pe un ton cât se poate de normal. Amândouă. N-au decât câteva zgârieturi și vânătăi și un picior rupt.

Știu că descrierea făcută nu se prea potrivea cu cuvântul „bine” – dar mă gândeam că ceilalți o să treacă cu vederea acest lucru.

– Slavă lui Dumnezeu! spuse bunicul, iar unchiul Nat îi repetă cuvintele. Ne-am plecat cu toții capetele în timp ce unchiul Nat ne conduse într-o rugăciune de mulțumire. Îndată ce am isprăvit rugăciunea, mi s-a cerut un raport mai detaliat.

– Așadar, piciorul domnișoarei Matilda *era* rupt, spuse domnul Smith privindu-ne cu subînțeles.

Am încuviințat.

– Ce altceva? mă îndemnă bunicul, referindu-se la Matilda. Mai are și alte răni? Este grav?

— Doar zgârieturi și vânătăi. Nimic ce nu se poate vindeca repede. Își făcea probleme pentru mașină. Mă simțeam stânjenit la gândul că se putea gândi la asta, când tot ceea ce mă interesa era ca cele două fete să fie în viață și bine.

— Și Mary? Întrebă unchiul Charlie, vocea tremurându-i puțin.

La rostirea numelui ei, inima îmi săltă în piept și sunt sigur că obrajii mi se îmbujorară.

— Ea este bine... foarte bine. N-am reușit să-mi ascund entuziasmul, indiferent cât am încercat. Are... are câteva zgârieturi... una deasupra ochiului, una pe braț. Multe vânătăi – dar niciun os rupt. Erau cu toții atât de preocupați de starea fetelor, încât au trecut cu vederea patosul din vorbele mele. Oricum, nimeni nu se uită la mine așa cum mă așteptasem eu să se uite. Doar rostiră cuvinte de ușurare și bucurie și se priviră unii pe alții mulțumitori.

— A fost prinsă sub mașină, insistă domnul Smith, care le spusese că Mary fusese prinsă sub mașină și putea fi într-o stare foarte gravă.

— Doctorul spune că a fost norocoasă, am explicat. I-a fost prinsă mai mult mâneca hainei. O, brațul îi este zgâriat... dar putea fi foarte rău... rău de tot.

Se auziră din nou murmure.

— Josh, stai jos și servește o ceașcă de cafea, spuse doamna Smith. Ești palid ca o stafie.

Toți ochii se îndreptară spre mine. Apoi se întâmplă un lucru dintre cele mai ciudate. Lumea începu să se învârtă cu mine, cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Dar eu nu păream că pot ține pasul cu ea – alunecam tot mai iute. Am încercat să merg până la scaunul pe care mi-l arătase doamna Smith, însă picioarele nu mă ascultară. În plus, scaunul se mișcase de la locul lui. Nu știam ce se întâmplă cu mine.

Cred că unchiul Nat m-a prins. Nu-mi amintesc prea bine. Mi-am venit în fire pe canapeaua doamnei Smith, cu doctorul aplecat asupra mea și o mulțime de oameni adunați în jurul meu.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama ce se întâmplă, apoi m-am simțit ca un nerod. Și cum să nu mă simt astfel, când fetele fuseseră rănite în accident, iar cel care leșina eram eu.

M-am străduit să mă ridic, însă doctorul mă opri.

— Ușurel, Josh, mă avertiză el. Ai trecut prin destule în seara asta.

Oare să-mi fi imaginat eu, sau în glasul doctorului se strecurase o undă de amuzament? Mi-am amintit scena la care fusese martor în camera de sus și am simțit cum mi se aprind obraji. Însă nimeni altcineva nu părea că remarcase acest lucru.

— Doamna Smith aduce puțină supă și niște biscuiți, spuse doctorul. Probabil că n-ai mâncat nimic seara asta.

Am refuzat să mă las hrănit ca un copil, însă am ascultat sfatul doctorului și m-am ridicat încetișor. Apoi am început să mănânc încet supa în care fuseseră fărâmițați biscuiții. Curând, am început să gândesc din nou limpede. Odată cu acest lucru, mi-am adus aminte de recenta mea descoperire și abia am reușit să-mi ascund entuziasmul.

Îndată ce am reușit să-l conving pe doctor că eram în toate puterile, m-am ridicat în picioare.

— Pot s-o văd pe Mary... pe fete... din nou? am întrebat.

— Matilda a adormit deja... iar Mary probabil i-a urmat exemplul. I-am dat un medicament pentru somn. Poți să intri... dar numai câteva clipe. Ai înțeles?

Am văzut o licărire în privirea doctorului și l-am surprins făcându-mi, discret, semn cu ochiul. M-am îmbujorat și am încuviințat, apoi m-am îndreptat spre scări.

Mary era aproape adormită când m-am strecurat încet lângă patul ei.

— Doctorul spune că am voie să-ți urez noapte bună, am șoptit, dar nu pot rămâne mult.

Mary îmi zâmbi ca prin vis – mai mult din cauza medicamentului pentru somn decât datorită prezenței mele, de asta sunt sigur.

— Cum te simți? am întrebat, luându-i mâna.

— Somnoroasă, murmură ea.

I-am sărutat degetele.

— Sper că nu dai înapoi acum, nu-i așa? am tachinat-o. Nu te-ai răzgândit după ce ai avut puțin timp de gândire?

Mary încercă să zâmbească. Zâmbetul îi fu slab și cam strâmb. Luptându-se din greu să-și țină ochii deschiși, mă strânse de mână.

— Nu scapi atât de ușor, Josh, îmi răspunse ea pe un ton glumeț. Dacă ai promis, trebuie să te ții de promisiune.

M-am aplecat și am sărutat-o.

— Te iubesc, Mary, i-am spus din nou. Asta nu se va schimba niciodată.

Se mișcă și încercă să zâmbească din nou. Aproape că adormise.

Am ingenunchiat lângă patul ei și mi-am pus brațul peste trupu-i acoperit cu pături în timp ce-i țineam mâna într-a mea.

— Dormi, am șoptit. Stau cu tine până adormi.

Își mișcă capul astfel încât obrazul ei să stea lipit de al meu și oftă mulțumită. Trecură doar câteva clipe până când răsuflarea ei regulată îmi dădu de știre că adormise. M-am aplecat ca s-o sărut pe frunte înainte de a mă ridica în picioare.

Dormea atât de liniștit, atât de frumos. *Chiar și cu bandaje și vânătaii, este cea mai... cea mai încântătoare fată din lume – Mary a mea,* m-am gândit. Abia așteptam ziua în care se va face din nou bine – ca să pot începe s-o curtez cu adevărat.

— Noapte bună, Mary, am șoptit. Apoi, după ce am privit repede în jur ca să văd dacă nu cumva doctorul pândea la ușă, am încercat un cuvânt nou, pe care nu-l mai folosisem înainte, doar ca să văd cum sună.

— Noapte bună, iubito.

Suna foarte bine.

Părinții Matildei închiriară o mașină ca să vină și s-o ia acasă, unde mama ei putea să aibă grijă de ea până când se va face bine.

Pentru că anul școlar aproape se încheiase, copiii intrară în vacanță cu câteva zile mai devreme.

Mary se întoarse acasă la tatăl și la sora ei, Lilli. Îmi lipsea teribil, însă îmi era mai ușor s-o curtez în felul acesta. Așa cum am spus mai înainte, cum puteai curta pe cineva care locuia în casă cu tine? Mary spuse că era bine să se afle înapoi, alături de tatăl ei, pentru că în felul acesta nu vom da apă la moară celor ce se îndeletniceau cu bârfele. La asta eu nici măcar nu mă gândisem, însă dacă Mary se simțea mai bine așa, atunci mă bucuram să rămân holtei pe perioada lunilor de vară.

Am fost ținta unei avalanșe de tachinări din partea familiei și a prietenilor, când se află că o curtam pe Mary. Nu mă deranja. De fapt, chiar îmi plăcea. Nici pe Mary n-o deranja. Era plăcut să fim considerați un cuplu. Ne făcea să simțim că, într-adevăr, aparțineam unul altuia oarecum. Am îndreptat cu ciocanul caroseria și aripile Fordului. N-am făcut o treabă foarte bună, însă când am isprăvit, mașina era pe patru roți și din nou funcțională. Ba chiar am cumpărat vopsea și am vopsit-o în locurile zgâriate, însă n-a mai fost la fel de strălucitoare așa cum fusese înainte. Cred că au existat momente când eram ispitit să mă plâng puțin – însă lucrurile de felul acesta treceau aproape neobservate pentru mine, la fel ca mâncarea pe care o mâncam. Mintea îmi era ocupată cu Mary.

În fiecare zi în care reușeam să-mi termin treaba mai devreme, mă urcam în Fordul meu șifonat și mă duceam s-o vizitez. Îi duceam flori de câmp, pentru că știam că-i plăceau. Am căutat să găsesc în oraș tot felul de lucruri mărunte care să-i aducă o sclipire în priviri. Culegeam legumele din grădina sădită de ea, pentru ca Mary și Lilli să le poată conserva pentru iarnă. Mi-am vârat în cămașă un pisoiaș de curând făt și înțarcat și i l-am dăruit lui Mary. Aduceam vești din partea bunicului și a unchiului Charlie, îi împărtășeam noutăți despre fermă și îi înmănam decupaje din ziare cu informații despre îngrijirea grădinii. Și petreceam ore în șir povestind – despre planurile,

visurile, scopurile noastre, încercând să ne cunoaștem mai bine unul pe altul.

Speram să ne căsătorim la toamnă, imediat după strângerea recoltei. Însă nu-i dezvăluisem acest lucru lui Mary. Așteptam momentul potrivit. După părerea mea, momentul potrivit era la începutul lunii august – după ce strânsul fânului era gata și înainte de a intra cu toată forța în perioada secerișului. În felul acesta aș fi avut suficient timp ca să cumpăr inelul – poate chiar să mă duc în Crayton. Iar Mary va avea și ea timp pentru pregătirea nunții, după ce va fi acceptat cererea mea în căsătorie.

Însă înainte ca toate aceste lucruri să se întâmple, trebuia s-o cer de la tatăl ei. Nu-mi făceam probleme din cauza asta. Eram încrezător că domnul Turley nu va ezita să ne dea binecuvântarea. De mai multe ori mă lăsase să înțeleg acest lucru. Totuși, îmi propusesem să duc la îndeplinire toate obligațiile sociale și să procedez ca la carte.

Speram din toată inima și mă rugam ca lucrările de la fermă să decurgă cât mai normal cu putință, astfel încât să petrec cât mai mult timp cu Mary și lucrările de toamnă să nu ne zădărnicească planurile. Lucrurile merseă bine până la jumătatea lunii iulie. Mă străduisem din greu să termin cositul ca să pot trece la următoarea etapă a lucrărilor. Mi se părea că trecerea de la un stadiu la altul făcea ca zilele să treacă mai repede, grăbind vremea când voi putea fi cu Mary.

Însă ploaia îmi zădărnici planurile. Privind spre cerul plumburiu, am știut că vom avea parte de ceva mai mult decât o simplă ploaie de vară. În timp ce intram cu tractorul pe poartă și-l îndreptam spre șopron, m-am simțit teribil de agitat. De la un capăt la celălalt al orizontului, nori negri și amenințători planau deasupra mea, fără a se zări nici măcar un petic de cer.

Am lovit cu pumnul volanul tractorului. *Vremea asta păcătoasă îmi va da peste cap toate planurile!* am izbucnit.

Am făcut treburile din jurul casei într-o dispoziție proastă, apoi am intrat în casă, la cină. Unchiul Charlie ne pregătise

aceeași tocană fără niciun gust. M-am dus cu gândul la bucatele gătitе de Mary. Fripturile, chiflele, sosul. Apoi privirea mi se opri pe plăcintele mari cu piersici așezate pe tăblia bufetului.

— De unde sunt plăcintele? am întrebаt, știind fără să întreb că nu unchiul Charlie le făcuse.

— Le-a adus Mary. A venit să culeagă sfecla.

Mary fusese aici – și nici măcar nu аșteptase să mă vadă.

— A vrut să-ți ducă ceva de mâncare la câmp, да' a venit norul ăla gros și s-a grăbit să ajungă acasă, explică bunicul.

Am încuviințat, liniștindu-mă puțin.

Am mâncat tocana, tot timpul gândindu-mă la plăcintă. Se dovedi а fi аșa cum mă аșteptasem. Cu fiecare îmbucătură dorul după Mary creștea și mai mult, dar nu din cauza plăcintei. Aceasta doar îmi amintea cât de mult îmi lipsea Mary.

După cină am încercat să-mi ocup vremea cu câte ceva. Am аjutat la spălatul vaselor, observând că nu ne prea străduisem să păstrăm curată soba cea mare, neagră. Am încercat, fără prea mare succes, să-mi peticesc salopeta decolorată. Am încercat să citesc revista fermierului, însă cuvintele nu reușeau să intre în căpățâna mea groasă. În cele din urmă, am renunțat. Luând-o pe Pixie în brațe, m-am îndreptat spre scări, ca să mă duc la culcare. Însă n-am putut adormi. Continuam să mă gândesc la Mary. Pixie părea să-și deа seama că ceva mă nelinișteа. Îmi linse mâna și scânci încetișor.

— Îmi pare rău, bătrânico, am spus, înghițindu-mi frustrarea. Îmi lipsește. Atât de mult. Știu că perioada asta de curtare ar trebui să fie specială – да' mă gândesc întruna că dacă n-ar trebui s-o curtez, ea s-ar afla deja aici, unde-i este locul – alături de noi. Nu știu cât mai pot suporta аșteptarea asta.

Nu era vorba că Pixie era neînțelegătoare – însă îmbătrâneа. Probabil se gândea că ea merita un somn bun, chiar dacă eu nu puteam dormi. Mă linse pe obraz și apoi se retrase, instalându-se la locul ei obișnuit de la picioarele patului.

Am rămas întins acolo, în întuneric, îndurerat și singuratic, supărat pe ploaia ce lovea încă neîndurătoare acoperișul de

deasupra capului meu. *Ploaia asta încetinește totul, mi-am spus judecând irațional. Sunt nevoit să aștept și mai mult după Mary.*

Ziua următoare continuă să plouă. Am vrut s-o vizitez pe Mary, însă dispoziția mea era atât de proastă, încât m-am gândit că e mai bine să nu mă duc.

Seara, mi-am pierdut din nou timpul învărtindu-mă de colo-colo. Nu știu cum au putut să mă suporte bunicul și unchiul Charlie. În cele din urmă, i-am făcut semn lui Pixie și m-am dus la culcare.

În seara aceea cățelușa nu s-a mai deranjat să mă consoleze. Probabil că-și dăduse seama că era o problemă personală. După ce mă linse o dată pe obraz, se îndreptă încetișor spre picioarele patului și se așeză, oftând adânc.

Am rămas întins pe pat, ascultând vântul și ploaia, urându-le pe amândouă și urând felul în care mă simțeam. Nu puteam dormi. M-am învărtit de pe o parte pe alta, transpirând și tremurând mai apoi. Bunicul și unchiul Charlie se duseră la culcare, în cele din urmă. Am văzut o rază de lumină trecând prin fața ușii mele, apoi am rămas în beznă. În cele din urmă, n-am mai putut suporta. M-am dat jos din pat și mi-am tras pantalonii pe mine. Mi-am îmbrăcat cămașa și am apucat șosetele și încălțările. Știam că nu voi face atât de mare zgomot dacă voi cobori scările desculț.

Am auzit-o pe Pixie foindu-se și scheunând încetișor, ca și când ar fi vrut să mă întrebe ce mai puneam la cale, însă nici măcar nu m-am oprit ca s-o mângâi pe creștetul fin. Nu mai puteam suporta nici măcar o clipă în plus. Mă duceam s-o văd pe Mary.

Capitolul 13

PLANURI

Nici măcar nu-mi trecuse prin cap să iau pe mine pardesiul impermeabil. M-am udat până la piele încă înainte de a ajunge la grajd. Apa se prelingea de pe borul pălăriei și-mi picura pe ceafă. Vântul mă biciuia cu rafalele lui, lipindu-mi pantalonii de picioare și înfășurându-mi haina de lucru în jurul trupului.

Nu îndrăzeam să mă urc la volanul mașinii pe asemenea vreme. Pe Chester îl lăsasem la pășune și rareori venea să mănânce aproape de grajd. Însă unul dintre caii pe care-i foloseam la lucru se lipise de gardul îngrăditurii, primind rafalele de vânt din spate și ținându-și capul plecat. L-am strigat și m-am dus să deschid ușa grajdului. Calul păru de-a dreptul bucuros să poată intra la adăpost de vânt și de ploaie.

M-am simțit aproape ca un trădător când, în loc să-l tratez cu o măsură de grăunțe, i-am strecurat un căpăstru pe cap. Nu se zbătu, dar cred că a fost tare dezamăgit.

Am fost nevoit să-l îndrum cu grijă tot drumul. După cum bănuisem, drumul era deja alunecos, iar calul nu pășea cu aceeași siguranță pe care o avea Chester. În plus, norii întunecați făceau ca noaptea să fie atât de întunecată, încât abia puteam vedea copacii ce mărgineau strada.

— Oare de ce n-am pornit pe jos? am mormăit în barbă în timp ce ne străduiam să înaintăm, deși știam că un cal putea pași mai bine decât mine prin noroi.

Când am intrat cu bătrânul Barney pe aleea ce ducea spre casa familiei Turley, nicio lumină nu se zărea la ferestre. Știam că probabil se duseseră de multă vreme la culcare, iar o parte din

mine mă îmboldea să-mi întorc calul și să mă duc acasă. Dar nu puteam. Pur și simplu, nu puteam. Cealaltă parte din mine îmi spunea că trebuia s-o văd pe Mary.

Am trecut frâiele pe deasupra capului lui Barney și le-am prins de stâlpul de pripon. Am avut de furcă și numai ca să traversez curtea. Am alunecat tot drumul până la casă. Dinții îmi clănțăneau și eram ud până la piele. Probabil că o să răcesc cobză – dar acum nu era timpul să-mi fac probleme pentru asta.

Ca să nu bat la ușă și să trezesc toată casa, m-am dus direct la fereastra camerei lui Mary. Am bătut cu degetele în geam, întrebindu-mă dacă mă putea auzi, în cazul în care adormise.

Însă storul mișcă aproape imediat și perdeaua fu dată la o parte.

— Cine este? întrebă Mary încetișor.

Așa cum ar fi trebuit să se fi întâmplat deja în tot acest timp, m-am simțit ca un neghiob. *Ce caut eu aici? Ce va crede Mary despre asta?* Gândurile și sentimentele se învâlmășiră în capul meu. *Ce va spune tatăl ei?* Dacă până acum fusese gata să-și dea consimțământul, cu siguranță că o să-și schimbe părerea. Aș fi vrut să dau bir cu fugiții și să mă ascund, dar n-am făcut-o. Pur și simplu, nu puteam. Trebuia s-o văd pe Mary.

— Sunt eu, Josh, am spus cât de clar și încet am putut, ca să pot fi auzit doar de Mary.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Glasul ei tremura și mi-am dat seama, pentru prima dată, că probabil se aștepta la ceva rău.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, m-am grăbit s-o asigur. Doar... trebuia să te văd... atâta tot.

Mary ezită o clipă.

— Du-te la ușă, îmi spuse. Vin imediat.

Se îndreptă spre ușă, înfășurată bine într-un capot gros de casă. Îmi deschise ușa și icni.

— O, Josh. Ești ud până la piele. O să răcești!

Nu puteam nega lucrul acesta, așa că doar am ridicat din umeri.

— Dă-ți jos încălțărilor și șosetele, îmi porunci cu suficientă autoritate în glas. Și haina, adăugă ea. Mă întorc imediat.

Am pus deoparte pălăria din care încă mai picura apă și mi-am dat jos haina îmbibată de apă. Mi-am scos încălțărilor ude learcă și mi-am tras din picioare șosetele la fel de ude. Stânjenit, am observat mizeria teribilă pe care o făcusem în fața ușii casei familiei Turley.

Mary se întoarse chiar în clipa în care-mi scoteam și cea de-a doua șosetă. În brațe avea câteva haine uscate și un prosop aspru.

— Sunt ale lui Mitch, explică ea. Du-te în dormitorul lui și dezbracă-te de hainele ude. Mă duc să pun de cafea.

— Dar... dar o să las mizerie peste tot pe podea, am spus șovăielnic.

— O șterg. Acum grăbește-te, mă îndemnă ea.

M-am grăbit. Era amuzant să mă las condus în felul acesta de Mary.

Nu mi-a luat prea mult timp ca să mă șterg cu prosopul și să mă strecor în hainele împrumutate. Însă continuam să tremur și când m-am întors în bucătărie.

— Tatăl tău o să-mi tăbăcească pielea, am spus clănțănind din dinți, în timp ce încercam să-mi încălzesc mâinile la focul abia aprins în sobă.

— Tata ar dormi și în timpul unui uragan, răspunse Mary în timp ce puse pe sobă ibricul pentru cafea.

— Ar dormi?

— Fii sigur.

Mary se întorsese în camera ei în timp ce eu mă schimbasem, iar acum era îmbrăcată cu haine de casă. Ba chiar își legase cu grijă șorțul peste rochia de bucătărie. Am observat, cu toate că nu am spus nimic, că Mary nu purta una din rochiile de duminică, așa cum făcea întotdeauna când veneam în vizită la ea, iar părul nu-i era la fel de atent aranjat ca de obicei. Acum și-l legase simplu, la spate, cu o fundă.

— Dacă nu s-a întâmplat nimic grav – cu nimeni, spuse ea cu grijă fără a se uita la mine din locul în care se afla, lângă sobă, vrei să-mi spui și mie ce te aduce aici într-o noapte ca asta?

Mi-am ținut răsuflarea. Oare detectasem o urmă de muștru-luială în glasul ei? Era supărată pe mine? Avea toate motivele. Am așteptat o clipă. Mary așteaptă și ea.

— Nu... nu am putut dormi, am răspuns jalnic.

Mary se răsuci ca să mă privească. Probabil gândea că-mi pierdusem mintea. În lumina lămpii, îi puteam vedea slab cicatricea de pe frunte, semnul rămas în urma accidentului. Acesta îmi amintea cât de aproape fusesem s-o pierd.

— N-ai... n-ai putut să dormi? Întrebă întorcându-se să pună încă o bucată de lemn în foc și mutând – fără a fi nevoie – ibricul de cafea pe plita sobei.

Am tăcut. Mary sparse tăcerea.

— Pare... pare a fi un... un motiv destul de șubred pentru a te aventura afară pe o ploaie ca asta, Josh, spuse ea încet.

— Este, am recunoscut. Apoi am continuat, șovăind:

— Doar că motivul pentru care n-am putut dormi a fost că... că trebuia să te văd.

Mary se mișcă ușor din loc, însă nu se întoarse spre mine.

— Mi-a fost... mi-a fost dor de tine, am spus în cele din urmă, bâlbâindu-mă.

Mary se îndreptă ușor de spate.

— Puteai să-mi spui asta la o oră decentă, Josh, îmi aminti ea.

Era supărată pe mine. Mary, care nu se supăra niciodată pe nimeni – care întotdeauna găsea o explicație rezonabilă pentru lucrurile nesăbuite pe care le făceam – care lupta pentru mine, îmi ținea partea. Era supărată – și până acum n-o supărasem niciodată.

Țintuit locului, nu reușeam să mă hotărâsc ce să fac. N-ar fi trebuit să vin – nu la o asemenea oră, nu pe ploaia ce lăsase pete de noroi pe dușumeaua ei. Dădusem dovadă de nesăbuință și prostie. Mă gândisem doar la singurătatea mea – nu la sentimentele și drepturile ei.

Însă Mary mi se adresă din nou – iar glasul îi tremură.

— Te-am așteptat toată seara trecută – toată seara asta. Știu că n-ai fost ocupat. Nu puteai face nimic afară, în ploaie. Dar n-ai venit. Și în cele din urmă am...

Eu însă nu mai ascultam cuvintele ei. Înțelegeam ce era în spatele lor, înțelegeam foarte clar. Mary nu era supărată pe mine pentru că venisem. Era supărată pentru că nu venisem *mai devreme*.

M-am uitat la spatele ei drept și zvelt, cu șorțul frumos legat în jurul taliei. Umerii frumos arcuiți îi erau ridicați cu îndrăzneală, iar capul și-l înălțase cu încăpățănare. Suficient pentru a mă împinge în față dintr-o singură mișcare. Mi-am pus brațele în jurul ei și mi-am îngropat fața în părul ei. Ochii mi se umplură de lacrimi, fără să-mi dau seama de ce.

— Mary, am șoptit, am venit pentru că nu mai puteam suporta să stau fără tine. Am fost atât de supărat din cauza vremii, încât n-am vrut să te mai împovărez și pe tine cu asta. Dar nu pot... nu pot să stau fără tine. Vreau... vreau să te căsătorești cu mine... cât de curând posibil. Nu mai pot suporta să stăm departe unul de celălalt. Te rog, te rog iartă-mă că am venit atât de târziu, dar...

Mary se întoarse în brațele mele. Când am deschis ochii, mă privi direct în față.

— O, Josh! spuse ea plângând. Da. Da. Iar lacrimile ei se amestecară cu ale mele când își lipi obrazul de fața mea.

Nu știu cât aș mai fi continuat s-o țin în brațe și s-o sărut dacă n-ar fi fost cafeaua ce dădu pe dinafară. Cu un țipăt, Mary se smulse de lângă mine și sări să ia ibricul de pe foc.

— Stai jos, spuse ea ștergându-și ochii cu colțul șorțului, arătându-mi un scaun de bucătărie. Se grăbi să șteargă soba și să toarne cafeaua în cești.

Își trase scaunul lângă mine și-și puse bărbia în mână.

— Acum, domnule, ce spuneai...? mă tachină ea.

Am râs împreună cu ea. Apoi am redevenit serios.

— Cred că... cred că-ți ceream să te căsătorești cu mine – într-un mod cu totul nepotrivit, am recunoscut. Nu așa cum plănuisem. Mi-am stricat toate planurile. Adică... am avut tot felul de idei, care mai de care mai interesante. Am petrecut ore întregi gândindu-mă la ele. Am ales cuvintele potrivite pentru o asemenea ocazie. Nu trebuia să te cer așa... pe nerăsuflăte.

M-am oprit și am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Mary întinse mâna și-mi mângâie obrazul.

— Îți pare rău? Îți pare rău pentru că ți-a fost dor de mine? Pentru că mă iubești?

— Pentru că am stricat unul dintre cele mai frumoase momente. Pentru că am ruinat un lucru ce trebuia să fie foarte special.

— Josh, spuse Mary blând, cu ochii plini de lacrimi și vocea tremurând de emoție. Tocmai mi s-a spus că sunt iubită. Am fost întrebată dacă vreau să-mi împart viața cu a ta... pentru totdeauna. Josh, momentul acesta nu poate fi mai special decât este.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei. Am întins mâna și am șters-o.

— Nici măcar nu am inelul, i-am mărturisit.

— O să faci rost de el, îmi veni Mary în apărare.

— Nici... nici măcar n-am vorbit cu tatăl tău.

— O să-ți dea binecuvântarea.

Apoi am tras adânc aer în piept.

— Asta nu e tot, am spus rar în timp ce Mary așteptă. Nu... nu vreau să aștept, am spus pe nerăsuflăte. Nici până după seceriș. Nicio lună. Nici măcar o săptămână dacă...

Ochii lui Mary se deschiseră larg.

— Știu că nu e drept. E teribil de egoist din partea mea. Dar n-o să vii acasă decât când ne vom căsători și cred că n-aș putea suporta nici dacă ai veni – dar îți spun sincer, Mary, nu vreau să mai aștept. Știu... știu că nu e rezonabil, că o fată are nevoie de timp ca să-și facă rochia, să coasă fețele de pernă și... și să facă tot ce fac fetele, dar...

— Duminică? spuse Mary.

— Nu trebuie să avem un tort extravagant și toate celelalte ornamente... și fețe de pernă avem, iar tu ai putea îmbrăca rochia aceea frumoasă, albastră...

— Duminică? spuse din nou Mary.

M-am încruntat, fără să înțeleg ce vrea să spună.

— Cred că eu pot fi gata duminică, dacă și tu poți, spuse Mary liniștită.

— Duminică? Care duminică?

— Duminica viitoare.

— Duminica viitoare?

— Acum e marți, spuse Mary cu voioșie în glas. După marți vine miercuri, apoi joi, vineri și sâmbătă. Apoi vine duminică. Pot fi gata duminică.

— Duminică? Duminica viitoare? am spus bâlbâindu-mă.

— Încerci cumva să dai înapoi? mă tachină ea.

— Sigur că nu. Doar... am presupus că ai nevoie de...

— Mi-ai făcut de cunoscut deja că plănuiești să mă ceri în căsătorie, ții minte? Ei bine, nici tortul, nici rochia nu sunt gata — încă. Dar Lou a spus că ea va face tortul, iar eu am găsit o bucată frumoasă de material și știu să mânuiesc repede mașina de cusut. Faye și Lilli mă vor ajuta. Au promis. În ce privește fețele de pernă, Josh... acestea sunt singurele lucruri care sunt gata.

Niciunul dintre noi nu dădea nicio atenție ceștilor de cafea care acum stăteau reci în fața noastră. Mi-am împins ceașca deoparte ca să n-o răstorn și mi-am pus brațele în jurul lui Mary.

— Duminică, am spus eu zâmbind larg. Sigur. Duminică. Apoi mintea mea se puse pe treabă. Mai aveam câteva lucruri de făcut până duminică. Cum le voi termina la timp pe toate? Primul lucru mâine dimineată este să cumpăr inelul. Două inele, de fapt. Apoi voi... voi..., ei bine, voi vorbi cu unchiul Nat și cu mătușa Lou, asta voi face. Ei vor avea o întreagă listă cu ce trebuie făcut. Eu n-aveam nicio idee.

Mary se foi.

— Tata? spuse ea.

— Spuneai că poate dormi și în timpul uraganului, i-am amintit.

— Și-i adevărat, zâmbi Mary, ciufulindu-mi părul încă ud. Nu însă și în timpul nunții uneia dintre fiicele lui. Ai face bine să-ți piepteni părul înainte să-l trezesc. Mă sărută pe nas și plecă.

Mintea începu din nou să se frământa.

— Barney, am mormăit. Nu l-am pus la adăpost.

Am privit în jur ca să descopăr o haină impermeabilă, nevrând să mă ud iarăși. Poate că Mitch nu-și mai lăsase acasă nimic altceva.

Am găsit mantia de ploaie a domnului Turley și mi-am luat libertatea de a o împrumuta atâta cât să pun calul la adăpost și să-i arunc o mână de fân în iesle.

Când m-am întors în bucătărie am reușit să-mi pieptăn părul și să netezesc puțin cutele cămășii uzate a lui Mitch. Pentru pantaloni n-am găsit nicio soluție – erau prea scurți. Mitch era mai scund decât mine.

Mary și domnul Turley intrară în bucătărie câteva minute mai târziu. Domnul Turley era încă somnoros și puțin confuz, însă Mary strălucea. Își schimbase rochia într-una albastră, drăguță, cea despre care îi amintisem înainte. Părul îi era frumos prins în ace. Îmi adreseă un zâmbet încurajator, iar eu am tras adânc aer în piept și mi-am început micul discurs.

— Domnule, îmi dau seama că nu este o oră potrivită și îmi cer scuze pentru asta – însă aș vrea – aș vrea să vă cer mâna fiicei dumneavoastră, Mary, domnule. Eu... o iubesc pe Mary, din toată inima, iar ea a... ea m-a onorat întorcându-mi această dragoste, domnule, și...

Cred că domnul Turley auzise destul, sau poate că era nerăbdător să se întoarcă în pat. Întinse mâna și-mi strânse mâna viguros.

— Voi fi mândru s-o fac, fiule, spuse el cu glasul răgușit, voi fi mândru. Apoi, cu glasul puțin înecat de emoție, adăugă:

— Mama ei ar fi fost tare fericită.

Mary își strecură brațul în jurul meu și mă îmbrățișă scurt, apoi alergă s-o trezească pe Lilli și să-i dea vestea cea bună.

Nimeni nu se întoarse la culcare în acea noapte, nici măcar domnul Turley. Am rămas până când cerul începu să se lumineze. Soarele nu-și făcu apariția din cauza norilor, dar acum nu-i mai băgam în seamă. Am povestit toată noaptea, făcând planuri de nuntă. Apoi, odată cu ivirea zorilor, am sărutat-o pe Mary și mi-am luat rămas bun de la ea, am împrumutat mantia de ploaie a domnului Turley și am încălecat pe Barney ca să mă întorc acasă.

Am ajuns înainte ca bunicul sau unchiul Charlie să se fi dat jos din pat. Totuși, Pixie mă aștepta adulmecând la ușă, cu o privire încurcată în ochi.

Am luat-o în brațe și am ținut-o aproape.

— Pixie, i-am spus, mă căsătoresc. Nu „cândva”, ci duminică. Duminica *asta*. Apoi am lăsat deoparte orice precauție și am strigat cât m-au ținut plămânii, ca toți cei din casă să audă.

— Mă căsătoresc duminică! Duminică! Duminica *viitoare*! Auziți? *Mă căsătoresc!*

Capitolul 14

VINE DUMINICA!

Am fost ușurat când ploaia se opri. Aveam o mulțime de planuri de făcut și trebuia să merg în mai multe locuri. Ar fi fost de nesuportat să le fac pe toate în ploaie.

Drumurile erau noroioase și pline de făgașe, așa că nici nu se punea problema să folosesc mașina. De cele mai multe ori am încălecat pe Chester și știu că în acea săptămână calul meu a avut ocazia să audă o mulțime de declarații de dragoste – cu toate că nu-i erau adresate lui.

Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul unchiului Nat și al mătușii Lou. Până și bunicul și unchiul Charlie îmi dădură o mână de ajutor – de cele mai multe ori făcând treburile din jurul casei în locul meu, în timp ce eu alergam dintr-un loc în altul. Erau și ei aproape la fel de entuziasmați ca și mine.

L-am rugat pe Avery să fie cavalerul meu de onoare. Când am fost nevoit să-mi aleg cavalerul de onoare, mi s-a pus un nod mare în gât. Știam că, dacă lucrurile ar fi fost altfel, Willie ar fi fost cel care ar fi stat lângă mine.

Mitch ar fi fost a doua persoană pe care aș fi ales-o – mai mult de dragul lui Mary, însă Mitch trimise vorbă că nu putea ajunge la nuntă duminică, transmițându-ne toate urările sale de bine. Așa că m-am dus la Avery, iar acesta zâmbi cu gura până la urechi în timp ce-mi acceptă invitația.

Mary o alese pe Lilli ca domnișoară de onoare, iar Lilli era și ea foarte entuziasmată cu privire la aceasta.

Credincioasă promisiunii făcute, mătușa Lou pregăti tortul. Tot ea vorbi cu câteva doamne de la biserică care se oferiră să

pregătească o masă festivă după ceremonie. Toată lumea părea dornică să dea o mână de ajutor și știam că asta se datora, în parte, faptului că Mary își pierduse mama.

Până și Sarah se implică.

— Mama spune că eu pot servi punciu, unchiule Josh, mă informă ea, primind în schimb o îmbrățișare de la mine și asigurarea că va face o treabă bună.

Joi am pornit să cumpăr inecele, dar am plecat la oraș, pentru că orașelul nostru nu avea ceea ce consideram eu că se potrivește cel mai bine pentru Mary. Cât îmi doream ca drumurile să fie practicabile pentru mașină! Însă Chester se descurcă cum putu mai bine. Când am ajuns acasă seara, eram amândoi frânți de oboseală, însă chiar și așa, m-am spălat și m-am îndreptat spre casa lui Mary. M-am gândit că Chester își folosisese picioarele destul în acea zi, așa că am mers pe jos. Nu era atât de departe, mai ales dacă o luam pe scurtătură, traversând pășunea.

Mary păru puțin surprinsă când deschise ușa.

— Așteptai pe altcineva? am tachinat-o.

— Nu, Josh, răs ea trăgându-mă înăuntru. Dar nici pe tine nu te așteptam. Mă gândeam că ești prea ocupat ca să vii în vizită.

— Am fost, am spus eu pe ton de glumă. Sunt... dar m-am gândit că ți-ar plăcea să ai așa ceva înainte de ziua de duminică. I-am întins cutiuța în care se afla inelul ei.

Mary icni încetișor și întinse mâna. Am tras înapoi cutia.

— Nu așa de repede, i-am spus. Încă nu mi-ai spus cât de minunat este bărbatul cu care te vei căsători duminică.

Mary aruncă o privire către masa din spatele ei. Am văzut risipite pe ea bucăți mari și mici de material alb.

— Dacă nu mă lași în pace și nu pleci, n-o să mai fie nicio nuntă duminică, mă avertiză ea. Fără rochie... nu e nuntă.

M-am răsucit ca să mă uit mai atent la masă, însă Mary îmi puse mâna pe ochi.

— Nu te uita, îmi porunci ea. Nu e corect să vezi rochia înainte de nuntă.

— Atunci haide afară, pe verandă, i-am sugerat.

— Dar numai puțin, insistă Mary, prefăcându-se că n-o interesa cutia cea mică, în timp ce se lăsa condusă către băncuța de pe verandă.

Am așezat-o pe băncuță, iar eu m-am aplecat pe un genunchi, în fața ei. I-am luat mâna și i-am spus încetișor:

— Mary Turley, vrei să-mi faci cinstea de a deveni soția mea – duminica viitoare? am adăugat cu un zâmbet.

Mary întinse mâna și-mi ciufuli părul, apoi se răzgândi și-și așează mâna pe obrazul meu.

— Aș fi cea mai fericită fată din lume, spuse ea, zâmbetul ei blând transmițând mai mult decât o puteau face cuvintele.

I-am luat mâna și i-am sărutat palma – apoi am deschis cutiuța și am scos inelul. Cu grijă, l-am strecurat pe degetul subțire al lui Mary.

— O, Josh, murmură ea, ridicând mâna ca să studieze inelul, apoi ducându-l la buze. Este frumos.

Se aplecă și mă sărută, iar eu mi-am pus și celălalt genunchi jos.

— Acum du-te și termină rochia aceea, am îndemnat-o. Nu vreau niciun fel de scuză duminică.

Însă am mai zăbovit puțin, discutând despre planurile noastre și împărtășindu-ne unul altuia cum mergeau lucrurile. Se întunecase când am pornit înapoi spre casă, traversând pășunea. Fluieram în timp ce înaintam, luminat de lumina lunii. Niciodată nu fusesem mai fericit. Tocmai pusesem inelul pe degetul lui Mary, iar duminică urma să fie cea mai minunată zi a vieții mele.

Urma să fim căsătoriți de îndată ce se isprăvea serviciul divin de duminică dimineată. Totul era pregătit, după cât îmi puteam da seama. Urma să port costumul de mire la biserică. Mary și Lilli urmau să se schimbe de haine după biserică, acasă la Lou. Lou aranjase lucrurile pentru masa festivă, cu ajutorul enoriașilor. Serviciul de argint al lui Mary fusese perfect lustruit și era pregătit pentru a-i servi pe invitați. Știam că acele piese de argint

însemnau pentru Mary mai mult decât un serviciu de ceai și de cafea. Erau un mic simbol al prezenței mamei sale la nunta noastră. Mai știam și că Mary va duce dorul mamei sale chiar mai intens în ziua nunții ei.

Duminică m-am trezit cu mult înaintea zorilor, lustruind, netezind și curățind – timp de aproape o oră. Ceva nemaîntâlnit la mine. Bunicul și unchiul Charlie nici măcar nu mă tachinară. Și ei erau ocupați cu lustruitul și netezitul.

În cele din urmă, eram cu toții gata de plecare. Drumurile se uscaseră suficient pentru a lua mașina. Încercasem s-o lustruiesc cu o zi înainte, cu toate că încă mai păstra zgârieturile și urmele accidentului.

Am urcat în mașină, și am pornit pe aleea cea lungă. Nu doream să conduc cu viteză, deși abia așteptam să ajung în oraș. Ici-colo, de-a lungul drumului, gropi pline de noroi îi așteptau pe cei nepregătiți. Iar noi n-aveam de gând să ne pricopsim cu pete de noroi pe costumele și încălțărilor de duminică, atât de bine lustruite.

Am ajuns foarte devreme, așa că am început să mă plimb de colo-colo, așteptând să sosească Mary și familia ei.

Veni și Matilda, cu toate că încă mai avea piciorul în ghips.

— N-aș fi ratat ziua asta pentru nimic în lume! exclamă ea, oferindu-mi una din îmbrățișările ei impulsive. Sunt atât de fericită pentru tine, Josh, spuse ea. Fericită pentru amândoi.

Îi salută și pe bunicul și pe unchiul Charlie cu aceeași îmbrățișare.

— O, mi-e dor de voi, strigă ea. De toți. Vara asta pare atât de lungă, spuse ea cu lacrimi în ochi. Dar am vești bune, continuă ea. Am primit postul pe care l-am cerut, aproape de casă.

— Vrei să spui că nu vii înapoi...? începu bunicul.

— O, n-aș putea, spuse Matilda încet. Adică... vreau să spun... sunt fericită pentru Josh și Mary, însă n-ar mai fi același lucru acum. Adică... n-ar fi corect pentru tinerii căsătoriți să aibă pe cineva...

Bunicul încuviință, însă am remarcat tristețea din privirea lui.

Trebuia să admit că nici măcar nu mă gândisem la dilema Matildei. Însă avea dreptate. Era mai bine ca eu și Mary să pomim în viața de familie fără a mai avea și pe altcineva în preajmă. Era destul că urma să împărțim casa cu bunicul și cu unchiul Charlie. Voi discuta cu Mary mai târziu despre noua învățătoare, însă după părerea mea, era timpul ca altcineva dintre vecini să-și ofere casa pentru găzduire.

— Însă au găsit o învățătoare nouă care să mă înlocuiască. Vocea Matildei îmi întrerupse gândurile. Și eu am găsit o școală nouă, așa că totul s-a aranjat.

În acel moment, Matilda fu din nou întreruptă – de data asta o intervenție binevenită – sosiseră cei din familia Turley. Mary țipă de bucurie la vederea Matildei și-i alergă în întâmpinare, cu brațele deschise. Se îmbrățișară, plânseră și iar se îmbrățișară. Nu mă deranja. La urma urmei, începând de astăzi, eu și Mary aveam o viață întreagă la dispoziție. M-am retras și am urmărit scena.

Apoi mi-am dat seama că ar trebui să-l salut pe domnul Turley. Nu-l mai văzusem niciodată la biserică până atunci, decât la înmormântarea soției sale. I-am strâns mâna și i-am zâmbit, neștiind exact ce să spun. El îmi adresează un zâmbet cam tras de păr. Părea puțin încurcat. Fetele se mai potoliră, iar Mary veni la mine și-și strecură mâna mică și caldă în mâna mea. I-am șoptit la ureche „Bună dimineața, iubito”, iar obrazii i se îmbujorară. Era timpul ca serviciul divin să înceapă, așa că ne-am îndreptat spre biserică și ne-am așezat.

Slujba din acea dimineață mi se păru mai lungă decât de obicei. Probabil că fusese o predică bună – unchiul Nat predica întotdeauna bine. Însă din nu știu ce motiv, n-am prea reușit să mă concentrez. Când am aruncat o privire la ceasul de buzunar pe care-l promisem de la unchiul Nat și mătușa Lou, am fost uimit să descopăr că serviciul divin se încheiase chiar mai repede decât de obicei! Apoi am simțit din nou cum Mary își strecoară preț de o clipă mâna în mâna mea, iar eu i-am strâns-o încetișor. Era

micul nostru mesaj prin care ne comunicam că nu mai era mult și vom sta în fața pastorului rostindu-ne legămintele de iubire și dedicare – și că așteptam cu nerăbdare acea clipă.

De îndată ce se ivi ocazia, Mary se strecură afară și se îndreptă spre casa mătușii Lou, iar eu am rămas ca să mă asigur că toate lucrurile erau pregătite. Nu era nevoie – la altar era așezat un buchet frumos de flori din grădina mătușii Lou, iar de o parte și de cealaltă a lui fuseseră aprinse lumânări. Mi-am îndreptat cravata – din nou – și mi-am netezit o buclă rebelă de păr.

În cele din urmă, Sally Grayson se așază la orgă și unchiul Nat păși în fața bisericii. Era semnul că trebuia să mă alătur lui. I-am dat un cot lui Avery și mi-am șters mâinile de batista pe care mi-o dăduse mătușa Lou. M-am îndreptat stânjenit spre partea din față a bisericii, pe culoarul ce-mi păru la fel de lung ca alea ce ducea la casa de la fermă. Măiculiță, ce emoții aveam. Am încercat să înghit, dar n-aveam ce. În cele din urmă, am remarcat zâmbetul liniștitor al unchiului Nat și m-am oprit lângă el împreună cu Avery, mi-am dres glasul și am așteptat, străduindu-mă să evit toate acele priviri ațintite spre mine.

La capătul culoarului își făcu apariția Lilli. Arăta bine. Cred că și Avery a remarcat lucrul acesta, căci în mintea mea încețoșată, mi s-a părut că o urmărește cu atenție sporită.

Apoi își făcu apariția Mary, la brațul tatălui său, pregătită să străbată distanța ce o despărțea de mine.

Rochia ei era simplă însă foarte atrăgătoare, potrivindu-i-se perfect. Voalul îi acoperea fața, ascunzându-i în parte zâmbetul și părul atât de frumos. Însă i-am putut vedea ochii sclipitori, iar aceștia îmi spuneau tot ce aveam nevoie să știu.

— Dragii mei... Glasul ferm al unchiului Nat era ca o ancoră pentru emoțiile mele involburate.

Ceremonia fu scurtă, însă am spus din toată inima fiecare cuvânt al promisiunilor adresate lui Mary înaintea lui Dumnezeu și a martorilor. Din expresia și fermitatea răspunsurilor ei, știam că și ea le rostise din toată inima.

— În bogăție și în sărăcie, în boală și în sănătate... Cuvintele îmi răsunară în urechi mult timp după ce fuseseră rostite.

Însă cuvintele ce mi-au atras atenția în special erau „s-o iubesc și s-o prețuiesc până când moartea ne va despărți”.

Auzisem multe despre dragoste. Și credeam că o înțelegeam. Nu mă îndoiam deloc de dragostea mea pentru Mary. Însă știam oare ce însemna *s-o prețuiesc*? Am hotărât ca, atunci când mi se va ivi ocazia, să caut semnificația acestui cuvânt.

După ce am rostit legămintele, unchiul Nat îmi făcu semn să strecor inelul pe degetul lui Mary, după care ne declară soț și soție. Am ridicat vâlul lui Mary ca să-i dau sărutul așteptat și i-am putut vedea bine sclipirea din ochi și obrajii îmbujorați. Era frumoasă, mireasa mea!

Unchiul Nat ne prezentă congregației drept „domnul și doamna Joshua Jones!” Ce frumos sunau aceste cuvinte! Ne-am uitat unul la celălalt – eu și Mary – și am simțit o uimire și un entuziasm cum nu mai experimentasem până atunci. Mi-aș fi dorit să mă opresc și s-o sărut din nou, însă trebuia să ieșim afară pentru ca oamenii să ne îmbrățișeze, să ne sărute, să ne felicite, să arunce boabe de orez peste noi, să facă poze și toate acele lucruri ce se făceau de obicei la nunți. Am trecut prin toate ca prin vis. De altfel, ce păcat că mi-am dorit să-mi pot aminti întotdeauna tot ce se petrecuse în această zi incredibil de importantă din viața mea.

În cele din urmă, am fost îndrumați spre demisolul bisericii, pentru masa festivă. Cred că oamenilor li se făcuse destul de foame. Nu știu de ce, însă mie nu-mi era. Am mâncat și eu totuși, alături de ceilalți, pentru ca nu cumva Avery să mă ia peste picior și să spună că sunt „bolnav de dragoste”.

Prietenii noștri rostiră mici discursuri, gemenii familiei Squire cântară „Binecuvântat fie acest cămin”, iar Matilda cântă un cântec foarte frumos bazat pe un text din Scriptură, din povestea lui Rut. Mica Sarah interpretează un cântec la pian. Lou spuse că exersase toată săptămâna ca să-l poată cânta. Ici-colo se mai

spuseră câteva glume – probabil destul de amuzante – ce-i făcură pe toți să râdă. După-amiaza trecu într-o atmosferă plăcută. Urmă despachetarea cadourilor. În ciuda faptului că anunțasem târziu ziua nunții, cei din biserică se întrecuseră în dărnicie. Am primit câteva lucruri foarte frumoase. Mary fu încântată de lenjeriile primite, de cuverturi, prosoape și alte lucruri pentru casă, iar lucrul acesta mă făcu și pe mine fericit.

Nuntașii începură să se îndrepte spre casele lor și, în sfârșit, mai rămaseră doar membrii familiei. M-am dezbrăcat de haina de costum și am început să împachetez cadourile și să le pun în mașină, ajutând mai apoi la curățenie. Mary, încă plină de entuziasm și fericire, părea puțin obosită.

În cele din urmă, am strâns masa și am îngrămadit totul într-un colț. Apoi ne-am îndreptat spre casa mătușii Lou pentru o ceașcă de ceai fierbinte și câteva felii de chec de dovleac. Mary se schimbă, luându-și pe ea rochia de duminică, arătând la fel de frumoasă ca în rochia de mireasă.

Domnul Turley și Lilli se retraseră de îndată ce isprăviră de servit gustarea. În timp ce-și lua rămas bun de la Mary, tatăl ei o ținu câteva clipe în brațe. Am văzut lacrimi în ochii lui în timp ce se îndepărta și m-am întrebat cum este să crești o fiică pe care o iubești atât de mult, pentru ca mai apoi s-o dai în grija altui bărbat – în special în cazul unui tată ce-și pierduse de curând soția. Am simțit durerea lui. L-am urmat afară, la căruță.

— Mulțumesc, domnule, am spus cu sinceritate, pentru tot ce ați făcut ca fiica dumneavoastră să devină femeia frumoasă de acum. O s-o iubesc întotdeauna, vă promit.

În clipa următoare eram unul în brațele celuiilalt și trebuie să spun că niciodată n-am mai avut parte de o îmbrățișare atât de strânsă. Dintr-odată mi-am dat seama – *am un tată! Am un tată adevărat!* Nu mai avusesem un tată al meu de când fusesem doar un prunc. Am făcut un pas în spate și l-am privit pe acest bărbat care de acum era parte a vieții mele. Nu puteam exprima ceea ce simțeam. În schimb am spus, cu glas răgușit:

— Ce-ați zice să veniți la cină – miercuri seara?

El încuviință și urcă în căruță.

— Și Lilli, desigur, am strigat după el.

L-am urmărit cu privirea până ce dădu colțul, apoi m-am grăbit să-i spun lui Mary despre faptul că-l invitasem pe tatăl ei – *tatăl nostru* – ca nu care cumva să uit.

Se făcuse târziu când am ajuns acasă. Am descărcat cadourile din mașină și lucrurile pe care Mary nu dorise să le lase în oraș – cum ar fi serviciul de argint al mamei sale. Mai aveam și valizele ei, cu toate că mare parte din bagaje îi erau încă în dormitorul de jos, deoarece nu mai fuseseră duse la ea acasă după accident.

Nu vom avea lună de miere – deocamdată. Îmi părea rău. Discutasem cu Mary despre asta, iar ea mă asigurase că n-o deranjează. Însă eu aveam impresia că o privam de un lucru pe care-l merita.

— După seceriș, i-am promis.

— Josh, insistă ea, important este că vom fi împreună, nu *unde* vom fi împreună. Am iubit-o și mai mult pentru aceste cuvinte.

În timp ce transportam lucrurile ei în casă, mi-am dat seama că noi, bărbații casei, în graba noastră de a pregăti nunta, nu ne gândisem la camera ce va fi a noastră.

— Unde să pun lucrurile astea? întrebă Mary cu candoare.

— În... în... în camera mea, cred, am început eu, însă de îndată ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu era cu putință. Eu aveam cea mai mică încăpere din casă. Dulapul meu era deja înțesat cu lucrurile mele. Ale lui Mary n-aveau loc acolo.

Bunicul își drese glasul.

— În dormitorul principal, spuse el. Mă duc să-mi adun lucrurile, zise el și dădu să plece.

— O, nu, insistă Mary, nici nu mă gândesc să te dăm afară din camera dumitale, bunicule.

Urmă o discuție în urma căreia Mary ieși învingătoare. În cele din urmă, hotărâram că eu și Mary vom folosi vechiul dormitor al mătușii Lou. Era mult mai spațios decât al meu și avea un

dulap mult mai mare. Am dus lucrurile lui Mary în cameră și, în timp ce ea despacheta, eu m-am dus să pregătesc cafeaua.

Mary coborî curând și preluă conducerea treburilor din bucătărie.

— Da' bine-i că te-ai întors! am tachinat-o eu.

— Așa deci, tu aveai nevoie de o bucătăreasă! îmi răspunse ea pe un ton glumeț.

M-am uitat la bunicul și la unchiul Charlie. Amândoi aveau pe chip o expresie foarte satisfăcută și mi-am dat seama că a o aduce pe Mary permanent în familia noastră era cea mai inteligentă mișcare pe care o făcusem vreodată.

Capitolul 15

ÎNCEPUTURI

Odată cu îmbunătățirea vremii, cu reinstaurarea ordinii în căminul nostru și cu soția lângă mine, m-am întors la cositul fânului. Mary își luă în stăpânire bucătăria. Vai, dar ce curățenie strașnică a făcut! Sunt stânjenit să recunosc faptul că noi, bărbații, lăsasem în urmă o mizerie mai mare decât mi-am imaginat.

Mary se ocupă și de restul casei – îmi mută lucrurile din dormitorul meu în al nostru, făcu curățenie în cămară, petici salopetele de lucru, sortă borcanele pentru murături din pivniță și tot felul de alte treburi. Ori de câte ori intram în casă, era ocupată cu câte ceva – deși adesea se oprea ca să-mi dea o îmbrățișare și un sărut.

Miercuri seara domnul Turley și Lilli veniră la cină. Mary se întrecu pe sine, însă cred că tatăl și sora ei erau obișnuiți cu bucatele gătitе de ea. Am fost nevoit să-mi reamintesc faptul că Mary gătise pentru tata Turley mai multe meniuri decât gătise pentru mine.

Viața mea era total schimbată odată cu prezența ei aici. Abia așteptam să mă întorc seara de la câmp – și întotdeauna îmi plăcuse munca la câmp. Mă uitam spre casă de zeci de ori în timpul zilei, doar ca să văd dacă nu cumva o zăresc. Iar ea venea adesea cu un pahar cu apă rece sau lapte bătut. Ba veni chiar și în grajd, în timp ce mulgeam vaca, și râse când mă văzu stropind cu lapte pisica. În asemenea ocazii îmi povestea despre ziua ei, despre planurile pentru casă și grădină.

Sigur că și bunicul și unchiul Charlie erau deosebit de bucuroși de faptul că Mary se întorsese la noi. Unchiul Charlie pășea puțin

mai vioi, iar bunicul râdea mai des. Deși eram dornic să mă bucur cu ei de întoarcerea lui Mary în casa noastră, mă minunam de faptul că ea era într-adevăr a mea – doar a mea – într-un mod unic și special. În fiecare zi cuvântul „căsnicie” avea pentru mine o nouă semnificație și-I mulțumeam lui Dumnezeu de nenumărate ori pentru ea și pentru faptul că gândise un plan atât de minunat.

Vineri seara, după ce treaba de afară era terminată, vasele spălate și așezate înapoi în bufet și după ce ne adunărăm cu toții în jurul mesei din bucătărie pentru diferite activități, mi-am amintit că-mi propusesem să aflu ce înseamnă cuvântul *a prețui*.

Dicționarul era în vechea mea cameră, m-am gândit. Însă când am urcat scările ca să-l iau, am constatat că Mary îmi mutase și cele câteva cărți pe care le aveam. M-am dus în camera lui Lou – trebuia să mă obișnuiesc cu schimbarea asta și să nu mă mai gândesc la acea încăpere ca fiind a lui Lou – acum era a mea, a mea și a lui Mary. După ce am căutat o vreme, am găsit dicționarul. L-am frunzărit și am descoperit cuvântul.

„A prețui – a îndrăgi, a trata cu blândețe, a îngriji, a hrăni, a crește, a cultiva, a sprijini”.

Uau! Am citit din nou – și din nou. *Am promis înaintea lui Dumnezeu că voi face toate acestea!* m-am minunat. Mi se părea că era un lucru natural pentru mine s-o iubesc pe Mary. Adică, cine putea să nutrească altfel de sentimente față de ea? Însă a o „prețui” – asta era ceva diferit. Majoritatea cuvintelor din definiție erau cuvinte ce reprezentau o alegere, o acțiune – nu un sentiment.

Am îngenunchiat lângă patul nostru cu dicționarul deschis înaintea mea și am parcurs fiecare cuvânt în parte din acea listă, promițându-I lui Dumnezeu într-un mod nou că, având ajutorul Lui, îmi voi împlini promisiunea față de El și față de Mary. Ba chiar m-am gândit cum aș putea să-mi țin promisiunile. M-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să fiu un soț sensibil și disponibil pentru Mary.

Când mi-am isprăvit rugăciunea destul de lungă, am auzit o mișcare la ușă. Era Mary.

— Îmi pare rău, Josh... N-am vrut să te întrerup. Eu...

I-am întins mâna.

— Vreau să-ți arăt ceva, am spus, arătându-i cartea deschisă în fața mea.

M-am ridicat de pe genunchi și m-am așezat pe pat. Mary traversă încăperea și se așază lângă mine.

— Știai ce înseamnă cuvântul „a prețui”?

— A prețui?

— Da. Ceea ce am promis că vom face unul pentru celălalt, duminica trecută.

— O! exclamă Mary ridicând din sprâncene.

Am pus degetul pe paragraful ce descria semnificația cuvântului „a prețui” în timp ce Mary citi cuvintele. Când isprăvi, privirea ei o întâlni pe a mea. Ne privirăm câteva clipe, apoi Mary spuse:

— Destul de înfiorător.

Era atât de serioasă, atât de solemnă, încât am început să râd. Am pus dicționarul pe pat, lângă mine, și am luat-o în brațe. Ea se ghemui în brațele mele și-și puse capul pe umărul meu, însă i-am întors încetișor fața, ca s-o pot privi direct în ochi.

— Mary Jones, am spus, bucurându-mă de sunetul noului ei nume, înaintea lui Dumnezeu și avându-te pe tine martoră, îți promit să te iubesc, să te îndrăgesc, să te tratez cu blândețe, să te îngrijesc, să te hrănesc, să te cresc, să te sprijinesc și să-ți cultiv personalitatea – până când moartea ne va despărți.

Pe parcursul micului meu discurs fusesem nevoit să apelez de câteva ori la ajutorul dicționarului aflat lângă mine, însă am rostit din toată inima fiecare cuvânt. Când am isprăvit, ochii lui Mary erau plini de lacrimi.

— O, Josh, murmură ea încetișor, te iubesc atât de mult.

Asta era tot ce doream să aud.

Am sărutat-o din nou.

— Când ai plecat din bucătărie și nu te-ai mai întors, am fost puțin îngrijorată, admise ea. Mă gândeam... ei bine, nu știu exact ce gândeam.

— Mi-a trebuit ceva timp ca să găsesc dicționarul, i-am mărturisit. Și când l-am găsit, am avut nevoie de timp ca să meditez și să mă rog pentru ajutorul lui Dumnezeu.

Mi-am schimbat puțin poziția, ca s-o țin mai aproape de mine. Dicționarul căzu pe covorașul țesut. Deocamdată nu mai aveam nevoie de el.

— Trebuie să mă duc să fac cafeaua, murmură Mary, însă nu păru prea convinsă.

— Unchiul Charlie știe să facă cafea, i-am amintit.

— Da... Însă i-am oprit protestul cu încă un sărut.

— Nu avem prea mult timp doar pentru noi doi, i-am amintit. Vreau să-mi împărtășești cum crezi tu că aș putea să-mi țin promisiunile acestea față de tine.

Mai târziu am simțit mirosul de cafea proaspăt fiartă ridicându-se până la noi în dormitor și ne-am zâmbit unul altuia. Se părea că unchiul Charlie găsise ibricul de cafea.

Am terminat și cu secerișul. Recolta nu fusese foarte îmbelșugată, însă era îndestulătoare. Toamna fusese secetoasă. De fapt, ultima ploaie de care avusesem parte fusese cea din iulie, aceea care-mi întârziase strânsul fânului. Zâmbeam de câte ori mă gândeam la ploaia aceea. Ea îmi grăbise planurile de căsătorie și pentru asta, îi eram tare recunoscător.

Am hotărât să mai amânăm luna de miere. Mary spuse că era o nesăbuintă să cheltuim banii de care se putea să avem nevoie în altă parte.

Mary se îngriji de grădină și ne pregătirăm cu toții pentru o altă iarnă – una cu totul diferită pentru noi, căci acum ne aveam unul pe celălalt.

Matilda și Mary păstrau legătura prin intermediul scrisorilor. Piciorul Matildei se vindecase și se bucura de noua școală. Ba chiar erau câteva indicii ce ne dădeau de bănuiră că un anume tânăr pe care-l întâlnise devenise destul de special pentru ea.

În luna noiembrie, Lou dădu naștere altei fetițe, Patricia Lynn, o fetiță mai brunetică decât Sarah. Se pare că micuța pretindea mai multă atenție decât Sarah, pe când era de vârstă ei. O priveam pe Lou și pe cei patru copii și mă întrebam cum se simțea. Sigur, însemna muncă și sacrificiu – însă după părerea mea, se merita.

Pentru că Matilda nu mai era cu noi, am decis să ne abonăm la propriul ziar. Ne obișnuisem să citim materialele ce ne țineau la curent cu evenimentele care se petreceau în lume. Petreceam multe seri citind ziarul în jurul mesei din bucătărie.

Am fost întristați și înspăimântați de veștile despre căderea bursei de valori. Se părea că lucrul acesta era extrem de important pentru mulți oameni – împingându-i chiar la sinucidere și tot felul de lucruri. Nu puteam înțelege cum funcționa lumea financiară, însă îmi părea rău pentru aceia care fuseseră afectați în mod direct de acest eveniment.

Pe noi însă, nu ne afecta prea mult. Nimeni din mica noastră comunitate nu avusese bani pe care să-i investească în așa ceva. Rezultatele căderii bursei se vor resimți foarte slab – sau chiar deloc – în orașelul nostru, după părerea mea. Am răsuflat mai ușurați când ziarele se opriră din a ne atrage atenția cu tot felul de titluri șocante despre căderea bursei de valori și se ocupară de alte evenimente.

Veni iarna – după calendar – însă lucrurile nu se schimbă prea mult. Zăpada nu-și făcuse încă apariția. Săptămânile se scurseră unele după altele, iar lumea de afară rămase la fel – maronie și goală. Mary continua să vorbească cu jind despre zăpadă și trebuie să recunosc că și eu îmi doream o ninsoare bună.

Se apropia Crăciunul, însă fără o lume albă afară nu prea simțeam spiritul sărbătorii. Totuși, membrii familiei începură să se cam furișeze prin casă, în încercarea de a ascunde câte ceva pe unde se putea. Șoaptele tainice și comploturile făcură viața interesantă și amuzantă. Apoi casa întreagă începu să miroasă ca

o patiserie în timp ce Mary scotea din cuptor tot felul de prăjituri speciale și fursecuri. Mă întrebam dacă vom isprăvi de mâncat toate acele bunătăți până la Paști.

Mary aminti despre decorațiunile pentru pomul de Crăciun, așa că am coborât din pod cutiile. Până atunci nu realizasem cât de slab stăteam la capitolul acesta. Mary se puse pe treabă și pregăti noi decorațiuni, ba chiar cheltui o parte din economiile personale pentru a cumpăra din oraș câteva lucruri. Îmi dădeam seama că încerca să pregătească un Crăciun special pentru noi toți.

Abia așteptam Crăciunul – dar cu siguranță, ar fi fost mult mai bine să fi avut parte și de zăpadă.

Capitolul 16

CRĂCIUN

Cu câteva zile înainte de Crăciun pământul se acoperi cu un strat subțirel de zăpadă, iar Mary se entuziasmă peste măsură. Însă nu ținu mult. Zăpada căzută se topi grabnic. Mary fu dezamăgită, iar eu am fost dezamăgit de dezamăgirea ei. Însă nu puteam face nimic ca să aduc zăpadă de Crăciun pentru ea.

— Josh, spuse Mary în sâmbăta de dinaintea Crăciunului, trebuie să facem rost de un pom.

Asta nu era o problemă. Aveam o mulțime de copaci pitici de-a lungul râului ce ar arăta bine împodobiți cu decorațiuni de Crăciun.

— Fac rost de unul, am promis.

— M-am gândit să mergem împreună, se oferi Mary, iar eu am zămbit larg, cu totul de acord.

— Excelent! Când vrei să mergem?

— Imediat după prânz – dacă e bine pentru tine.

— Foarte bine.

Așa se face că îndată ce terminarăm de spălat și aranjat vasele după masa de prânz, pornirăm împreună spre râu.

Era mai frig decât ni se păruse. Mă întrebam dacă Mary n-ar fi trebuit să se îmbrace mai bine, însă cred că pasul vioi o ajuta să se încălzească. Oricum, de fiecare dată când o întrebam, mă asigura că se simte foarte bine.

Câinele de la fermă ne însoți pe drum. Adevărul era că ori de câte ori unul dintre noi se ducea undeva, nu ne puteam îndepărta fără ca Fritz să fie la picioarele noastre. Nu ne deranja lucrul ăsta. Ar fi fost amuzant s-o fi luat și pe Pixie, însă ea nu mai putea

alerga atât de bine. Se pare că suferea de artrită, ca unchiul Charlie. Oricum, Pixie nu mergea mai mult decât era necesar. Ba chiar o căram în brațe pe scări, în fiecare seară. Cea mai mare parte din zi și-o petrecea ghemuită în mica ei cutie din spatele sobei.

Heleșteul de pe pășune era înghețat, așa că am zăbovit puțin ca să ne dăm pe gheață. Ca atunci când eram copii.

— Ar trebui să organizăm o ieșire cu patinele, spuse Mary entuziasmată, însă eu m-am întrebat cine ar fi fost dornic să vină. Vechii noștri prieteni erau fie căsătoriți și aveau copii mici, fie se mutaseră în alte părți.

Nu știu de ce, dar m-am gândit la Willie – poate pentru că patinasem împreună pe heleșteul ăsta. Îmi era tare dor de el. Încă nu mi se părea real faptul că nu mai era printre noi – că era în ceruri. Îi vedeam chipul cu atâta claritate, îl puteam auzi glumind și râzând – puteam simți dorința lui de a fi misionar și dedicarea de care dădea dovadă atunci când vorbea cu însuflețire despre nevoile satelor africane de a cunoaște Evanghelia. Îmi era dor de Willie.

M-am gândit la Camellia. Plecase peste ocean, la poporul atât de îndrăgit de Willie. În prima duminică a fiecărei luni puneam bani în colectă pentru a o sprijini financiar, iar unchiul Nat trimitea banii la Societatea Misionară. Primeam de la Camellia câte o scrisoare cu motive de rugăciune. Îi iubea pe africanii lui Willie. Era ocupată cu slujba de asistentă medicală, căci oamenii cărora le slujea erau săraci și mulți dintre ei – bătrâni sau tineri – aveau nevoi de ordin fizic. Camellia era bucuroasă că Dumnezeu o chemase să facă această lucrare. Încă nu mi-o puteam imagina pe Camellia, fata de aur, târându-și picioarele prin satele sărace, vizitând colibe murdare, neîngrijite, ducând oamenilor medicamente și dragoste. Însă Dumnezeu face lucruri minunate cu cei care ascultă de El. Folosește oamenii în moduri pe care nici nu ni le putem imagina. Mary și cu mine ne rugam zilnic pentru Camellia.

Am fost adus la realitate de o zdruncinătură în clipa în care Mary își pierdu echilibrul și căzu pe spate în mijlocul heleșteului înghețat. Mă temeam că se lovise, însă ea râdea în timp ce mă aplecam ca s-o ridic. O clipă mai târziu, amândoi eram întinși pe gheață, rostogolindu-ne și râzând în hohote.

Ne-am amuzat astfel până când Fritz se aruncă direct în mijlocul vacarmului. Lătră și țopăi și ne linse fețele când unuia, când celuilalt. Am hotărât amândoi că era destul, așa că ne-am ridicat în picioare și am pornit în căutarea pomului de Crăciun.

Mă gândeam că va fi o treabă simplă și rapidă. Însă Mary trecea cu vederea fiecare pom pe care puneam eu ochii, spunând că puteam găsi ceva și mai frumos. Așa că mergeam mai departe, verificând pom după pom.

Începeam să mă îngrijorez că vom ajunge prea târziu acasă și trebuia să fac treburile de seară, când Mary găsi, în cele din urmă, ceea ce căuta. Pomul avea înălțimea mea și crengi dese și bogate.

— Se potrivește numai bine în camera de zi, exclamă Mary, adăugând pe un ton cât se poate de normal – sigur, va trebui să-l mai aranjăm puțin.

Am zâmbit strâmb. Putea să-l aranjeze cum poftea, dar acum era momentul să-l tăiem și să-l ducem acasă.

N-a fost greu să-l tai. Mai greu a fost să-l cărăm acasă. Nu era zăpadă, așa că nu-l puteam târi, pentru că Mary se temea să nu-i rupem crengile – *probabil pe cele pe care oricum, i le va „aranja”*, m-am gândit, însă n-am spus nimic. Asta însemna că trebuia să-l ducem pe sus. Mary insistă să ajute. Eu am ridicat partea mai mare și ea pe cea mai mică, însă transportarea unui pom, în special a unuia atât de mare și cu o coroană atât de bogată, nu era o sarcină ușoară.

Ne-am poticnit pe tot parcursul drumului spre casă. Iar câinele nu ne făcea sarcina mai ușoară. Continua să alerge în jurul pomului și printre picioarele noastre, punându-ni-se mereu în cale și împiedicându-ne și mai mult.

— Ce-ar fi să-l car *eu*? am sugerat într-un final.

— O, Josh. E prea greu pentru un singur om.

I-aș fi putut spune că era prea greu și pentru *două* persoane – însă n-am făcut-o.

— Cred că ar fi mai ușor, am îndrăznit să insist.

Mary șovăi.

— Vrei să-l cari în spate... sau pe umăr? cedă ea în cele din urmă.

— Pe umăr, am hotărât.

— Te ajut să-l ridici.

Nici așa nu era bine. Poate că ar fi fost posibil dacă Mary mi-ar fi îngăduit să tai câteva crengi din partea de jos a copacului – dar ea vroia ca crengile să fie foarte aproape de dușumeaua camerei de zi. Era mai frumos așa, spunea ea. Așa că m-am trezit în situația de a căra pe umăr un pom cu crengile până la baza trunchiului. Mă loveau în față și-mi dădeau jos pălăria.

În cele din urmă, am aruncat pomul jos, iar Mary icni scurt, temându-se că rupsesem vreuna din prețioasele ei crengi – care erau oricum, prea multe.

— Uite ce e, am spus puțin scos din răbdări, ce-ar fi să mă duc după căruță ca să ducem pomul ăsta acasă?

— Poți ajunge aici cu căruța? întrebă Mary cu înțelepciune. Eram nevoit să-mi croiesc drum înapoi. Nu exista un drum bătătorit – doar vitele treceau pe aici – și cărăruia era prea îngustă pentru o căruță.

— Atunci o să-l înham pe Barney la sania cu talpă, am spus păstrându-mi vocea calmă.

Mary înclină ușor capul, ca și când s-ar fi gândit serios la această variantă.

— Ar trebui să meargă, încuviință ea. În felul acesta te poți strecura printre copaci.

Nu-mi plăcea descrierea ei, „a mă strecura”. Nu mi se părea un cuvânt demn pentru un bărbat.

— Trebuie să-l punem într-un loc unde să-l poți găsi cu ușurință, continuă Mary, iar asta mă făcu și mai tăfnos.

— O să-l gădesc, am spus pe un ton categoric. Crezi că sunt senil sau ceva de felul ăsta?

Mary păru puțin întristată de răspunsul meu.

— Sigur că nu, mă asigură ea pe un ton împăciuitoare. Dar copacii seamănă între ei și *oricui* i se poate întâmpla să uite.

Accentuă cuvântul „oricui”.

— Uii că am crescut în zona asta, i-am amintit țanțoș. Cunosco malurile râului ca pe dosul mâinii mele. Pe aici am umblat toată viața – pescuind și umblând după vite.

Mary încuviință, însă nu mai spuse nimic.

Am rezemat pomul de alți doi și am pornit spre casă. M-am uitat la cer. Soarele coborâse deja spre asfințit. Trebuia să mă grăbesc, ca să aduc pomul acasă înainte de lăsarea întinericului.

Mary își strecură mâna înmănușată în a mea și i-am strâns-o încetișor. Doream să-i dau astfel de știre că nu eram supărat pe ea sau ceva de felul acesta. Am pășit în tăcere o vreme, apoi Mary începu să-mi povestească despre cum se gândise să decoreze pomul și cât de fumos o să arate. Îmi dădeam seama că era ceva special pentru ea și m-am bucurat că nu insistasem să retezăm câteva dintre crengile de la baza pomului. „S-o îngrijesc și s-o ajut să crească” – asta îmi trecu prin minte în acea clipă. Am strâns-o din nou de mână.

Ajunși acasă, Mary se duse direct în bucătărie ca să se ocupe de pregătirea cinei, iar eu m-am dus în grajd ca să-l iau pe bătrânul Barney.

Nu mi-a luat mult timp să ajung înapoi, pe malul râului. Mă gândeam că o să ajung acolo, o să iau pomul și o să mă întorc acasă cât ai clipi.

M-am dus direct la locul unde-l lăsasem – dar pomul nu era acolo. Și nici ceilalți pomi, de care-l rezemasem. Nu-mi venea să cred. Am început să caut în jur și cu cât căutam mai mult, cu atât mai încurcat deveneam. De câteva ori am fost nevoit să folosesc toporișca pentru a desprinde sania dintre crengile tufișurilor, iar lucrul acesta nu mă bucura deloc.

Pe măsură ce-mi continuam căutările, se făcea din ce în ce mai întuneric. Iar eu deveneam din ce în ce mai furios. Nu știu de ce. Asta se datora nesăbuiinței mele, însă eu eram furios pe Mary. Nu știu exact ce anume făcuse. Avusese dreptate, asta făcuse. Oricum ar fi, am continuat să caut, prea furios și prea orgolios ca să renunț. În acea clipă, nu mă puteam gândi la un lucru mai umilitor decât să mă întorc acasă fără pom.

Însă, în cele din urmă, am fost nevoit să renunț. Eram atât de confuz, încât nici nu mai știam în ce direcție să-l îndrum pe bătrânul Barney ca să ne întoarcem acasă. Iar asta mă făcu și mai furios. Cum nu era zăpadă, nu aveam nici urme după care să mă ghidez – cu toate că, într-un fel, mă bucuram de asta. Nu doream ca cineva să pornească pe urmele mele prin acel desiș. Ar fi făcut mare haz pe socoteala mea.

În cele din urmă, m-am recunoscut învins și l-am lăsat pe Barney să-și aleagă direcția. Acesta se îndreptă când într-o direcție, când în cealaltă – *strecurându-se*, dacă vrei – și ajungând, în cele din urmă, la marginea pâlcului de copaci. De cealaltă parte a pășunii se zăreau luminile primitoare ale fermei.

Mary alergă în întâmpinarea mea de îndată ce mă văzu intrând în curte. Dacă era dezamăgită că nu găsisem pomul, nu-și formulă în cuvinte dezamăgirea.

— Am fost îngrijorată, spuse în schimb.

— A fost prea întuneric, am mormăit eu. Va trebui să mă duc după el altădată.

— Cina e gata, îmi spuse. Vrei să mănânci înainte de a începe treaba?

Am încuviințat – gest pe care probabil că nu-l putu vedea în întunericul de afară. Mary porni înapoi, spre bucătărie.

— Am dat de mâncare la porci și la găini, strigă ea peste umăr, iar bunicul a adus lemnele și apa.

Vestea asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt bine. Venisem târziu, fără sorti de izbândă, mai aveam treabă de făcut și aflam acum că jumătate din aceasta era făcută. Însă nu m-am simțit mai

bine. M-am simțit chiar mai furios. *Ce impresie au ei, că nu-mi pot face propria muncă?* am clocotit eu.

L-am dus pe Barney în grajd și i-am dat de mâncare. În seara asta nu avu parte nici de cuvinte prietenoase, nici de mângâieri. Am împins cu vârful bocancului pisica ce-mi venise în întâmpinare. A fost norocoasă. După cum mă simțeam, se putea alege cu o lovitură zdravănă.

Îndreptându-mă spre casă, mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine. Mă purtam ca un copil răsfățat, nu ca un bărbat însurat – și cu siguranță nu ca un soț creștin care promisese să *iubească* și să *prețuiască*, cu tot ce însemna asta. Mary nu făcuse nimic pentru a merita furia mea. Ea încercase să facă Crăciunul mai special. Pentru mine, pentru bunicul, pentru unchiul Charlie. Dorea să aibă un pom special. Încercase din greu să ajute la achiziționarea lui. Nu era vina ei că eu nu-mi putusem găsi drumul prin pădure.

Însă avusese dreptate, și probabil... probabil mă va privi cu acea privire de felul „*ți-am spus eu că așa o să se întâmple*”. *Dacă va face asta...*

M-am oprit acolo unde mă aflam – lângă șopron – și m-am rugat, amintindu-mi de toate promisiunile făcute și cerându-I lui Dumnezeu să mă ajute să le respect. Acest lucru nu mi-a schimbat circumstanțele în niciun fel, însă a făcut din mine un interlocutor mai bun la masa din bucătărie.

Nimeni nu aminti de pomul de Crăciun sau de ornamentele ce așteptau în camera de zi. Iar Mary nu mă privi așa cum mă așteptasem. Găsi ceva care să-i ocupe timpul în acea seară de sâmbătă și stătu la taifas de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am admirat-o pentru asta. Se părea că Mary se descurca mult mai bine decât mine la a-și respecta promisiunea de a mă prețui.

Luni dimineața l-am înhămat din nou pe Barney. Încă nu știam cum voi reuși să găsesc pomul acela, dar îl voi găsi, chiar dacă trebuia să caut toată ziua.

Apoi Mary interveni și complică lucrurile. Ieși din casă, înfodolită bine și zâmbindu-mi dulce.

— M-am gândit să vin și eu, spuse ea pe un ton cât se poate de normal.

Capul începu să mi se învârtă. *O să fiu umilit din nou.* Mă lăudasem că știu să-mi găsesc drumul prin desișurile de lângă râu și că aveam o memorie aproape perfectă. Amândouă afirmațiile se dovediseră să fie false. Am tras adânc aer în piept, am strâns din dinți și l-am îndreptat pe Barney spre pădure.

La jumătatea drumului îmi veni o idee strălucită. I-am zâmbit larg lui Mary și i-am făcut semn să se strecoare lângă mine.

— Vrei să mâni? am întrebat-o. Chipul nu i se luminează, așa cum crezusem. O clipă m-am temut că o să mă refuze. Mary avea micul ei cod de reguli despre ce anume se cuvenea să facă un cap de familie. Însă când i-am pus frâiele lui Barney în mâini, zâmbi și le acceptă fără alte comentarii. Am răsuflat ușurat în sinea mea.

Când ne-am apropiat de pădure m-am temut că o să-mi înapoieze frâiele. Trebuia să fac ceva ca să împiedic acest lucru. M-am aplecat și mi-am luat toporișca, punând-o în poală.

— Tu mână calul, am spus cât de natural cu putință, iar eu am grijă să tai tufișurile ce ne stau în cale.

Mary încuviință.

Am ajuns în pădure, iar Mary începu să se „strecoare” printre copaci. Nici măcar o singură dată nu se împotmoli în tufișuri, așa că n-am avut deloc ocazia să folosesc toporișca.

Și, vă vine să credeți sau nu, mână calul direct la pomul nostru.

N-am făcut niciun comentariu în timp ce l-am încărcat. Eu și Mary am fost nevoiți să mergem pe jos înapoi, căci pomul umplea sania. Pe ea n-o deranjă acest lucru, iar pe mine nici atât. Am mână eu calul pe drumul spre casă. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap s-o întreb dacă nu dorea ea să ia frâiele. Eram prea preocupat gândindu-mă cum reușise să facă ce făcuse. Adică să meargă direct la locul cu pricina!

Când ne-am întors înapoi la fermă, Mary se întoarse direct la treabă. Eu l-am dus pe Barney în grajd și mi-am îndreptat atenția spre alte treburi pe care le aveam de rezolvat. Știam că în seara aceea urma să decorăm pomul de Crăciun, în camera de zi. Abia așteptam acum, când în sfârșit adusesem obiectul respectiv acasă.

Ziua următoare am dat de alt necaz. Nu l-am anticipat, deși ar fi trebuit să fiu suficient de isteț ca să-mi dau seama. Vedeți, încă de când Lou și Nat se căsătoriseră, am petrecut întotdeauna Crăciunul cu ei. Lou făcea toate aranjamentele, gătea bucatele festive și toate celelalte. Noi, bărbații, nu participam decât cu prezența.

Ei, nu e chiar adevărat. Ne făceam și noi cumpărăturile, împachetam cadourile – în stil bărbătesc – creșteam curcanul căruia îi retezam capul și-l jumuleam. Însă în afară de asta, Lou se îngrijea de toate. După Crăciun mâncam câteva zile din resturile de la masa de sărbătoare.

Așa că m-am grăbit să procedez la fel și de data asta. Ba chiar m-am dus la familia Turley și i-am invitat personal la masă. Am și zăbovit puțin. Ca să mai tăifăsuiesc cu tata Turley și să joc câteva partide de șah cu el. Acum, când Mitch era departe de casă, nu mai avea parte de tovărășia unui bărbat și cred că îi lipsea. Mary se bucură când m-am întors cu vestea că cei doi ne acceptaseră invitația.

Ziua următoare, Mary îmi vorbea din nou despre Crăciun.

— Cred că poți aduce curcanul acum, mă informă ea. Vreau să-l pregătesc și să-l pun deoparte, ca să nu fiu nevoită să las totul pe ultimul moment.

Avea perfectă dreptate. Noi, bărbații, întotdeauna le lăsam pe ultima clipă doar pentru că atunci nouă nu ne mai rămânea nimic de făcut. Nu știam cât de multe sarcini avea de îndeplinit Mary, însă știam că întotdeauna era ocupată cu câte ceva.

Am tăiat curcanul, l-am jumulit și l-am dus în bucătărie la Mary. Ea l-a „preluat” de acolo și nu după multă vreme curcanul

era pregătit să fie agățat afară în șopron, unde urma să fie ținut înghețat până când era nevoie de el.

În acea seară, când ne-am dus la culcare, Mary îmi vorbi din nou despre Crăciun – și de data asta am înțeles și eu care-i erau planurile.

— Vrei să-i inviți și pe Nat și Lou?

La început n-am putut înțelege întrebarea.

— Să-i invit... pentru ce? am întrebat neștiutor.

— Pentru Crăciun.

— Noi nu ne adresăm invitații, i-am spus lui Mary, aruncând cealaltă șosetă în colț. De atâta vreme luăm masa împreună, că toată lumea știe ce are de făcut fără invitații.

În ignoranța mea, mi-am închipuit că Mary inversase ordinea, din greșeală.

Însă Mary nu inversase nimic. Ea știuse exact ce dorise să spună.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Tocmai își scotea acele din păr și se opri.

— Păi, cred că la primele sărbători de Crăciun Lou ne-a invitat. După aceea – după aceea pur și simplu știam că vom sărbători fiecare Crăciun acolo. O, nu întotdeauna „acolo”. De câteva ori Lou a împachetat totul și am sărbătorit aici, la fermă. Însă de cele mai multe ori, dacă nu intervine ceva, mergem la oraș.

Urmără câteva clipe de tăcere. Mary începu din nou să-și scoată cu mișcări lente acele din păr.

— Asta a fost înainte de a avea nevastă, spuse ea încet.

În acea clipă mi-am ridicat privirea. Ceva din vocea ei îmi transmitea mesaje ciudate.

— Ce vrei să spui? am întrebat, nefiind sigur că percepușem corect cuvintele ei.

— Asta a fost înainte ca tu să fii căsătorit, repetă ea rar, ca și când aș fi fost greu de cap.

— Ce are asta a face cu Crăciunul? am îndrăznit să întreb.

Mary ridică puțin tonul și răspunse grabnic:

— Are destul de mult a face, după părerea mea.

— N-a schimbat faptul că încă suntem o familie... că Lou...

Însă Mary se răsuci ca să mă privească. Bărbia îi era ridicată cu încăpățănare și în ochi avea o privire îndurerată. N-am mai spus nimic. Nu în acea clipă.

Tăcerea se așternu ca o pătură grea peste noi.

În cele din urmă, Mary vorbi, luptându-se să-și păstreze vocea controlată – calmă.

— Josh, se aventură ea, ce crezi că s-a petrecut aici în ultimele câteva zile?

Am ridicat din umeri. Nu-mi dădeam seama la ce se referea.

— Gătit? Planificat? Pomul de Crăciun? Curcanul? continuă Mary.

Am ridicat din nou din umeri. Aveam sentimentul că indifereent ce voi spune, voi da de necaz.

— Crăciunul, Josh. Crăciunul, spuse Mary accentuând cuvântul. M-am pregătit pentru primul nostru Crăciun. Acum, dacă nu mi se permite să *țin* Crăciunul – pentru ce mi s-a permis să-l *pregătesc*?

— Dar nu... nu înseamnă că nu ți se permite, m-am bâlbâit eu. Mary își trecu peria prin păr.

— Bun, spuse ea simplu. Atunci vom sărbători Crăciunul așa cum am plănuit. Vrei să-i inviți pe Nat și pe Lou?

Uf! Parcă nu mai terminam discuția asta. Ne învârteam în jurul cozii.

M-am ridicat și m-am așezat în fața ei. Trebuia să clarificăm lucrurile astea.

— Mary, am spus cu exasperare, întotdeauna noi – bunicul, unchiul Charlie și cu mine – mergem la mătușa Lou cu ocazia fiecărui Crăciun. În fiecare an. Noi...

Însă Mary își întorsese spatele la mine. Asta m-a infuriat. Îmi venea s-o apuc și s-o întorc cu fața spre mine.

— Asta a fost înainte, insistă ea.

— Înainte? Ce are asta de-a face? Înainte! Asta nu schimbă Crăciunul. *Încă* suntem o familie. Familiile sunt împreună de Crăciun. Nu doar... nu doar o parte a familiei. Cu toții. Nu-ți dai seama? Nu înțelegi?

În acea clipă, Mary se întoarce rapid cu fața spre mine. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Nu, spuse ea cu un hohot de plâns, *tu nu înțelegi*. Am lucrat zile întregi, Josh, ba nu – *săptămâni*, ca să pregătesc acest prim Crăciun. Întotdeauna înainte trebuia să te las aici și să mă întorc la familia mea. Ei bine, acum *noi* suntem o familie, Josh. Tu și cu mine. Am vrut ca acest Crăciun să fie al nostru. Să fie special. Credeam că și tu vrei asta, hohoti ea. Dar acum... acum spui că Crăciunul înseamnă o călătorie în oraș... la Lou, ca să luăm masa împreună. Ei bine, și eu țin la familie la fel de mult ca și tine, Josh. Îi iubesc pe Lou și pe Nat – și pe copii – dar nu așa – nu așa am plănuit primul nostru Crăciun.

Mary plângea amarnic când își isprăvi micul discurs. Mă întrebam dacă nu cumva bunicul și unchiul Charlie auziseră fiecare cuvânt. Pereții nu erau izolați fonic. Ei bine, lasă-i să audă. Asta era problema noastră.

Am încercat încă o dată.

— Nu vreau să spun că nu-mi doresc ca Crăciunul nostru să fie special, am spus. Pentru mine este întotdeauna ceva special să fiu cu Nat și cu Lou.

Mary apucă un colț al cămășii de noapte și-și șterse lacrimile. Nu mai plânse, iar eu am crezut că câștigasem. Că în cele din urmă plecase urechea la glasul rațiunii.

Nu spuse nici „foarte bine”, sau „bine”, sau ceva de felul ăsta. De fapt, nu spuse absolut nimic. Doar își puse peria de păr pe măsuta de toaletă, se duse la partea ei de pat și se strecură sub pături. Ba chiar îmi îngădui să-i ofer sărutul obișnuit de „noapte bună” după ce am stins lumina.

Cred că era miezul nopții când m-am trezit. Aveam sentimentul că auzisem ceva, însă în timp ce stăteam acolo, în întuneric, ciulindu-mi urechile ca să prind orice zgomot, n-am reușit să aud nimic. Apoi am auzit. Un hohot de plâns înăbușit venind dinspre partea de pat unde se afla Mary.

M-am întors spre ea și am întins mâna.

— Mary? am întrebat șoptit. Mary, s-a întâmplat ceva?

— O, Josh, hohoti ea, cuprinzându-mă cu brațele. Îmi pare rău. Nu trebuia... nu trebuia să fiu atât de insensibilă. Eu...

— Despre ce vorbești...? am început fără să înțeleg, uitând complet de discuția pe care o avusesem înainte de culcare.

— Desigur că-ți dorești să fii cu familia ta, ca întotdeauna. Îmi pare rău că eu...

Deci asta era.

Am ținut-o în brațe și am lăsat-o să plângă. În tot acest timp m-am gândit la ce se petrecuse. Pentru prima oară am început să văd și să înțeleg felul de a gândi al lui Mary. Acum eram o familie – Mary și cu mine și, odată cu trecerea anilor, vom fi poate binecuvântați și cu alți membri în familia noastră. Aveam dreptul și responsabilitatea de a ne făuri propriile noastre tradiții – propriile noastre sărbători de Crăciun. Sigur, ceilalți din familie ne vor fi întotdeauna dragi – și puteam împărtăși acest timp cu ei – însă nu trebuia să *depindem* de ei. Nu trebuia să mai depindem de tradițiile lor.

Am rămas cu ochii ațintiți în întuneric, gândindu-mă și rugându-mă în timp ce-o băteam încetitor cu mâna pe umăr.

Din nou dădusem greș. Nu reușisem să-i arăt prețuire. Nu fusesem sensibil la nevoile ei, n-o îngrijisem și n-o sprijinisem. Oare voi învăța vreodată?

— Mary, am șoptit cu buzele îngropate în părul ei, tu ai avut dreptate, nu eu. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

Urmară câteva clipe de tăcere. Am îndrăznit să continui.

— Ar trebui să avem propriile noastre sărbători de Crăciun. Noi suntem o familie. Este important pentru – pentru amândoi.

Mary își înalță fața în întuneric.

— E în regulă, spuse ea. Nu mă supăr. Chiar nu mă supăr.

Însă eu n-aveam de gând să dau înapoi acum.

— Mă duc s-o vizitez pe mătușa Lou mâine, am informat-o. Bunicul și unchiul Charlie se pot duce la ei la masă. Noi o să-i avem aici pe Lilli și pe tata.

— Nu, spuse Mary. În felul acesta familia n-ar fi împreună. N-ar fi bine.

— Voi vorbi cu Lou, am insistat eu. O să înțeleagă.

— *Eu* voi vorbi cu Lou, spuse Mary. Ne descurcăm.

— Dar... am început eu. Mary întinse un deget în întuneric și mi-l puse pe buze.

— Ai încredere în mine? întrebă simplu, iar eu am încuviințat cât încă mai aveam degetul ei pe buze, ca s-o asigur că așa era.

Capitolul 17

PREGĂTIRI

Bunicul o duse pe Mary în vizită la Lou a doua zi. Oricum, căuta o scuză ca să meargă în oraș. Bănuiam că mai avea de făcut câteva cumpărături pentru Crăciun.

Totul decurse cum nu se poate mai bine. Se luă hotărârea să sărbătorim Crăciunul la noi acasă, împreună cu unchiul Nat, mătușa Lou și familia lor, cu tata Turley și cu Lilli – strânși cu toții în jurul mesei noastre. Bunicul mi se confesă, spunând că, după părerea lui, Lou se simțise ușurată. Noua sosită în familia lor încă o ținea trează noaptea.

Lou și Mary mai hotărâseră că pe viitor vor găzdui pe rând familia de Crăciun. Un aranjament foarte bun, după părerea mea. Fiecare dintre ele putea avea un Crăciun mai „ușor” și totuși, să se bucure de propriul Crăciun când era „rândul” ei.

Eram mândru de Mary. Fusesse plină de sensibilitate și grijă – și în același timp își dusesse la îndeplinire responsabilitățile de familie.

Acel Crăciun se dovedi a fi cel mai bun dintre toate sărbătorile de până atunci. Mary se descurcă de minune cu pregătirea mesei – așa cum știam că va face. Curcanul era rumenit la perfecție, piureul de cartofi era pufos, iar sosul fin ca mătasea. Toate bunătățile pe care le pregătise cu câteva zile înainte își făcură apariția pe tăblia bufetului de bucătărie – alături de onoratul set de argint cu ajutorul căruia servi ceai și cafea.

Vremea era bună – deși nu am avut parte de zăpadă la Crăciun – de fapt, n-am avut parte deloc de zăpadă. Familiile au sosit devreme și au plecat târziu și am avut cu toții un timp grozav împreună.

Sigur, cei patru micuți ai lui Lou umplură cu veselie casa noastră. Sarah era prea „domnișoară” acum ca să mai fie asociată cu statutul de „copil”. Jonathan se maturizase și el foarte mult pe parcursul lunilor de vară și nu mai era atât de greu de ținut în frâu, însă Timmy îl înlocuise cu succes. Cineva trebuia să-l supravegheze tot timpul. Am fost nevoit, în cele din urmă, s-o duc pe Pixie în dormitor și s-o închid acolo. Timmy insista s-o țină în brațe și s-o mângâie, iar sărmaneale oase ale lui Pixie erau prea fragile pentru „tratamentul” aplicat de Timmy. El încercă să fie mai grijuliu, însă având în vedere vârsta lui, felul de a-și dovedi afecțiunea era puțin ciudat.

Bebe Patty dormi o bună bucată din zi. Mătușa Lou se lamentă spunând că asta putea să însemne o noapte albă pentru ea. N-aveam idee cum era asta și nici nu eram interesat să știu.

Tata Turley păru să se bucure cu adevărat de atmosfera de familie. Râse zgomotos de caraghioslăcurile celor mici, bătându-și genunchii cu palmele. N-am putut să nu mă întreb: *Oare ce-ar zice dacă ar avea propriii lui nepoți?* – cu toate că bănuiam.

Lilli era tăcută. O ajută pe Mary în bucătărie, însă mintea ei nu părea să fie la ceea ce făcea. N-am fost foarte surprins când, după-amiază, Avery își făcu apariția la ușa noastră. L-am invitat înăuntru, însă refuză. Spuse că venise s-o ia pe Lilli la o plimbare. I-am tachinat puțin, însă ei plecară, îmbujorați și bine înfofoliți.

Când se întoarseră, Avery acceptă invitația noastră de a sta la masă ca să dăm gata ce mai rămăsese din curcan și brioșe. Ne-am organizat în perechi și am jucat domino. Eu și Mary am câștigat cu ușurință, însă nu cred că adversarii noștri se puteau concentra asupra jocului. Avery și Lilli plecară ultimii în acea seară.

Când ne-am dus la culcare, eram cu toții istoviți, dar fericiți. Ne-am ghemuit unul lângă altul în vechiul pat al mătușii Lou și am povestit despre evenimentele de peste zi. Era amuzant să ni le amintim.

— Știi care a fost cadoul care mi-a plăcut cel mai mult? mă întrebă Mary. Oglinda. Noua oglindă.

Nu eram surprins. Observasem cum se ridica pe vârfuri și se apleca, încercând să se privească în vechea oglindă a lui Lou. Poleiala se cam dusesse de pe ea, chiar în locurile importante.

— Care a fost cadoul tău preferat? întrebă Mary.

— O! Cam greu de spus. Mi-au plăcut toate.

Însă Mary n-avea de gând să renunțe cu una, cu două.

— Haide, Josh. Spune-mi.

Am revizuit mintal cadourile pe care mi le dăduse Mary.

— Cred că puloverul, am spus în cele din urmă.

— Puloverul?

— Și știi de ce? Pentru că l-ai făcut tu. Pentru mine. M-am oprit o clipă, apoi am continuat cu un chicot. Și mai știi de ce altceva?

— De ce *altceva*? mă tachină Mary. E corect să spui așa?

— Sigur că este. De ce *altceva* aș spune așa? am replicat eu și Mary îmi dădu o mică lovitură în coaste.

— Bine – așadar... de ce *altceva*? mă întrebă ea.

— Pentru că îmi vine bine, am răs. Are două mâneci – și au aceeași lungime. Are o gaură pentru cap și una pentru talie.

Mary râse și ea, însă mă lovi din nou în coaste.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit că aș putea tricota? mă întrebă acuzator.

— Nu, am răspuns, ferindu-mă de o eventuală lovitură, dar am văzut în viața mea câteva asemenea pulovere tricotate de logodnice sau de femei proaspăt căsătorite. Trebuia să întreb ca să știi ce era obiectul cu pricina.

Mary îmi mai dădu încă o lovitură. Probabil că pe asta o meritaseam.

Într-o zi geroasă și vijelioasă, cam pe la mijlocul lunii, am intrat în casă dimineața și am găsit-o pe Mary cu ochii în lacrimi. Nu făcusem nimic rău, din câte-mi aminteam și eram sigur că nici bunicul, nici unchiul Charlie n-ar fi fost capabili s-o facă să plângă. O clipă m-am temut că era bolnavă, iar asta m-a umplut de groază.

N-am pus întrebări. N-am avut timp. Mary mi se aruncă în brațe și hohoti la pieptul meu. Eram de-a dreptul îngrijorat. M-am uitat la bunicul, care se afla în partea cealaltă a încăperii, însă el nu se uita la mine. Privea fix pe fereastră, la ziua mohorâtă și cenușie. Unchiul Charlie nu se vedea nicăieri.

Prin minte mi se perindară toți membrii familiei, întrebându-mă dacă nu cumva sosiseră vești proaste cât timp fusesem eu afară. Însă nu auzisem tropăit de cal, iar câinele fermei fusese tot timpul cu mine. Urechile lui erau mai ascuțite decât ale mele și dacă ar fi venit cineva, în mod sigur aș fi știut.

— Șșșș... șșș, am încercat s-o liniștesc pe Mary, dând la o parte o șuviță de păr de pe fața-i brăzdată de lacrimi.

— Șșș. Spune-mi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mary înghiți greu și încercă să se liniștească.

— E Pixie, reuși ea să spună în cele din urmă. Am găsit-o în cutia din spatele sobei.

— Pixie?

Mary izbucni din nou în lacrimi și se agăță și mai strâns de mine.

Aș fi vrut să mă eliberez și să mă duc să văd ce face Pixie. Poate că micuța avea nevoie de îngrijire. Dar n-o puteam lăsa pe Mary. Cel puțin nu așa, cum se simțea acum. Am ținut-o mai strâns, mângâind-o pe umeri și bătând-o încetisor pe spate.

Când lacrimile încetară, am îndepărtat-o ușor de mine și am în-genunchiat lângă sobă, ca să văd ce face Pixie. Era mai rău decât mă temusem și întreaga mea ființă respinse ideea. Trupul mic era lipsit de viață. Nu mai puteam face nimic. Deja era înțepenită și rece.

Lacrimile îmi umplură ochii. Am ridicat-o în brațe cât de încet am putut și mi-am trecut mâinile peste blănița-i moale, jucându-mă cu urechile mici și moi. *A fost o cățelușă bună – un prieten bun*, mi-am spus îndurerat. Pixie fusese cu mine încă de când mi-o adusesese străbunicul meu drag, cu atâția ani în urmă. O să-mi fie tare dor de ea! Lucrul acesta îmi reaminti cât de dor îmi era de tata mare.

Știam că Pixie era bătrână, cu articulațiile anchilozate, că avusese artrită și dureri mari în cea mai mare parte a timpului.

Îi era mult mai bine acum, când plecase din viață în timpul somnului. Însă nu puteam să accept încă acest lucru. Dacă aş avea puterea s-o fac, aş aduce-o din nou la viață.

N-aveam puterea asta, așa că tot ce-am putut face a fost s-o țin la pieptul meu. Nu-i simțeam trupul mic așa cum îl simțisem până atunci. Eram obișnuit să-i văd coada mică mișcându-se încet în timp ce-o mângâiam. Eram obișnuit să fiu lins, din când în când, de limba ei mică și rozalie. Eram obișnuit să-i simt căldura și energia. Iar acum nu mai era decât o mică formă inertă, înțepenită. Era o senzație respingătoare, însă n-o puteam pune jos. Am continuat să-mi trec mâna peste trupul ei, vorbindu-i ca și când ar fi trebuit să se trezească.

Mary veni la locul unde mă aflam îngenunchiat și-mi puse mâna pe creștet, trecându-și degetele încet prin părul meu.

— Mă duc să pregătesc o cutie, spuse ea încet.

O clipă am vrut să protestez. Pixie fusese câinele *meu*. Eu voi pregăti cutia. Apoi mi-am amintit cât de mult o iubise Mary și am încuviințat, lacrimile curgându-mi din nou pe obraji.

Am scos culcușul lui Pixie din spatele sobei și am pus-o încet în el. Fără a mă uita în urmă, m-am ridicat, mi-am tras din nou pe mâini mănușile și am ieșit din bucătărie.

Am găsit o lopată și un târnăcop și am ales un loc în grădină. Îmi doream s-o îngrop sub pomi, lângă mormântul primului meu cățeluș, acela pe care-l numisem Peticel. *Tot tata mare mi l-a adus și pe acela*, mi-am amintit în timp ce ridicam târnăcopul deasupra pământului înghețat. Nu-mi era ușor să sap. Poate că-mi făcea bine. Pentru moment aveam nevoie de o muncă grea asupra căreia să mă concentrez. Am lovit pământul cu toată puterea. Apoi am scos cu lopata bucățile înghețate de pământ, făcând o groapă suficient de mare pentru o cutie mică. O cutie mică în care se afla un câine și mai mic.

Lacrimile-mi înghețau pe obraji în timp ce lucram. *Poate că a fost mică*, m-am gândit, *dar n-a fost tare inimoasă*. Inimoasă și drăgăstoasă. Nu cunoscusem niciodată pe cineva care să mă fi iubit așa

cum mă iubise cățelușă mea. Ea nu puneă întrebări, nu avea nevoie de scuze. Pur și simplu mă iubea – pe mine, Josh Jones, așa cum eram.

Cred că făcusem o groapă prea mare, mai mare decât era nevoie, dar poate că încă nu eram gata să mă întorc în casă. Mai aveam nevoie de puțin timp în singurătate. Odată cu moartea lui Pixie dispăruse și ultima mea amintire vizibilă legată de tata mare. O, aveam multe amintiri. Lucruri pe care le prețuiam, la care mă gândeam și pe care le scoteam la iveală, privindu-le – destul de des. Însă având-o pe Pixie, acele amintiri fuseseră diferite, mai vii. De fiecare dată când luam în brațe cățelușă, parcă vedeam mâinile îmbătrânite ale lui tata mare în timp ce mi-o încredința pentru prima dată.

Îmi aminteam cum mătușă Lou îmi spusese că tata mare mersese pe jos până în oraș după ce primul meu cățeluș murise și bătuse străzile orașului până când îmi găsisese alt cățel. Mi-am amintit cât de mică era Pixie și cum tata mare îmi spusese că avea nevoie de mai multă grijă și dragoste.

Pixie fusese micul meu dar de dragoste, asta fusese. Fusese darul special de dragoste din partea lui tata mare pentru mine, iar ceea ce ne-a ajutat – pe mine și pe Pixie – să împărtășim atâtea lucruri de-a lungul anilor, a fost tocmai această dragoste specială pe care o aveam unul pentru celălalt.

Iar acum nu mai este. Știusese tot timpul că acest lucru se va întâmpla, însă în inima mea am continuat să cred că voi putea să întârzii momentul.

În cele din urmă, m-am oprit din săpat, mi-am șters lacrimile înghețate de pe obraji și m-am dus să pun la loc târnăcopul. De lopată mai aveam nevoie.

Mary pregătise deja cutia. O căptușise cu o pânză moale ce o făcea pe Pixie să pară că stă ghemuită confortabil, așa cum îi plăcea să stea. Capacul era alături și știam că Mary se aștepta să-l pun pe cutie după ce-mi voi fi luat rămas bun de la cățelușă mea pentru ultima oară.

Mi-am trecut mâna peste blănița mătăsoasă și am pus capacul pe cutie. Mi-am tras pe mâini mănușile groase și m-am uitat la Mary.

Își ștersese lacrimile, însă pe chip i se oglindea tristețea.

— M-am gândit că vrei să fii singur, spuse ea încet, ca și când ar fi vrut să-mi explice pentru ce nu-și luase haina pe ea. Am încuviințat, surprins că mă cunoștea atât de bine după o perioadă atât de scurtă, apoi am ridicat cutia și m-am întors în grădină.

După ce am isprăvit trista sarcină, am rămas afară o vreme, făcându-mi de lucru. Mary nu veni după mine. Când, în cele din urmă, am hotărât că eram pregătit să dau ochii cu familia și să-mi continui viața, m-am întors în bucătărie. Încă înainte de a deschide ușa am simțit miros de cafea proaspăt pregătită și mi-am dat seama cât de înfrigurat eram.

Privirea lui Mary o întâlni pe a mea și am comunicat fără cuvinte. Ea zâmbi, un zâmbet discret, iar eu am încuviințat ușor din cap.

Unchiul Charlie își făcuse apariția. Am încercat să purtăm o conversație normală în jurul mesei. Nu prea aveam despre ce vorbi, decât despre vreme. Mi-a făcut bine lucrul acesta și m-am mai dezghețat, am început să mă simt mai bine, cu toate că știam că va trece mult, mult timp până când îmi va trece durerea. Și Mary știa asta. Simțeam dragostea și înțelegerea ei, chiar și în clipele în care ne aflam în colțurile opuse ale unei încăperi. Era o minune legătura asta între soț și soție. Am început să mă întreb cum putusem trăi înainte ca Mary să-mi schimbe viața. Mă rugam și nădăjduiam să nu fiu niciodată în situația de a trăi fără ea.

Pentru prima oară în viață am început să realizez suferința bunicului meu de-a lungul anilor fără bunica – și de ce îmi spusese tata mare că era nerăbdător să ajungă în ceruri. Lucrul acesta mă umplu cu un nou respect și înțelegere față de bunicul. Cred că astfel am reușit să înțeleg într-un mod nou semnificația cuvântului *dragoste*.

Capitolul 18

VIAȚA MERGE ÎNAINTE

Am intrat în casă după ce am isprăvit treaba de dimineață, așteptându-mă să găsesc micul dejun pe masă, ca de obicei. Devenise un fel de ritual. Cratița cu terci de ovăz încă mai fierbea încet pe sobă, cafeaua clocotea în ibric. Feliile groase de pâine erau prăjite, masa așezată, însă nu mi-a trebuit prea mult ca să observ că ceva lipsea.

— Unde e Mary? l-am întrebat pe unchiul Charlie, care amesteca în cratița cu terciul plin de cocoloașe în timp pe bunicul turna cafea în căni.

— Nu se simte bine, mă informă unchiul Charlie, grăbindu-se să-mi dea explicații la vederea privirii din ochii mei.

— Nu-i nimic serios. O doare puțin burta. Mă gândesc că e o răceală.

N-am zăbovit nici măcar cât să-mi dau jos haina și fularul. M-am îndreptat spre scări.

Mary era întinsă în pat îmbrăcată în haine de casă, așa că mi-am dat seama că se trezise și se ridicase din pat de dimineață.

— O să mă simt mai bine, spuse ea cu glasul slab. Doar că...

Deja auzisem explicația din gura unchiului Charlie. M-am așezat pe pat și am pus mâna pe fruntea ei.

— N-am febră, Josh, protestă Mary. Deja mi-am luat temperatura.

— Mie mi se pare că ești fierbinte, am susținut eu.

— După cât de rece ți-e mâna de la frigul de afară, tot ce nu e rece ca gheața ți se pare fierbinte, spuse ea. Hai, du-te, mă îndemnă. Du-te și mănâncă.

- Tu nu mănânci?
- N-ar avea rost, insistă Mary. Aș da-o afară imediat.
- Să-ți aduc...
- Josh, spuse Mary cu o notă de nerăbdare în glas, nici măcar *mirosul* nu-l pot suporta.

Am acoperit-o bine cu o pătură și am plecat îngrijorat, cu toate asigurările pe care mi le dăduse că se va simți mai bine.

Credincioasă cuvântului dat, Mary coborî mai târziu. Încă era palidă, însă insistă că se simte bine. O dovedi prin faptul că se apucă imediat de treburile din bucătărie.

Scena se repetă în următoarele trei dimineți. Începusem să mă satur de terciul unchiului Charlie – cu toate că eram obișnuit cu el, doar mâncasem terci făcut de el aproape toată viața mea până atunci. Și deveneam din ce în ce mai îngrijorat pentru Mary. Într-o dimineață nu-și făcu apariția decât pe la amiază și chiar și atunci arăta de parcă ar fi trebuit să se întoarcă în pat. Am încercat s-o conving să stea în pat toată ziua, ca să scape de boala asta, oricare ar fi fost ea. Însă cine se putea pune împotriva unei femei hotărâte?

Când acest lucru se repetă și în a cincea dimineață, am decis că era cazul să fac ceva. Fără a-i spune nimic lui Mary, am încălecat pe Chester și m-am dus în oraș. M-am gândit că era cazul să-i fac o vizită doctorului.

Doctorul sosi la fermă curând după întoarcerea mea. Mary se ridicase din pat și trebăluia prin casă. Era palidă și adesea își întorcea capul când era nevoită să ridice capacul vreunei oale ca să amestece în ea, ca și când nu putea suporta vederea sau mirosul mâncării pe care o gătea.

Mary păru surprinsă când doctorul intră în bucătărie. Se duse să pregătească ibricul de cafea, probabil gândindu-se că doctorul trecuse din întâmplare pe la noi, întorcându-se de la vreuna din vizitele sale medicale în vecinătate. Doctorul se mulțumi să aștepte, tăifăsuind cu bunicul și cu unchiul Charlie, însă eu vedeam că o urmărea foarte atent pe Mary cu colțul ochiului.

— Am auzit că nu te-ai simțit foarte bine, tânără doamnă, spuse doctorul turnând lapte în cana cu cafea.

— Cred că m-a prins puțin răceala, răspunse Mary în timp ce-i întinse o farfurie cu fursecuri.

— Se poate, fu de acord doctorul. Ne cam dă târcoale răceala asta. Dar Josh s-a gândit că nu strică să te consult, așa, ca mijloc de precauție.

Toți ochii se îndreptară spre mine. Mai ales ai lui Mary.

— Când îți este greață, nu întotdeauna este de vină răceala, continuă doctorul. Josh are dreptate, spuse ca răspuns la expresia de pe chipul lui Mary. Nu strică să aflăm.

După ce ne isprăvirăm cafeaua, doctorul o trimise pe Mary în camera noastră, ca să se pregătească pentru control.

— Credeți... credeți că e ceva serios? m-am aventurat să-l întreb înainte de a merge s-o controleze.

Își puse mâna pe umărul meu în timp ce se ridică.

— N-are rost să te îngrijești fără motiv, Josh, spuse el în timp ce bunicul și unchiul Charlie încuviințară solemn.

Nu rămase mult. Când apărui în cadrul ușii eram pregătit să aflu care era cauza bolii lui Mary. Am dat să întreb, însă doctorul mă opri.

— Mary te așteaptă, îmi spuse și am simțit cum mi se strânge inima de frică. Am alergat pe scări în sus sărind peste două trepte odată și am deschis ușa larg.

Mary era în pat, sprijinindu-se cu spatele pe două perne. În loc să fie palidă, obrații ei căpătaseră o nuanță rozalie. M-am dus repede la ea după ce am împins ușa ca să se închidă în spatele meu. Dacă aveam să aud ce era mai rău, doream să am parte de intimitate.

— Stai jos, Josh, spuse Mary cu blândețe. M-am așezat și i-am luat mâna într-a mea.

— Este...? Ești tare bolnavă? am reușit să întreb.

— Nu, răspunse Mary cu ochi sclipitori. Sunt bine.

— Atunci... atunci...?

Mary începu să zâmbescă, apoi să chicotească. Eu eram aproape mort de îngrijorare, iar ea chicotea ca o școlăriță.

— Josh, începu ea, apoi trase adânc aer în piept, ca să se liniștească. Parcă era pe punctul de a exploda de entuziasm. Cum ți-ar plăcea să... să fii tată?

— Mi-ar face plăcere, am spus eu bâlbâindu-mă. Știi că mi-ar plăcea. Am discutat despre asta...

— Bine, exclamă Mary, pentru că vei fi tată!

N-am înțeles prea bine cuvintele ei, însă felul în care mă ținea de mână și strălucirea de pe chipul ei mă făcură să realizez că se întâmpla ceva... ceva extraordinar. Am început să derulez din nou conversația în mintea mea, căutând un răspuns până când, în cele din urmă, mi-am dat seama.

— Vrei să spui... acum? am strigat, apucând-o de amândoi umerii.

— Ei... ei... începu ea pe ton de glumă, însă eu sărisem deja de pe pat. Am alergat pe coridor și am coborât scările în salturi.

— O să avem un copil! am strigat dând de știre bunicului și unchiului Charlie, care se ridicară în picioare și începură să chiuie împreună cu mine înainte ca eu să fi ajuns la ei. Apoi am alergat înapoi pe scări și am tras-o pe Mary în brațele mele, legănând-o ușor înainte și înapoi. Am râs și ne-am bucurat împreună.

În cele din urmă, m-am oprit și am îndepărtat-o puțin de mine.

— N-ai știut...? am întrebat-o, privind-o drept în față. Credeam că femeile cunoșteau lucrurile de felul acesta.

— Am bănuț, recunosc eu, dar nu eram sigură.

— Când? fu următoarea mea întrebare.

Mary se strâmbă ușor.

— Nu se prea potrivește, spuse ea încet. Bebelușul va sosi chiar în perioada secerișului.

— O să ne descurcăm, m-am grăbit s-o asigur. O să găsim pe cineva care să ne ajute. Așa deci, din cauza asta te simțeai rău? am continuat.

Ea încuviință.

— Nu-mi amintesc ca Lou să se fi simțit așa. M-ai speriat! am spus.

— Unele femei au parte de asta. Altele nu, explică Mary pe un ton cât mai firesc cu putință. Oricum, doctorul a spus că n-ar trebui să dureze mult.

Însă doctorul se înșelase. Mary continuă să se simtă rău încă multe săptămâni. Ba chiar luni. Slăbi și arăta palidă și fragilă. Mi se sfâșia inima când o auzeam dimineața. Mă simțeam răspunzător pentru felul în care se simțea și dacă aș fi putut, i-aș fi luat eu locul.

Noi, bărbații, am început să pregătim pe rând micul dejun. Ba chiar am agățat o pătură la ușa camerei în care se afla Mary, ca să pun stavilă mirosurilor ce se ridicau de la bucătărie. Se părea că altceva n-aveam ce face. Așteptam să treacă.

În martie au venit în vizită Lilli și tata Turley. Ne-au adus vești bune și rele. Lilli a venit cu vești bune. Debordând de fericire, ne spuse că Avery îi ceruse să se căsătorească cu el, iar ea acceptase. Nunta fusese stabilită pentru luna iunie.

Tata Turley veni cu vești ce aduseră tristețe în ochii lui Mary.

— Am hotărât să vindem ferma, ne informă el.

Am văzut-o pe Mary tresărind și m-am întrebat ce fel de gânduri îi treceau prin minte. Nu spuse nimic, ci doar încuviință.

— M-am gândit mult, continuă tata Turley. Mitch nu este interesat de fermă. Acum are o slujbă bună în oraș. Tata Turley răsuci ceașca de cafea între degete în timp ce privi la lichidul aburind. Nu cred că se va întoarce vreodată la fermă... Vocea i se stinse.

— Niciodată nu s-a priceput să facă căpițe, spuse el dus pe gânduri după o clipă de tăcere.

— Ce vei face? reuși Mary să-l întrebe în cele din urmă. Gândurile mele o apucaseră deja înainte și eram pe punctul de a o lua pe Mary deoparte ca să-i sugerez să-i oferim lui tata dormitorul de jos.

— Emma... mătușa ta Emma din Concord... s-a tot ținut de capul meu să mă mut la ea. I-ar plăcea să fie cineva pe lângă casă pentru a avea grijă de lucruri – și știe că nu vreau să fiu singur. Crede că așa ar fi cel mai bine pentru amândoi.

— Și tu ce crezi? Întrebă Mary cu calm.

— Eu n-am nicio obiecție, răspunse tata Turley cam prea grabnic. Dintre toate surorile mele, cu Emma m-am înțeles întotdeauna cel mai bine.

Mary se uită la mine, iar eu am încuviințat. Trase adânc aer în piept ca și când ar fi fost ușurată, mulțumindu-mi din priviri, apoi spuse:

— Ești binevenit aici, tata.

Tata Turley își împinse scaunul în spate și dădu la o parte oferta cu o mișcare a mâinii.

— O, n-aș putea face asta, protestă el.

— Și de ce nu? Întrebă Mary. Avem loc. Am fi bucuroși să stai la noi, nu-i așa, Josh?

— Sigur că da, l-am asigurat. În camera de acolo, am spus, arătând spre dormitorul de jos, sau în camera de sus, din capătul scărilor. Alege.

Tata Turley păru că stă pe gânduri. În cele din urmă, oftă adânc și-și trase scaunul mai aproape de masă și de ceașca de cafea.

— Vă sunt îndatorat, spuse el emoționat. Cred că întotdeauna este bine să știi că ești dorit. Dar... cred că cel mai bine e să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Sunt... sunt binevenit aici. Știu asta. Însă Emma... Emma are nevoie de mine. Acolo e altceva, nu-i așa? Nu, cred că cel mai bine e să lăsăm lucrurile așa cum am plănuit.

Eu și Mary ne-am uitat unul la celălalt și am știut că trebuie să-l lăsăm pe el să aleagă în această chestiune.

— Bine, atâta timp cât știi că ești mai mult decât binevenit, tata, i-am spus.

— O să vii în vizită? Întrebă Mary.

— Sigur că o să vin, promise el. Doar am trei fete aici. Sigur că o să vă vizitez. În plus, am de gând să țin legătura cu nepoții.

Mary și tatăl ei își zâmbiră drăgăstos unul altuia.

În acea seară stăteam amândoi în pat și discutam despre evenimente de peste zi. M-am hotărât să-i spun ce-mi frământase mintea încă de la vizita lui tata Turley.

— M-am gândit, am spus încet în întuneric, că mi-ar plăcea să cumpăr pământul lui tata.

Am simțit cum Mary își schimbă poziția ca să-mi poată vedea chipul. Era prea întuneric în cameră, așa că se așeză la loc, lângă mine.

— Ai nevoie de mai mult pământ, Josh? întrebă ea.

— Nu... nu chiar. Nu deocamdată. Dar... dar a fost casa ta, pământul familiei tale de când mă știu... de când te știi. M-am gândit că... că ar fi greu... că ți-ar plăcea să-l păstrezi.

Se așternu tăcerea, apoi Mary spuse încet în întuneric, cu voce tremurată.

— Mulțumesc, Josh.

Mi-am trecut mâna peste părul ei moale și i-am urmărit cu vârful degetului cicatricea de deasupra ochiului.

— În plus, am spus rar, cine știe? Poate că vom avea un fiu care va avea nevoie de pământ. Mi-ar plăcea să-i pot da să lucreze pământul tatălui tău.

Mary chicoti auzindu-mi ideea și-și puse capul pe umărul meu.

— Dacă poți... dacă poți rezolva asta, Josh, m-aș bucura, șopti ea cu glasul aproape înecat de un hohot de plâns. Ar fi ceva bun, nu-i așa... și pe tata l-ar face atât de fericit.

Am hotărât să mă duc în oraș chiar a doua zi, ca să văd ce trebuia făcut.

Bancherul s-a dovedit a fi un om amabil, ca să nu mai vorbesc de tata Turley. A fost nevoie de timp pentru întocmirea tuturor actelor. Însă, în cele din urmă, ferma Turley a ajuns să aparțină celor din familia Jones. Când i-am înmănat cecul pentru fermă, tata arăta de parcă o mare povară i s-ar fi ridicat de pe umeri. N-a putut spune nimic. Doar întinse mâinile și mă trase într-o îmbrățișare ca de urs. Știam că, în inima lui, ferma nu era pierdută, ci doar transmisă unui membru al familiei.

Își vându lucrurile ce mai erau de vândut, își împachetă cele câteva lucrșoare și se mută la sora lui. Lilli se duse să locuiască cu Faye în așteptarea zilei în care urma să se căsătorească cu Avery.

Eu și Mary l-am dus pe tata în oraș, ca să prindă trenul către Concord. Deja își luase rămas bun de la celelalte două fiice. N-a spus prea multe pe drum, însă privirea lui scrută fiecare fermă și pășune aflate în calea noastră. *E ca și când ar închide ușa trecutului, m-am gândit, pregătindu-se să deschidă o ușă nouă.*

Când am ajuns în oraș se scuză spunând că i-ar face plăcere să se mai plimbe puțin înainte de plecarea trenului. Mary trebuia să cumpere alimente, iar eu îmi propusesem să cumpăr câteva piese de harnașament, așa că l-am lăsat și am promis că vom fi la gară când va sosi trenul.

M-am întrebat ce-și propusese să facă. Poate că avea prieteni de la care vroia să-și ia rămas bun... Însă mai apoi l-am văzut îndreptându-se în direcția cimitirului.

Mergea să-și ia rămas bun de la doamna Turley. Cred că-i lipsea mai mult decât ne dădeam seama. Mai mult decât îi va lipsi vreodată ferma. Poate că relația cu sora lui, Emma, îl va mai ajuta – cu toate că niciodată nu va putea lua locul aceleia cu care a împărțit viața atâția ani.

Așa cum am spus, amândoi eram la gară când trenul își făcu apariția. Sigur că au fost și lacrimi de rămas bun. Știu că era greu pentru Mary, dar a fost tare. Apoi trenul porni, iar noi ne aflăm singuri pe peron, vântul fluturând haina ce înfășura trupul firav al lui Mary. Am luat-o de mână și am condus-o afară din gară. Mai mult decât oricând, era sarcina mea să-i port de grijă. Nu mai avea nici mamă, nici tată pe care să se sprijinească la nevoie. Eu eram tot ce avea.

Capitolul 19

FERICIRE

Odată cu achiziționarea fermei familiei Turley se înmulțiră și terenurile pe care urma să le însămânțez în acea primăvară. Știam că tata Turley fusese un fermier priceput odinioară, însă se cam lăsase pe tânjeală după moartea doamnei Turley. Oricum, erau multe de făcut acolo.

Mary avu răbdare cu mine. De multe ori o vedeam doar la micul dejun și câteva minute în timpul cinei, înainte să cad în pat, epuizat. Nu mai venea atât de des pe câmp, cu de-ale gurii, așa cum făcea altădată. Pe de o parte, din cauză că îi era mai greu acum când aștepta un copil, însă mai ales din cauză că cele mai multe tarlale pe care lucram erau departe de casă. În schimb, în fiecare dimineață, îmi pregătea prânzul la pachet.

În acea primăvară n-am prea avut parte de ploaie, așa că nimic nu împiedică lucrările de însămânțare. De fapt, pământul era atât de uscat, încât fermierii din vecinătate se întrebau dacă sămânța va avea destulă umiditate pentru a încolți.

Căderea bursei ne afectă și pe noi, totuși. Cred că afectase întreaga lume. Cu toții așteptau să vadă ce calamitate ne va mai lovi. Mă rugam să nu avem parte de așa ceva și să pot purta de grijă membrilor familiei care se aflau în responsabilitatea mea.

Lilli se căsătorii în iunie, așa cum plănuiise. Tata Turley veni la nuntă și petrecu câteva seri la noi, înainte de a se întoarce la mătușa Emma. Mary se bucură tare mult să-l vadă. Cât timp se află la noi, el, bunicul și unchiul Charlie meșteriră un pătuț pentru copil. Proiectul îi entuziasma, se vedea asta, iar Mary era încântată.

Sămânța încolți. Ici-colo începură să-și facă apariția din pământ tulpini verzi, iar eu m-am mai liniștit. Nu mai rămânea decât să avem parte de o ploaie bună și totul urma să intre în normal. Însă ploaia nu veni și curând, tulpinile verzi începură să se îngălbenească și să se ofilească sub razele soarelui. Poate că ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu ideea, însă eu am continuat să sper că o ploaie bună ar putea rezolva totul.

Vara aceea fu neobișnuit de caldă. Îmi părea rău pentru Mary, care era nevoită să poarte povara micuțului. Căldura nu-i făcea deloc bine. Însă nu se plânse, doar își încetini puțin ritmul. Fără ploaie, grădina ei nu mai arăta atât de bine, iar acest lucru o întrista. Ea și bunicul cărau găleți pline cu apă ca să ude unele plante. Însă era nevoie de prea multă apă pentru a uda toată grădina.

Când sosi vremea cositului, recolta fu slabă și pipernicită. În timp ce adunam fânul în căpițe, mă întrebam cum o să ne descurcăm cu hrana pentru vite la iarnă. Era mai puțin fân decât în alți ani.

Cred că ceea ce mă învioră în acea vară, lucrul care ne entuziasma și pe mine și pe Mary, era anticiparea sosirii copilului nostru. Întreaga familie aștepta pruncul, iar acum când Mary trecuse de perioada grețurilor de dimineață și se simțea mai bine – dacă nu țineam cont de căldura mare – număram cu toții zilele.

Recolta din acel an era atât de firavă și pipernicită, încât mă întrebam dacă mai merita să fie adunată – însă la fel ca ceilalți fermieri din jur, m-am dus să lucrez și eu pe câmp. Lilli veni s-o ajute pe Mary. Mă bucuram că Avery îi îngăduise să vină, mai ales având în vedere că erau tineri căsătoriți. Mary fu recunoscătoare pentru ajutorul ei și se părea că se descurcă bine amândouă în bucătărie. Nici măcar nu era nevoie să discute despre anumite lucruri – păreau să se înțeleagă cu privire la ce anume trebuia să facă fiecare și fără a folosi cuvinte.

Cât timp a fost Lilli la noi, au fost puse multe conserve pentru iarnă. Eu m-am pregătit să-mi strâng săracăcioasa recoltă,

așteptând echipa de treierători. Mary spera că vom termina de treierat înainte ca micuțul nostru să se hotărască să se alăture familiei. De dragul ei, împărtășeam aceeași speranță.

Vorbeam mult amândoi despre sosirea copilului nostru. Sigur că ne întrebam ce va fi, fetiță sau băiat. I-am spus lui Mary că eu eram fericit orice ar fi fost – dar cred că ea simțea că mi-ar face plăcere să am un fiu. Vreau să spun că aveam acum pământ în plus și speram ca într-o zi să poată fi lucrat de fiul meu. *Dar și o fată ar fi frumos să avem*, îmi spuneam gândindu-mă la Sarah și la micuța Patricia. Patty mergea singură acum. Nu mai era atât de plângăcioasă, ci se transformase într-o micuță drăgăstoasă și mulțumită. Nu mă deranja deloc ideea de a avea o fetiță.

Echipa de treierători tocmai sosise și se instalase, și prima încărcătură de spice fusese plasată pe transportorul cu bandă, când am aruncat o privire spre casă și am văzut-o pe Lilli stând în curte și fluturându-și șorțul, de parcă ar fi luat casa foc. O clipă n-am putut înțelege ce se întâmplă, apoi mi-am dat seama că flutura șorțul pentru a-mi atrage atenția. Chiar și așa, mi-au trebuit câteva clipe ca să înțeleg ce încerca Lilli să-mi comunice.

— Du-te, Josh. Am eu grijă de treburi aici, se auzi o voce lângă mine și m-am întors spre Avery, care observase și el șorțul fluturând.

Atunci am înțeles ce însemnau toate acestea. Era vorba de Mary. *A sosit clipa...* Am aruncat furca acolo unde mă aflam și am luat-o la picior spre fermă. Lilli mă văzu venind și se întoarse grăbită în casă.

Pufăind din cauza alergăturii și cu plămânii arzându-mi, m-am uitat cu ochi măriți de jur-împrejurul bucătăriei, nădăjduind că cineva mă va pune la curent cu ce se întâmpla.

Lilli puneă lemne pe foc și încălzea apă în ibric. Era cu spatele la mine, însă mi se adresă – pe un ton normal, controlat, ca și când nu se întâmpla nimic neobișnuit.

— E timpul să mergi după doctor, Josh.

M-am îndreptat spre scări. Trebuia s-o văd mai întâi pe Mary.

Zăcea în pat, cu fața umedă de transpirație și cu părul răvășit pe pernă. Când mă văzu reuși să schițeze un zâmbet slab, însă am observat că era ușurată să mă vadă.

— A sosit clipa, Josh, șopti ea.

M-am dus la pat, am îngenunchiat lângă el și i-am luat mâna. O clipă, n-am putut vorbi. I-am apăsat degetele pe buzele mele. Întinse mâna și-mi mângâie cu blândețe obrazul.

Înainte ca să-i pot spune că mă voi grăbi, își încordă mâna pe a mea și îmi strânse degetele până când începură să mă doară. Chipul i se făcu livid și răsuflarea i se transformă în mici suspine neregulate.

M-am speriat cumplit. Eram sigur că ceva nu mergea cum trebuie. Apoi începu să se relaxeze. Simțeam cum tensiunea din degete mi se risipește, iar Mary își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă, ca să mă poată privi din nou.

— Du-te, Josh, șopti ea. Ar fi bine să te grăbești.

Am încuviințat și am dispărut.

Nu folosisem prea des Fordul, dar acum m-am dus direct acolo. M-am rugat să aibă destulă benzină cât să mă ducă în oraș și înapoi. M-am mai rugat să pornească din prima încercare, asta după ce stătuse nemișcat toată vara.

A pornit. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta tot drumul până la șosea, apoi am pornit spre oraș cu cea mai mare viteză.

Doctorul nu era acasă. Aproape că am intrat în panică. Mulțumită soției lui, l-am găsit la frizerie, unde se dusesese să se tundă, așa cum făcea de obicei, o dată pe lună.

— E Mary! am spus gâfâind. Ai fi crezut că alergasem tot drumul într-acolo. Mary are nevoie de dumneavoastră. Acum.

Doctorul nu mai așteptă alte invitații. Își smulse bucata de pânză albă din jurul gâtului.

— Mă întorc, Charlie, spuse peste umăr și plecă doar pe jumătate tuns. Ne-am îndreptat spre casa lui, pentru a-și lua geanta și orice altceva mai era nevoie.

Am condus cu viteză spre casă. M-am întors o dată ca să mă uit la doctor și să văd dacă nu cumva băgasem groaza în el, însă el zâmbea în timp ce-și ținea în mâini pălăria. Am avut sentimentul că-i făcea plăcere călătoria asta.

Am intrat în curte și am frânat scurt chiar în fața stâlpului de pripon. Doctorul își apucă geanta și se îndreptă spre casă. L-am urmat îndeaproape. Doar bunicul și unchiul Charlie erau în bucătărie când am intrat.

— Ce face Mary? am întrebat, iar bunicul îmi spuse că Lilli era cu ea și părea să se descurce bine.

Am început să măsoz cu pasul bucătăria, înainte și înapoi. Știam că Nat fusese alături de Lou când se născuseră câțiva dintre copiii lor, însă eu uitasem să discut acest detaliu cu Mary.

Nu eram sigur că voi fi un tovarăș agreabil în camera de naștere. Mă temeam că voi leșina chiar în clipa când Mary ar fi avut cea mai mare nevoie de mine. O, dacă... dacă ar fi fost posibil s-o pot ajuta cumva!

Lilli veni jos, cu fața puțin cam palidă. În timp ce se îndreptă spre sobă, trecu pe lângă mine și-mi spuse:

— Mary are nevoie de tine.

Preț de câteva clipe, picioarele mele refuzară să se miște. Am rămas acolo, privind-o pe Lilli fără s-o văd, lingându-mi buzele uscate și încercând din greu să înghit. Apoi am reușit să-mi mișc picioarele și m-am îndreptat spre scări.

Doctorul era aplecat asupra lui Mary, vorbindu-i, liniștind-o. Nu doream să-i stau în cale, așa că m-am dus în cealaltă parte a patului. Mary, cu fața transpirată din cauza efortului, se întoarse să mă privească. Nu spuse nimic, doar mă apucă de mână. M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte – pe cicatricea rămasă în urma accidentului. Mary își îngropă fața la pieptul meu pentru o clipă, apoi o altă contracție o făcu să se încordeze și să se retragă.

M-am uitat la doctor. Cum putea suporta așa ceva? Ea era... era...

— Se descurcă bine. Foarte bine. Te descurci bine, Mary. Nu mai e mult și totul se va termina, murmură doctorul cu vocea lui mai degrabă un mormăit decât cuvinte articulate.

După spusele doctorului, lucrurile progresau rapid. Mie mi se părea că trecuse o veșnicie. Însă, în cele din urmă, se ajunsese la final. Ca un miracol de nedescris – într-o clipă ne aflam în chinurile facerii, pentru ca în clipa următoare să ne trezim părinți. *Părinți*. Nu-mi venea să cred, cu toate că așteptasem asta luni de zile. Acum însă, era aici – *micul nostru fiu* – al meu și al lui Mary. Roșu și zbârcit și urlând cât îl țineau plămânii.

Am auzit-o pe Mary chicotind și m-am întrebat dacă era conștientă întru totul, sau se afla sub efectul eterului. Însă ea se uită la mine cu ochii mari și plini de uimire încărcăți de lacrimi ce începură să i se rostogolească pe obraji.

— Un băiețel, Josh, șopti ea. Un băiețel. În acea clipă am știut că Mary dorise din toată inima să-mi ofere un fiu.

M-am aplecat s-o sărut și să-i dau la o parte de pe față părul încâlcit. O, cât de mult o iubeam. Cât de mult iubeam „legăturica” pe care tocmai mi-o prezentase. Un fiu. Propriul nostru fiu.

— William Joshua, am șoptit, căci acesta era numele pe care i-l alesesem deja.

— William Joshua, repetă Mary, iar ochii ei sclipiră, ceasurile de durere fiind uitate cu totul. În acea clipă doctorul puse legăturica gălăgioasă în brațele lui Mary.

— Nu-i așa că e frumos? spuse Mary, iar eu a trebuit să recunosc că avea dreptate. *Există diferite genuri de frumusețe*, m-am gândit cu un zâmbet în timp ce priveam fețișoara încruntată din cauza efortului de a plânge.

Mary începu să-l bată ușurel și să-l legene, iar plânsul încetă.

— Cred că e tare obosit, șopti ea. E grea muncă să te naști.

La asta nu mă gândisem. Acum aveam o oarecare idee ce însemnase pentru Mary – pentru mine – însă pentru William Joshua? Poate că așa era, am admis eu.

Am sărutat-o din nou pe Mary – aproape nebun de fericire. Apoi m-am aplecat să sărut creștetul capului micuțului nostru. Se frământă puțin, iar eu am pretins că se uitase direct la mine, știind cine sunt.

Mary îmi cântă în strună.

— Așa deci, deja ai făcut cunoștință cu tăticul tău, William. Ești un băiețel tare norocos. Ai un tătic minunat. Te va duce la pescuit și...

Pe obraji mi se prelingeau lacrimi. I-am strâns pe amândoi la pieptul meu.

Am auzit o bătaie la ușă și mi-am ridicat privirea, observând doar atunci că doctorul se strecurase afară din cameră. Tot atunci mi-am dat seama că mai erau și alți membri ai familiei care așteptau nerăbdători în bucătăria de jos.

— Intră, răspunse Mary.

Erau cu toții acolo. Lilli, bunicul și unchiul Charlie. Culoarea reveni în obrajii lui Lilli, iar bunicul zâmbea atât de larg, de parcă lumea s-ar fi întors cu susul în jos. Unchiul Charlie părea atât de ușurat și de mândru în același timp, încât îmi venea să chicotesc amuzat.

Pășiră în încăpere pe vârful picioarelor ca să se uite la micuțul ce se odihnea pe brațul lui Mary.

— E-n regulă, spuse Mary. E treaz.

În acea clipă începură să vorbească toți deodată, spunând cât de frumos era copilul și cu cine semăna și cât de atent era și întrebând cum îi vom pune numele și toate lucrurile de felul acesta.

Am fost nevoiți să-i liniștim și să limpezim lucrurile și, în cele din urmă, am reușit să-i anunțăm că numele lui era William Joshua. Bunicul se uită la mine și încuviință cu înțelegere.

Doctorul se întoarse și ne spuse că Mary avea nevoie de odihnă. În ciuda gălăgiei, William adormise deja. Lilli îl ridică cu blândețe din brațele lui Mary și-l puse în pătuțul din apropiere. M-am dus ca să mă uit din nou la el, parcă rupt în două

dintr-odată. Doream să fiu lângă Mary, dar aş fi vrut şi să-mi studiez fiul. Doctorul rezolvă dilema mea.

— Afară şi cu tine, Josh, mă informă el. Te poţi întoarce după ce e mai odihnită.

I-am dat lui Mary încă un sărut, mi-am privit fiul încă o dată şi, fără tragere de inimă, am părăsit încăperea. Numai când m-am lăsat să cad pe unul din scaunele bucătăriei mi-am dat seama cât de secătuit emoţional eram. M-am bucurat de cafeaua pregătită de Lilli.

— Cum e recolta? întrebă bunicul încercând să facă conversaţie, iar acest lucru îmi readuse în minte treieratul.

— Nu ştiu, am spus. Când am plecat erau pe punctul de a treiera primul lot.

Am hotărât că ar fi mai bine să mă întorc pe câmp şi să văd ce se întâmplă.

Capitolul 20

VREMURI GRELE

Din nefericire, recolta era chiar mai sărăcăcioasă decât crezusem. Ar fi trebuit să știu că nu va fi de calitate, dar am continuat să sper că s-ar putea să fie ceva în capetele acelea aproape goale. Nu erau prea multe grâne în hambare. M-am îngrijorat, pentru că aveam de plătit o rată mare la bancă. Știam că îmi va fi greu să fac față. Trebuia să strângem cu toții cureaua. Considerabil. Însă speram că nu va fi nevoie s-o împovărez pe Mary cu problema asta.

Lilli rămase cu noi până când Mary se puse pe picioare. Avery venea ori de câte ori putea și rămânea peste noapte. Știam că era nerăbdător să-și ia soția acasă.

William era un copil cuminte. Nu prea plângea, cel puțin așa mi se părea mie. Însă eu eram în cea mai mare parte a timpului pe câmp sau în hambar. În plus, William nici n-avea de ce să plângă. Dacă Mary nu era disponibilă, era bunicul sau unchiul Charlie. Mă gândeam că vor face din el un răsfățat – și asta încă înainte de-ai ieși primul dinte.

Am amânat cât am putut, însă într-una din zile am fost nevoit să recunosc deschis cum stăteau lucrurile. Aș fi vrut să nu fie așa, însă luna următoare trebuia să plătesc rata la bancă. Știam că trebuie să găsesc o soluție.

Situația nu era una favorabilă. Abia dacă aveam semințe pentru însămânțările din primăvara viitoare.

— Dacă m-aș putea descurca până la următoarea recoltă, îmi spuneam, atunci ne vom putea pune din nou pe picioare.

Am întins mâna în lada de grâne și am presărat printre degete câteva boabe. Pipernicite și slabe, nu semănau deloc cu sămânța

pe care mă străduisem atât de mult s-o obțin. Dar eram sigur că în vreo doi ani cu ploi bune, aş fi putut avea din nou sămânță de calitate.

Am scos o bucată de hârtie din buzunarul salopetei și un capăt de creion din cămașă și am început să calculez. Aveam ceva bani puși deoparte, însă nu-mi ajungeau nici pe departe. Nu aveam grâne de vânzare. Aveam nevoie de fiecare bănuț pentru sămânța de primăvara viitoare și pentru hrana vitelor și porcilor pe timpul iernii.

Am mângălit hârtia cu creionul. Pe cine încercam să păcălesc? N-aveam destul nutreț pentru animale. Trebuia să vând o parte dintre ele.

Muncisem atât de mult ca să-mi fac o cireadă de calitate – unii oameni spuneau că erau cele mai bune din zonă. Nu doream să renunț la niciuna.

Însă pe de altă parte, gândeam eu, lucrul acesta mi-ar înlesni vânzarea – la cele mai bune prețuri.

Am început din nou să fac calcule. După ce am rezolvat problema pe hârtie, m-am întors în casă.

Mary pregătise masa pentru prânz. Am traversat încăperea spre pătuțul din colț și m-am uitat la fiul meu adormit. Rareori se întâmpla să nu fie ținut în brațe de cineva. Se schimbase deja. Fața îi era rotundă și fină, iar nasul și ochii nu-i mai erau roșii și umflați ca atunci când se născuse. Își pierduse și o parte din părul acela negru, însă Mary nu părea îngrijorată din cauza asta. Spunea că este ceva normal la copii. De fapt, se făcea din ce în ce mai frumușel – dacă băiețelii acceptau termenul de „frumușel” ca descriere. Mulți oameni spuneau că seamănă cu mine, însă de fiecare dată când mă uitam la el vedeam câte o frântură din Mary.

— A dormit astfel aproape toată dimineața, îl laudă Mary. Venise lângă mine. Mi-am strecurat brațul în jurul taliei ei și am strâns-o aproape. Viitorul nu mai părea atât de înnegurat cu ea și cu fiul nostru alături, cei doi pe care aveam să-i iubesc și să-i îngrijesc.

— Vi se răcește mâncarea, îmi aminti Mary. M-am așezat alături de bunicul și de unchiul Charlie la masă, ne-am plecat capetele și l-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu pentru multele Sale binecuvântări.

Aș fi putut să-mi discut planurile în timpul prânzului, însă am ales să aștept până când urma să rămân singur cu Mary. William se trezise și insistase să fie schimbat și hrănit imediat, iar Mary îi zâmbi și porni să-i îndeplinească cererile, vorbindu-i încetișor în tot acest timp. Îndată ce mi-am terminat budinca, m-am dus în dormitor ca să-i văd.

— A fost cumișel, nu-i așa? am întrebat așezându-mă alături de Mary și luând una din mânuțele lui William într-a mea.

— Foarte cumișel, spuse Mary, sărutându-i fruntea fină.

Am rămas acolo și l-am admirat împreună câteva minute. Creștea tare repede.

— O să fiu plecat aproape toată după-masa, am informat-o pe Mary.

Își ridică privirea, așteptând.

— Vom avea nevoie de aproape toată recolta pentru sămânță. Am hotărât să vând o parte din animale, ca să nu avem probleme cu nutrețul la iarnă.

— N-am putea să mai cumpărăm niște grâne? întrebă Mary cu inocență.

— Cred că e mai bine așa, am spus pe un ton cât mai normal. N-am adăugat că nu aveam bani pentru alte grâne. N-aveam destui nici pentru rata la bancă.

Mary încuviință, de acord cu decizia mea. Avea încredere în mine. Simțeam cum mi se pusese un nod în stomac.

— Le vei trimite cu trenul? întrebă ea, știind că animalele erau transportate la oraș cu trenul.

— Mai întâi vreau să văd dacă nu se găsesc cumpărători prin partea locului. Întotdeauna spuneau că și-ar dori să aibă în cireadă animale ca ale mele.

Mary încuviință din nou și am văzut mândria din privirea ei.

I-am sărutat pe amândoi și am coborât ca să pun șaua pe Chester.

Am umblat toată după-masa, de la fermă la fermă, iar situația era peste tot aceeași. Nimeni nu avea nutreț. Nimeni nu avea bani. Auzeam peste tot aceleași cuvinte.

— O, cum mi-ar plăcea, Josh! De multă vreme mi-am dorit să am câteva animale din cireada ta. Dar acum nu e momentul potrivit. Recolta a fost prea slabă. N-avem nutreț. N-avem bani. Poate anul viitor, după ce vom strânge recolta în hambare.

Asta nu rezolva dilema mea. Eu aveam nevoie de bani *acum*.

La sfârșitul zilei eram stors de puteri. Și nu mă obosisese doar drumul de la fermă la fermă. Eram secătuit și din cauza presiunii emoționale pe care o resimțeam. N-avusesem sorti de izbândă. Voi fi nevoit să trimit vitele cu trenul și știam că prețul pentru animalele de carne nu era la fel de bun ca cel pentru animalele de prăsilă.

Nu-mi venea să mă întorc acasă și să dau ochii cu Mary. Mă temeam că va citi în privirea mea teama pe care o simțeam înăuntrul meu.

Am încercat să mă debarasez de acest sentiment prevestitor de rău. O să ne descurcăm. Va fi greu o perioadă, însă o nouă recoltă ne va pune din nou pe picioare. Tot ce trebuia să facem era să plătim rata aceea la bancă și să ne descurcăm până anul viitor, când vom avea o nouă recoltă. Puteam să ne descurcăm. Nu ne strica să mai facem economii. Asta ne-ar fi făcut mai recunoscători pentru o recoltă bună – pentru anii de belșug.

Înainte de a intra în casă, m-am așezat pe un scăunel de muls și mi-am scos din nou hârtia și creionul. Trebuia să vând mai multe animale decât crezusem dacă doream să plătesc rata. Acest lucru subția considerabil rândul vitelor din cireadă. Și mai trebuia să vorbesc cu bancherul – primul lucru mâine dimineată – ca să-i cer să mă mai păsuiească câteva zile. N-aveam cum să pun toți banii jos la termenul stabilit. M-am ridicat de pe scaun și mi-am vârât calculele în buzunar.

Mary îmi zâmbi când mă văzu intrând în bucătărie, însă nu mă întrebă cum merseseră lucrurile. Mă bucuram de asta. Încă nu aveam un răspuns pregătit.

Subiectul fu abordat abia seara, la culcare. Mary aşteptă până când William fu schimbat şi hrănit şi pus la culcare. După ce ne isprăvirăm rugăciunile de seară, m-am întins sub cearşafurile proaspăt spălate şi eram pe punctul de-a închide ochii, sperând că voi putea adormi şi poate amâna o discuţie dificilă. Însă Mary îşi strecură mâna în a mea.

— Cum a mers, Josh? mă întrebă.

Am ezitat o clipă, apoi am răspuns cu sinceritate:

— Nu prea bine.

Ea rămase tăcută câteva clipe, dându-mi şansa să explic.

— Oriunde am fost oamenii s-au dovedit dornici să cumpere. Dar n-au nici ei nutreţ. Trebuia să mă gândesc la asta. În toată ţara a fost secetă anul ăsta.

— Şi există vreo şansă de a vinde animale undeva unde se găseşte nutreţ? întrebă Mary. La asta nu mă gândisem. Ar fi trebuit s-o fac. Am stat liniştit gândindu-mă la soluţia asta – însă n-am ajuns la niciun răspuns.

— Nu ştiu, am recunoscut. Din ce scriu ziarele şi din câte se spun la radio, seceta a afectat o zonă destul de mare. Nu am idee unde anume ar putea exista cineva care să aibă mai mult nutreţ decât animale. Am oftat adânc, iar mâna lui Mary se strânse în jurul mâinii mele.

— În plus, am continuat eu, n-am cum să contactez pe cineva sau să transport animalele la distanţă.

— Ce te gândeşti să faci? întrebă Mary.

— Să le vând la târg. Marţi e zi de târg. O să le pregătesc pentru marţi.

Am fost nevoit să apelez la ajutorul unor băieţi din vecini ca să mă ajute să-mi transport vitele la oraş. Se părea că fiecare fermier din partea locului se gândise la acelaşi lucru. Când am ajuns cu vitele mele, ţarcurile erau pline până la refuz. Ştiam, fără să stau

prea mult pe gânduri, că trebuia să mai las din preț câțiva dolari. Întotdeauna se întâmpla asta când târgul era plin de animale. Mi-aș fi dorit să fi adus cu mine și câteva animale tinere.

Bancherul se dovedi a fi înțeleghător. Recunoscui și el că fusese un an greu – că toți fermierii din zonă se descurcau greu. Îmi spuse aceleași lucruri pe care mi le spusese și eu. Lucrurile vor intra în normal la recolta viitoare.

Nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să aștept ca plata pentru animalele vândute să-mi sosească prin poștă. Mă gândeam întruna la asta. Mă rugam să fie destui bani. Însă n-a fost așa. Nu erau destui. I-am dus la bancher și i-am promis că voi mai vinde câteva vite. El încuviință solemn și acoperi în parte împrumutul cu banii pe care-i adusesem.

Mary își dăduse seama că eram tulburat. Câteva zile mă lăsă în pace, apoi hotărî că era timpul să discutăm despre asta.

— Cât de rău e, Josh? mă întrebă. Am știut că dorea și merita un răspuns onest.

— Destul de rău, am recunoscut. Dar o să ne descurcăm. Am dat înapoi împrumutul. Mi-a părut rău să vând atâtea vite, asta-i tot. Erau animale bune. Prea bune pentru măcelărie. Ar fi trebuit să-i ajute pe alți fermieri să-și îmbroască cirezile. Dar n-am avut încotro. Toți sunt strâmtorați. Nu este nutreț. Prețurile sunt mici. N-am avut încotro. Din când în când se întâmplă și așa – apoi lucrurile intră în normal. La recolta viitoare ne vom pune pe picioare.

— Te pot ajuta cumva?

Aș fi putut spune: „*Economisește. Ai grijă cum cheltui fiecare dolar. Restrânge toate cheltuielile*”. Dar nu trebuia să spun lucrurile acestea. Știam că Mary va face acest lucru fără ca eu să-i cer.

— O să ne descurcăm, am spus în schimb.

Am rămas înținși în pat în tăcere, fiecare cu propriile gânduri.

— Mai avem banii pe care i-am pus eu deoparte, se oferă Mary.

Am tras-o lângă mine. Știam că va chivernisi cât va putea de bine și acea mică sumă.

Capitolul 21

DIN NOU ÎNSĂMÂNȚĂRI

Iarna se scurse încet. Cred că așteptam cu prea mare nerăbdare să vină primăvara, ca să pot însămânța din nou pământul. Mă săturasem să trag de fiecare bănuț și mă săturasem s-o văd pe Mary cheltuind cu zgârcenie și economisind. Ea nu se plângea. Și nici altcineva din casă.

Puțina zăpadă de care avusesem parte fu curând suflată în grămezi mici și murdare amestecate cu pământ de pe câmpurile uscate. Sunt sigur că dacă am fi avut doi metri de zăpadă în acea iarnă, niciunul dintre fermierii din vecinătate nu s-ar fi plâns.

William al nostru creștea în greutate în mod continuu și devenea mai interesant – un „omuleț adevărat” – cu fiecare zi ce trecea. El era mica noastră rază de soare în iarna aceea tristă, iar ceasurile de joacă cu el și hohotele lui de râs ne luminau viața.

Toți cei din casă erau în jurul lui, însă, din fericire, nu deveni un copil răsfățat. Ședea mulțumit în pătuțul său și vorbea singur în timp ce încerca să-și prindă degetele de la picioare sau jucărioarele pe care Mary le agățase deasupra patului.

În cele din urmă, zilele începură să devină din ce în ce mai călduroase semănând tot mai mult cu zilele de primăvară. Am hotărât să încep lucrul pe câmp. Nu era nevoie să aștept topirea zăpezii – nu era zăpadă. Nici nu trebuia să aștept ca pământul să se usuce. Miriștea era uscată ca iasca. N-am folosit tractorul. Nu mai aveam combustibil, așa că am înhămat caii și am început să ar pământul așa cum fusese arat atâția ani înainte.

Uitasem cât de greu mergea treaba cu caii. Privirea mi se îndrepta adesea spre șopronul unde aștepta, imobil, tractorul.

Șirul de utilaje lucioase pe care le cumpărasem în ultimii câțiva ani și care ar fi trebuit trase în urma tractorului îmi părea că încearcă în zadar să-mi atragă atenția. Tânjeam să le pot folosi din nou. Dar n-avea rost să mă plâng. Primăvara asta nu era rândul lor. În timp ce însămânțam, mi-am spus că lucrurile vor sta mai bine primăvara viitoare.

În fiecare zi mă întorceam de la câmp prăfuit, obosit și uneori prost dispus. Pământul pe care-l aram cu plugul era sub formă de pulbere; și în timp ce ochii mei urmăreau norii, nu vedeam niciun semn de ploaie de primăvară.

Mary încercă să creeze o atmosferă de optimism, spunându-ne cât de multe ouă făceau găinile și cât de perfecți erau vițelii fătați și cât de frumoși erau purceii pe care-i fătase scroafa. Știam că ar fi trebuit să fiu recunoscător. Eram recunoscător, însă în mintea mea persista supărătoria îndoială că toate aceste lucruri nu erau suficiente.

Nădăjduisem că vom avea parte de ploaie înainte de a începe însămânțările, însă când tot pământul fusese arat și, cu toate acestea era uscat ca un os, m-am hotărât să nu mai aștept. Dacă sămânța era în pământ și venea ploaia, eram cu un pas înainte. Da, am hotărât, era un plan bun.

Așa că am însămânțat ogoarele – am folosit toată sămânța, până la ultimul bob. Am pus-o în pământul uscat, cu credința pe care fiecare fermier trebuie s-o aibă în fiecare primăvară – credința că la momentul potrivit, în planul pe care Dumnezeu îl hotărâse pentru însămânțare și strângerea recoltei, va veni ploaia, sămânța ve germina și vom avea roade.

Sămânța zăcu acolo o săptămână înainte ca primul nor să-și facă apariția pe cer. N-am avut parte decât de câțiva stropi de ploaie. Abia umezise pământul. Totuși, speranțele noastre renăscură. Când m-am dus în oraș ca să fac câteva cumpărături și să ridic corespondența, toți vorbeau despre ploaia asta. Toți trăgeau nădejdea că vom avea parte de obișnuitele ploi de primăvară, așa că m-am întors acasă mult mai bine dispus. Cred că toată acea atmosferă veselă mă ajutase întrucâtva.

Mary zâmbi în timp ce puneam cumpărăturile pe masa din bucătărie.

— Am primit vreo scrisoare? întrebă ea. De obicei eram entuziasmat când primeam vreo scrisoare. Am clătinat din cap, însă i-am zâmbit larg lui Mary sub imboldul noii mele dispoziții.

Bunicul veni la masă și scrută indiferent cele două broșuri publicitare. Îi lipsea ziarul zilnic – tuturor ne lipsea. Ziarul fusese unul dintre lucrurile la care renunțasem în perioada asta cât fusesem nevoiți să strângem cureaua.

— Fermierii sunt entuziasmați de ploaie, i-am spus lui Mary, incluzându-i în conversație pe bunicul și pe unchiul Charlie. Spun că este posibil să fie doar începutul, am continuat eu.

Bunicul încuviință.

— Trebuie să fie ploaie undeva, acolo sus, spuse el.

Unchiul Charlie își folosi cele două bastoane ca să se ridice de pe scaunul de lângă fereastră și ni se alătură la masă.

— Au spus ce cantitate?

Asta era o discuție obișnuită între fermieri. „Prin părțile noastre a fost cam de douăzeci de litri pe metru pătrat, dar Fred spune că pe la ei a fost de douăzeci și cinci de litri pe metru pătrat”, sau „Ploaia aceea zdravănă a căzut cam de vreo șaizeci de litri pe metru pătrat.” Ploile erau întotdeauna măsurate, iar cantitatea lor avea o importanță covârșitoare.

Am clătinat din cap.

— Nimeni n-a avut parte de mai multă ploaie decât aici – n-a fost mult. Dar e un semn bun.

Bunicul și unchiul Charlie încuviințară, ușurați. Mary nu spuse nimic, ci se duse la bufet și scoase cafeaua. Puse ibricul cu apă pe foc și curând am fost învăluiți de aroma plăcută a cafelei.

Ne-am instalat cu toții în jurul mesei, mulțumiți. Era prima dată în câteva luni când stăteam cu toții la cafea după-amiaza. Bunicul și unchiul Charlie renunțaseră și la cafeaua de seară. Acesta fusese încă unul dintre lucrurile fără de care ne obișnuisem să trăim.

Cafea – cafea slabă – era rezervată pentru micul dejun și fiecare dintre noi avea voie să bea o singură cană pe zi. Mary nu se atingea de ea. Spunea că era mai bine să nu bea cafea atâta vreme cât alăpta copilul, cu toate că doctorul spusese că o cană pe zi nu avea niciun efect asupra lui William. Cred că Mary vroia astfel să economisească pentru noi, ceilalți.

Pentru mine nu era o problemă să trăiesc fără cafea – și adesea nici nu beam. Spuneam că nu simțeam nevoia, sau că nu mi-ar fi „căzut” bine la stomac și luam câte o gură din cana bunicului sau a unchiului Charlie. Pentru mine nu era un sacrificiu. Puteam s-o beau sau nu. Altfel stăteau lucrurile cu bunicul și cu unchiul Charlie. În special când era vorba de cafeaua de seară. Obișnuiau să bea câte o ceașcă în fiecare seară, de când îi știam.

Așa că aroma de cafea ce ne învălui era felul nostru de a sărbători. Și cu toții știam asta. Conștiința acestui lucru îl făcea și mai special.

Mary merse chiar mai departe. Tăie câteva felii de pâine și le unse – cu mare grijă – cu un strat subțire de gem de căpșuni din rezervele puse deoparte. Le așează pe masă, ca să le servim cu cafea.

O, ce festin! Și nu era vorba doar de cafea și gem. Avusesem parte de o ploaie – mai mult de o stropeală – dar tot ploaie se numea. Asta însemna că probabil vor mai veni și altele, că lucrurile vor intra din nou în normal. Și ce ușurare ar fi fost acest lucru pentru noi toți!

Însă n-a fost să fie așa. Își mai făcură apariția câțiva nori și am sperat – ne-am rugat cu toții să aducă cu ei ploaie. Însă vântul îi risipi fără ca măcar să cadă un strop de ploaie. Până și pășunea începu să arate ca un pământ arid. Știam că aveam prea multe vite care se hrăneau acolo și eram nevoit să mai vând câteva. Însă amânam să fac asta, sperând și rugându-mă ca ploaia să înverzească din nou pământul.

În cele din urmă, mi-am amintit bunul sfat pe care-l promisem de la domnul Thomas, fermierul care, cu câțiva ani în urmă, mă învățase cum să îngrijesc cât mai bine de fermă. „Câteva vite

bune, sănătoase, sunt mai de folos decât o mulțime de vite slăbănoage, bolnave”, spusese el. Așa că am făcut toate aranjamentele ca să pot transporta vreo șase vite la oraș.

Nu am cheltuit banii primiți pe ele, ci i-am pus deoparte. În plus, nu erau prea mulți și n-ar fi afectat vizibil felul nostru de trai. Prețul vitelor scăzuse considerabil.

Vara fierbinte și secetoasă, se dovedi a fi o repetare a celei precedente. În timp ce încercam să păstrez grajdurile și gardurile în ordine, picioarele ridicau în văzduh mici nori de praf ce mi se lipeau de pantaloni sau se risipeau duși de vântul ce nu înceta să bată.

Niciodată nu mai avusesem parte de atâta vânt. Văjâiala lui continuă o dispera pe Mary. Puține erau lucrurile de care se plângea – însă printre ele era și acest vânt. O vedeam cutremurându-se inconștient când o rafală de vânt zguduia geamurile sau izbea nisip de ochiurile de sticlă.

Vara întreagă se strădui să-și salveze grădina. Având în vedere situația noastră financiară, era mai important ca niciodată să avem legume pentru conserve sau pentru depozitarea în pivnița de rădăcinoase. În fiecare zi căra apă cu găleata și-și uda plantele, îndemnându-le să crească, implorându-le să-i aducă roade.

Bunicul o ajută cât putu de mult, pufăind și respirând greu sub soarele dogoritor și rafalele de vânt. Unchiul Charlie nu mai putea căra apă, așa că se așeza lângă pătuțul lui William și-i supraveghea somnul în absența lui Mary.

Grădina dădu rod – însă știam cu toții că nu ne va fi ușor în iarna ce ne stătea înaintea.

Spre sfârșitul verii, o altă calamitate se abătu asupra noastră. Fântâna ce ne slujise cu credincioșie atâția ani secă. Bunicul însuși o săpase și niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Ne gândisem, probabil, că sursa noastră de apă era nelimitată. Acum însă, indiferent cât de mult pompam, abia dacă venea pe țeavă un firicel de apă, apoi eram nevoiți să așteptăm câteva ore ca să mai putem scoate alți stropi.

Lucrul acesta fu devastator, în special pentru Mary. N-avea cum să-și mai ude plantele acum. Le lăsă în voia capriciilor naturii și puse în borcane legumele, de îndată ce erau coapte.

Eram mulțumitor pentru râul din apropiere, sursa de apă a vitelor, însă până și apele acestuia scăzuseră cum nu mai văzusem înainte.

Nu am avut parte de multă recoltă în acel an, dar am făcut ce obișnuiam să fac. Am reușit să pun deoparte ceva sămânță pentru primăvara viitoare.

Cu siguranță, anul viitor va fi diferit. Am mai avut perioade secetoase și înainte, însă nu duraseră mai mult de un an sau doi. Așa că ne-am pregătit, hotărâți, să înfruntăm o altă iarnă sărăcăcioasă.

William sărbători împlinirea unui an de viață. Adică noi, adulții, am sărbătorit pentru el. Însă și el păru că se bucură de această ocazie. Am avut casa plină de oaspeți, aproape ca în vremurile bune. Nat și Lou și copiii lor sosiră, împreună cu Avery și Lilli. Casa fu plină de viață, de râsete și de conversații vesele, iar William râse și bătu din palme și se strecură în conversația noastră.

Meniul nostru n-a fost unul pretențios. Fiecare familie aduse bucate simple. Lou veni cu o cratiță mare plină cu tocană de iepure și sfeclă murată. Lilli aduse ouă umplute și o cratiță cu varză călită. Alături de friptura de pui pe care o pregătise Mary în bucătăria noastră, masa se dovedi a fi un adevărat festin. Ba chiar am avut și un tort – și ceai slab pentru adulți.

Sarah se declară păzitoarea lui William. Abia dacă-i lăsă pe ceilalți să-l țină sau să-l strângă în brațe. Însă, în ciuda protestelor ei, băiețelul trecu pe la fiecare. Mergea singur acum, balansându-se la fiecare pas și făcându-ne pe toți să ne amuzăm zgomotos, lucru ce-l făcu tare mândru de propria-i performanță. Părea să știe cu precizie cât este de isteț și-și petrechu timpul șonticăind încoace și încolo, din brațe în brațe.

Pentru toți se dovedi a fi o zi specială, însă când lucrurile se liniștiră și băiețelul epuizat fu dus la culcare, peste casă se instală

parcă o atmosferă deprimantă. Era ca și cum am fi fost eliberați din închisoarea noastră pentru o după-amiază scurtă, pentru ca mai apoi să fim adunați și încuiați înapoi, în celule. Ziua aceasta ne amintise cum obișnuiam să trăim înainte și poate că fiecare dintre noi se temea în taină că nu va mai fi niciodată la fel.

N-am discutat despre asta, însă știam cu toții că era prezentă – o teamă ce plana asupra noastră și părea că ne mistuie, că ne sugrumă, sau că ne strânge într-un colț până când vom înceta să ne mai zbatem.

Nu-mi plăcea sentimentul. Doream să mă eliberez de el și să respir liber din nou. Îmi doream ca soția mea să-și poată face rochii noi și să aibă camera plină. Doream ca fiul meu să poată încălța pantofiori pentru piciorușele lui în curs de creștere, să se joace cu camioane de jucărie și mingi. Doream ca bunicul și unchiul Charlie să poată sta așezați la masa din bucătărie sorbind încet din cești pline cu cafea tare.

Pentru prima oară în viața mea de adult îmi doream să mă așez și să plâng de frustrare. Apoi m-am uitat în fața mea și am privit-o pe Mary cârpind șosetele de lucru. Aveau mai multe cârpeli decât țesătură de lână, și i-am văzut frustrarea din privire. Mi-am dat seama că simțea la fel ca mine, privindu-i bărbia ridicată cu încăpățănare. Lucrul acesta mă îmboldi să iau atitudine.

— Ce-ar fi să le lași deoparte? i-am sugerat. A fost o zi plină.

M-am dus la sobă și am scuturat ibricul de cafea. Mai rămăseseră câțiva stropi pe fund. Am turnat apă din ceainicul aflat în spatele sobei și am pus ibricul pe foc.

— A mai rămas puțină cafea, i-am spus bunicului. Ce-ar fi s-o terminați?

Bunicul încuviință, fără prea mult entuziasm. Și el simțea apăsarea.

Am luat șoseta din mâinile lui Mary, am pus-o deoparte și apoi am condus-o sus, spre camera noastră.

N-am vorbit prea mult în timp ce ne pregăteam de culcare. Îndată ce ne-am terminat pregătirile, am luat Biblia familiei de pe

raft. Întotdeauna citeam împreună înainte de culcare. Nu era ceva nou. Ceea ce era diferit însă, era acel sentiment ce ne copleșea.

— Vrei să citești tu în seara asta? am întrebat-o pe Mary.

Ea luă Biblia din mâna mea și o deschise la cartea Psalmilor. Oricând avea ocazia să aleagă, deschidea la Psalmi. Începu cu un psalm de laudă – menit să mă încurajeze și să-mi aducă mângâiere. Ar fi trebuit să aibă acest efect asupra mea. Aveam multe lucruri pentru care Îl puteam lăuda pe Dumnezeu. Însă în seara asta – în seara asta lauda parcă era încătușată înăuntrul meu. Mary nu trebui să citească prea mult. Am început să plâng.

N-aș fi putut niciodată să explic de ce. Poate că purtasem durerile și îngrijorările prea mult pe umerii mei. Nu știu. Poate că încercasem să fiu prea curajos, ca să-mi protejiez restul familiei. Oricum ar fi, ceea ce simțeam dădu pe dinafară acum în forma unor hohote ce-mi zguduiau tot trupul. Mary mi se alătură. Ne-am luat în brațe și am plâns împreună.

După ce ne-am liniștit, am stat trei câteva ore și am discutat. Am discutat până târziu în noapte. Nu știu să se fi rezolvat ceva, însă de pe inima noastră s-a ridicat o mare povară. Ne-am împărtășit sentimentele și temerile. Ne-am unit pentru a face față tuturor provocărilor ce ne stăteau înaintea.

— O să ne descurcăm, Josh, se aventură Mary să promită.

— Trebuie să plătesc împrumutul acela, i-am spus. Am reușit să economisesc foarte puțin și n-am nicio idee cum să fac rost de restul banilor.

— Mai avem animale.

— Nu vreau să mai vând...

— Dar o să ne facem din nou o cireadă bună. După ce vin ploile...

Întotdeauna. Întotdeauna acesta era răspunsul nostru. Ne vom pune pe picioare... după ce vor veni ploile.

Capitolul 22

SPERANȚĂ DUPĂ SPERANȚĂ

N-am mai plâns niciodată din cauza situației în care ne aflam. Și asta nu pentru că aș fi considerat lacrimile drept un semn de slăbiciune. Poate că durerea mea era atât de mare, încât știam că lacrimile n-o vor alina. Sau poate că am atins un nivel mai înalt al credinței. Oricare ar fi fost motivul, nu am mai vărsat lacrimi.

Am vândut și mai multe vite. Nu prea aveam de ales, însă mă durea să văd cireada pe care mă străduisem cu atâta efort să o alcătuiesc, redusă la mai puțin de jumătate. Cu banii rezultați din vânzarea lor și cu ce mai economisiseam, plus o parte din banii economisiți cu greu de Mary din vânzarea ouălor și smântânii, am reușit cumva să mai returnăm o parte din banii împrumutați de la bancă.

Însă asta însemna că ne rămâneau puțini bani pentru lunile de iarnă. Mi-am luat pușca și am pornit la vânătoare de potârnichi și iepuri, reușind astfel să fac rost de carne pentru tocană. Mary pomeni de sacrificarea câtorva găini, însă nu era convinsă. Tăiasem deja toate găinile bătrâne și cocoșii, cu excepția a doi dintre ei.

— E ca și când am omorî gâsca cu ouă de aur, îmi spuse Mary. Avem nevoie de ouăle lor – pentru noi și ca să vindem în oraș.

Știam că Mary avea dreptate, așa că n-am mai sacrificat nicio pasăre din ogradă.

Apoi mi-a venit în gând pâlcul de copaci ce mărginea partea de jos a pământului familiei Turley. Aș fi putut face bani din vânzarea lemnului. Mary aprobă ideea de îndată, cu ochi sclipitori.

— Ce idee minunată, Josh! exclamă ea. Însă mă întreb dacă munca asta nu e prea grea pentru tine.

— Nu munca mă îngrijorează pe mine, am spus. Va trebui să găsim un cumpărător, dacă vrem să facem bani.

— O, sunt sigură că vom găsi pe cineva, spuse ea entuziasmată. Toată lumea are nevoie de lemne de foc — chiar și în vremuri de criză.

S-a dovedit că am reușit să vindem lemn. Cumpărătorul de la depozitul de cherestea spuse că are nevoie de oricât îi pot oferi. Omul avea legături cu cei din oraș și trimitea lemnul cu trenul.

Însă banii câștigați erau neîndestulători. Doar ca să cumpăr făină și zahăr trebuia să lucrez din greu două sau trei zile. Se zvonea că acel bărbat de la depozitul de cherestea făcuse un venit frumușel doar datorită faptului că acționase ca intermediar. M-am cam necăjit, însă nu prea aveam ce face în situația dată. Am tăcut și mi-am continuat munca. Cel puțin, vom reuși să facem față lunilor de iarnă.

I-am folosit alternativ pe Barney și pe Bess pentru tractarea buștenilor. N-aveam hrana pe care o dădeam în mod normal cailor, așa că nu-i foloseam la maxim. Chester era prea zvelt pentru o asemenea treabă, altfel și-ar fi adus și el contribuția.

Ne-am descurcat cumva. A fost greu, însă am reușit să facem față, fizic și psihic. Eram mulțumitor pentru asta.

A doua iarnă cu zăpadă puțină se sfârși. Când se topi și ultimul morman de zăpadă amestecată cu țărână, m-am întors din nou la pământ.

Muncile de primăvară se dovediră mai scurte de această dată. N-aveam suficientă sămânță ca să însămânțez toate ogoarele. N-avea rost să le ar pe cele pe care oricum nu aveam să însămânțez nimic. Pământul s-ar fi erodat și mai mult.

Mary puse și ea sămânță în grădină. Păstrase cu grijă fiecare sămânță în parte, ca să nu fie nevoită să cumpere. Ba chiar schimbă câteva cu femeile din vecini. Reuși, în cele din urmă, să-și însămânțeze grădina. Știa foarte bine că nu se putea baza pe apa

din fântână. Acolo nu era suficientă. Toată apa ce rămânea de la spălatul vaselor sau al rufelor, era folosită cu mare grijă pentru plantele din grădină.

Niciodată n-am văzut ceva asemănător cu furtunile de nisip de care am avut parte în acel an. Veneau dinspre apus, sporind în noi speranța că poate vom avea parte de ploaie, apoi suflau peste noi nimic altceva decât țărână și promisiuni seci. Peste tot era praf. Parcă ogoare întregi fuseseră ridicate în văzduh și se abătuseră cu furie asupra noastră. Mary ajunse să urască praful mai mult decât vântul.

Împreună cu praful veniră și lăcustele. Nu erau prea multe de ronțait pentru ele, însă asta nu le oprea să se înmulțească. Știam, în timp ce străbăteam ogoarele de la un capăt la altul, că anul acesta nu vom avea *deloc* recoltă. M-am întors la tăierea copacilor.

Cam pe la sfârșitul lunii august unchiul Charlie se îmbolnăvi. S-a întâmplat într-o duminică dimineața. Mary ne pregătise micul dejun și îl îmbrăcase pe William pentru biserică. Unchiul Charlie încă nu-și făcuse apariția. Nu-i stătea în fire așa ceva. Mai zăbovea câteodată în pat, mai ales după o noapte agitată, însă niciodată într-o duminică dimineața.

Ne-am așezat la masă cu privirile îndreptate către scări, așteptându-ne să-și facă apariția dintr-o clipă într-alta.

Mary se întoarse spre mine.

— Josh, nu crezi că ar fi bine să te duci și să vezi ce se întâmplă? întrebă ea.

William lovi nerăbdător lingurița de masă, strigând pe limba lui:

— La masă. La masă, ucu' Chari.

Bunicul își uită îngrijorarea o clipă, izbucnind în râs la cuvintele lui William. Mary îl opri pe micuț de la lovitul linguriței, iar eu am privit din nou spre scări.

M-am ridicat și am urcat treptele. L-am găsit pe unchiul Charlie zăcând pe dușumea, lângă pat. Probabil că încercase să se ridice și căzuse.

Am tras o sperietură strașnică. Toți ne-am speriat. Am abandonat planurile pentru biserică. Împreună cu bunicul l-am urcat pe unchiul Charlie în pat, apoi am încălecat pe Chester și m-am dus după doctor.

La întoarcere, l-am găsit pe unchiul Charlie conștient și rațional. Dorea să mergem la biserică, însă doctorul spuse că se lovise destul de zdravăn la cap și trebuia să stea în pat câteva zile. În plus, era prea târziu pentru a mai ajunge la serviciul divin.

După ce se ocupă de el cât putu mai bine și-i prescrise medicamentele pe care trebuia să le ia, doctorul coborî în bucătărie. Mary îi pregătise o ceașcă cu cafea și ceva de-ale gurii. Îi dăduse de mâncare lui William, însă niciunul dintre noi nu servise micul dejun. Terciul de ovăz pregătit ca de obicei pentru micul dejun nu-și îmbunătățise calitățile după ce stătuse câteva ceasuri, însă l-am mâncat și așa. Cel puțin ne umplea stomacul.

Doctorul se așază la taifas. Îi povesti lui Mary despre copiii ce se născuseră în comunitate în ultima vreme – ba chiar o puse la curent cu cei ce urmau să-și facă apariția. Povesti despre oamenii care se mutaseră în oraș în ultima vreme și despre cei care plecaseră. Ne puse la curent cu câteva evenimente ce se întâmplaseră în lume în ultima vreme – lucruri pe care le-am fi aflat și noi dacă am mai fi fost abonați la ziar.

Apoi își îndreptă atenția spre William.

— Băiețelul vostru arată sănătos, îi spuse lui Mary, iar aceasta se luminea de bucurie.

— Vino la mine, bărbățele, îl chemă doctorul, iar William alergă spre el, ca să fie ridicat pe genunchii lui.

— Ai văzut vreodată așa ceva? îl întrebă doctorul legănându-i în față stetoscopul. Cred că nu era niciun copil de prin partea locului care să nu se fi jucat măcar o dată cu stetoscopul doctorului. Și trebuie să spun că pe fiecare dintre noi ne fascinasă, la rândul nostru. William nu făcu excepție. Îl răsuci pe toate părțile, apoi încercă să-și vâre capătul mare și rotund, în ureche.

Am râs cu toții.

— Așa deci, vrei să te faci doctor, comentă doctorul. Da' l-ai pus invers. Uite, partea asta trebuie pusă în ureche. Stai liniștit.

Îl ajută pe micuț să-și fixeze instrumentul, iar ochii lui William se măriră de uimire. Știam că nu auzea absolut nimic, însă era absolut copleșit de senzația produsă de cele două capete ale stetoscopului vârâte în urechi. Rămase perfect liniștit până când doctorul i le scoase din urechi.

— Ei bine, ar cam trebui să plec, spuse el în cele din urmă. S-ar putea să mai fiu căutat și de altcineva.

Îl puse jos pe William și întinse mâna după pălărie.

— Da, domnișorule, spuse el privindu-l pe William. Ești un băiat mare și arătos pentru cei doi anișori ai tăi. Aproape doi anișori, se corectă el. Mămica ta a făcut treabă bună cu tine.

L-am însoțit pe doctor afară, la cai. Mă simțeam ciudat. Nu știam cum să încep discuția.

— Doctore, am spus în cele din urmă, în trecut am plătit întotdeauna cu banii jos pentru asemenea consultații, însă mă tem că...

Doctorul se opri în fața mea înainte ca eu să-mi continui ideea.

— Știu cum stau lucrurile, Josh, îmi spuse pe un ton confidențial. Punem consultația de astăzi în contul tău.

— Dar eu n-am cont, i-am amintit.

— Acum ai, spuse doctorul, și nu-ți fă niciun fel de probleme. Poți plăti de îndată ce vei obține o altă recoltă.

Doctorul veni în vizită la unchiul Charlie încă de trei ori. La ultima sa vizită, Mary îl opri pentru o consultație privată. Se părea că bănuielile ei erau corecte. Aștepta al doilea copil al nostru.

Ar fi trebuit să fiu fericit – și eram. Însă de data asta eram și îngrijorat. Cum aveam să hrănim și să îmbrăcăm încă un copil? William nu avusese parte de multe dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le aibă – și el o ducea mai bine decât mulți alți copii din vecini. Lou îi trimitea multe dintre hainele pe care le purtasera Jonathan și Timothy.

Însă în ciuda grețurilor de dimineată, Mary era fericită. Sarcina bunicului era de acum să aibă grijă de William până când Mary

își revenea din starea de disconfort. Eu eram ocupat cu tăiatul lemnului și nu puteam ajuta prea mult la treburile din casă.

Unchiul Charlie își reveni, treptat, spre marea noastră ușurare. Când William împlini doi ani, unchiul Charlie era din nou în stare să ni se alăture la masă. Iar Mary se simțea mult mai bine.

N-am avut ce recolta, așa că am continuat să lucrez în pădure, la tăiat de lemne. Din când în când patronul depozitului de cherestea venea și încărca lemnul într-un camion, transportându-l la gară. Mă plătea de fiecare dată când încărca și mă străduiam să economisesc cât se poate de mult. Însă când făceam socoteala banilor economisiți, îmi dădeam seama că nu erau suficienți. Trebuia să-i cheltui pentru lucrurile de care aveam nevoie în casă pe timp de vară și toamnă. Eram din nou nevoit să vând animale. Chiar și așa, mă întrebam dacă voi avea suficient ca să plătesc încă o rată la bancă. Gândul acesta mă speria.

Într-una din zile, în timp ce mă îndreptam spre camera mea ca să mai fac niște socoteli, glasul bunicului mă opri.

M-am întors ca să-l privesc. El și unchiul Charlie ședeau la masa din bucătărie. Nu aveau în față obișnuita cafea, însă era greu să schimbi un obicei înrădăcinat. Oricum, în fiecare seară își trăgeau scaunele în jurul mesei și stăteau acolo – discutând, chiar jucând câte o partidă de șah. Adesea însă doar stăteau acolo, așteptând să se facă ora de culcare.

Mary se dusesese să-l pregătească de culcare pe William și știam că mă va aștepta pentru timpul nostru devoțional de seară.

— Ai puțin timp?

Am încuviințat.

— Credem că e cazul să discutăm.

Nu știam ce urmează, însă am simțit un nod în stomac.

— Se apropie ziua de plată, spuse bunicul în timp ce am tras un scaun și m-am așezat. Era o afirmație, nu o întrebare.

Am încuviințat din nou.

Se așternu tăcerea câteva clipe. Unchiul Charlie trase aer în piept, așa cum obișnuia să facă înainte de a sorbi din cafea.

— Ai banii? continuă bunicul.

Am plecat capul o clipă, apoi i-am privit pe cei doi.

— N-nu, am recunoscut. Nu – încă.

— În cazul ăsta, spuse bunicul împingând spre mine o cutie de tablă, vrem să iei asta.

M-am uitat de la bunicul la unchiul Charlie.

— Dacă am fi știut cât de strâmtorat ești, ți-am fi dat-o cu mult timp în urmă. Ne simțim prost că te-am lăsat să porți tot greul ăsta de unul singur, spuse unchiul Charlie – un discurs neobișnuit de lung pentru el.

— Este din cauza fermei familiei Turley, am recunoscut. Probabil că am greșit când am hotărât să mai cumpăr pământ, în special cu seceta asta.

— Eu sunt de părere că a fost o mișcare inteligentă, se grăbi bunicul să spună. O ocazie pe care nu puteai s-o refuzi. Marea problemă este lipsa ploii. Dar asta se va schimba. Cu timpul, asta-i tot. Cu timpul.

Am apreciat încrederea pe care mi-o arăta bunicul și aprobarea unchiului Charlie. Apoi bunicul împinse mai mult spre mine cutia de tablă și de data asta am întins mâna s-o apuc.

Am tras-o spre mine și am desfăcut capacul.

Am privit conținutul ei fără să-mi vină a crede. Era plină cu bancnote.

— Nu e mult, spuse bunicul, dar ar putea fi de ajutor.

În acea clipă mi-am dat seama ce țineam în mână. Erau toate economiile de-o viață ale bunicului și ale unchiului Charlie. Am împins cutia spre ei, înghițind greu.

— Nu pot – nu pot să-i iau, am reușit să spun în cele din urmă.

— Și cum te vei descurca? întrebă bunicul fără ezitare.

— Mai am... Am înghițit. Mai am câteva vite. Le pot vinde...

— Ne-am gândit la asta, spuse bunicul. Nu pare a fi o mișcare bună. Adică... le vinzi pe toate și unde ajungi? Vin ploile și tu nu mai ai niciun animal.

Știam că avea dreptate. Mă gândisem mereu la lucrul acesta și ajunseseam la aceeași concluzie.

— Nu știm când vor veni ploile... am început, însă bunicul mă întrerupse.

— Vor veni, spuse el simplu. Întotdeauna s-a întâmplat așa.

Dar când? aș fi vrut să strig. Când? După ce e prea târziu – după ce am pierdut totul?

N-am spus-o cu voce tare. În schimb, m-am uitat la bunicul, apoi la unchiul Charlie.

— Poate că nu sunt suficienți, spunea bunicul. Nu știm cât de mult trebuie să dai înapoi. Însă ia-i. Fă ce poți cu ei.

— Dar ați lucrat din greu toată viața ca să economisiți banii ăștia, am insistat. Nu pot să-i iau și...

Unchiul Charlie își flutură mâna deformată din cauza artritei, ca și când ar fi vrut să dea la o parte orice argument aș fi fost în stare să aduc.

— Josh, spuse el, de câțiva ani locuim și mâncăm de pe urma muncii tale. Niciunul dintre noi nu mai face multe parale. Însă tu nu ne-ai făcut niciodată să ne simțim inutili. Și nici Mary. Acum, dacă pierdem ferma... ce se va întâmpla, Josh? Asta este și casa noastră și nu cred că ne vom obișnui să locuim în altă parte.

— Exact, fu de acord bunicul.

— Dar... am încercat din nou.

— Niciun „dar”, Josh. Ia-i și fă plata, cât crezi că este nevoie, și scapă-ne de povara asta.

N-am mai putut spune nimic. Le-am mulțumit celor doi cât am putut de sincer în timp ce mi-am vârât cutia sub braț. N-aveam idee câți bani erau acolo. Nu erau mulți, știam. Bunicul și unchiul Charlie nu avuseseră ocazia să pună sume mari deoparte. Însă poate că – poate că vor fi suficienți cât să ne țină pe linia de plutire. Poate – doar poate – ne vor ajuta să supraviețuim unei noi primăveri.

Capitolul 23

EFORT SUSȚINUT

În cutie fuseseră destui bani cât să putem face plata la bancă – și ne mai rămăseseră câțiva pentru a face față lunilor de iarnă. Următoarea dimineață m-am dus în oraș cu banii puși bine în buzunarul de la haină.

Începusem să urăsc drumurile la oraș și le evitam de câte ori aveam posibilitatea. Se părea că ori de câte ori mergeam, azeam despre situații în care ferma cuiva fusese confiscată și oamenii siliți să-și părăsească pământurile.

Pentru cei stabiliți de mulți ani în zonă și care-și făcuseră o situație, nu era chiar atât de greu. Unii nu aveau rate la bancă și se puteau descurca oarecum, cu toate că banii erau puțini. Însă pentru cei care investiseră în pământ sau în cirezi de vite sau utilaje noi pentru fermă, lucrurile stăteau altfel. Era aproape imposibil să rămână pe linia de plutire, având în vedere situația economică și seceta ce se abătuse asupra noastră.

Lucrul acesta mă întrista. Cred că mă și speria. Îmi venea mereu în minte gândul că eu voi fi următorul.

Nu știu ce-aș fi făcut dacă aș fi pierdut ferma. Și nu doar datorită faptului că țineam la ea – întotdeauna iubisem ferma aceea. Cred că prin venele mele curgea, pe lângă sânge, și pământul acelei ferme. Nu mă puteam imagina în alt loc decât acolo.

Bunicul o înființase. El și unchiul Charlie asudaseră, trudiseră și făcuseră din ea ceea ce era astăzi. Ne aparținea. Tuturor. Aparținea fiului meu, în vremurile ce vor avea să vină.

Tot ce știam era să lucrez pământul. Nu fusesem învățat să fac altceva. Nu aveam alt cămin, altă posesiune, altă profesie. Dacă

pierdeam ferma, pierdeam mai mult decât o bucată de pământ. Îmi pierdeam mijlocul de trai, moștenirea, căminul familiei mele, ceea ce eram eu ca persoană. Nu m-aș fi potrivit altui loc. Știam asta și fără să trec printr-o asemenea experiență.

Și știind toate acestea, știind că bunicul și unchiul Charlie îmi împărtășeau sentimentele, am luat darul de bani oferit de ei și am încercat să cumpăr cu ei, pentru familia noastră, încă puțin timp. Și m-am rugat să aibă dreptate. M-am rugat ca ploile să vină curând.

M-am simțit mai bine după ce am făcut plata. Nu am trecut cu vederea expresia de surpriză de pe chipul bancherului când am scos micul sul de bancnote, însă nu mă întrebă nimic, iar eu nu m-am oferit să-i dau informații. Mi s-a dat chitanța și am părăsit clădirea.

M-am oprit atât cât să cumpăr alimente, printre ele și o jumătate de kilogram de cafea pentru bunicul și unchiul Charlie și brânză pentru Mary. În ultimele zile o auzisem spunând cât de bună ar fi o înghițitură de brânză. Apoi am cumpărat un sac de grâne pentru găini. Toți aveau de câștigat dacă găinile vor continua să ne dea ouă.

Eram pe punctul de a mă îndrepta spre casă, când mi-am amintit să ridic corespondența. Rareori primeam ceva important, însă am trecut pe la poștă ca s-o iau. Mai târziu mi-am dorit să nu fi trecut.

Domnul Hiram Smith era în fața mea la ghișeu.

— Bună, Josh, mă salută el. I-am răspuns la salut.

— Altă vară grea, comentă el. Am fost de acord.

— Am auzit că tot mai mulți fermieri au probleme.

Am încuviințat și de data asta.

— Ai strâns ceva recoltă? întrebă el.

— Nu mult, am recunoscut. Am lăsat vitele s-o pască. N-a meritat efortul s-o adun.

De data aceasta el fu acela care încuviință.

— Destul de rău, spuse el dus pe gânduri. Rău. Peste tot au fost scoase ferme la vânzare.

Nu așteptă să-i dau vreun răspuns.

— Problema e că nu sunt cumpărători, continuă el. Nu poți s-o dai pe gratis. Nimeni n-are bani să cumpere. Așa stau lucrurile. Rău de tot.

Era adevărat – însă toată lumea știa acest lucru. Eram pe punctul de a-mi cere corespondența, ca să pot pleca.

— Ai auzit despre Avery? Întrebă domnul Smith.

Nu auzisem, așa că m-am oprit brusc. Nu eram sigur că doream să aflu, dacă erau vești proaste – și după expresia de pe chipul domnului Smith așa părea să fie. Însă Avery era cumnatul meu. Dacă se întâmplase ceva, trebuia să știu.

— Și-a pierdut ferma, spuse domnul Smith cam fără delicatețe după părerea mea. Numai ce-o încropise, îndată ce s-a însurat. Destul de rău. Clătină din cap încă o dată și se îndreptă spre ușă, frunzărind broșurile publicitare pe care le ridicase. Am simțit că mi se face rău.

La Mary m-am gândit prima dată. Știam cât de profund o va tulbura vestea asta. *Sărmana Mary. Și sărmana Lilli – și ea așteaptă primul lor copil*, mi-am spus întristat.

Funcționarul de la ghișeu continuă spusele domnului Smith.

— Așa e, rău de tot, repetă în timp ce clătină din cap, urmând exemplul domnului Smith. Eu nici nu mai știu cine vine și cine pleacă. Unul după altul...

— Unde... unde a plecat Avery...?

— O, nu s-a mutat. Cel puțin nu departe. S-a mutat acasă la părinți. Are aceeași casuță poștală ca înainte. Cel mai important lucru pentru el se părea că era ordinea în șirul casuțelor poștale. Am dat să plec.

— Nu vrei să-ți ridici corespondența? strigă după mine. M-am întors. Era acolo o scrisoare adresată doamnei Joshua Jones și câteva broșuri publicitare. Le-am aruncat la coșul de gunoi pe lângă care am trecut, vârând în buzunar scrisoarea pentru Mary.

Nu i-am putut scoate pe Avery și pe Lilli din minte în timp ce mă îndreptam cu căruța spre casă. Cel mai mult mă îngrozea

faptul că trebuia să-i dau vestea lui Mary. Însă știam că avea dreptul să afle.

Am pus-o la curent cât mai delicat cu putință și am ținut-o în brațe în timp ce plânse. Apoi ne-am îmbrăcat bine, l-am lăsat pe William în grija bunicului și a unchiului Charlie și ne-am îndreptat spre ferma părinților lui Avery.

Avery ne confirmă cele auzite în oraș despre pierderea fermei. Era tare abătut din cauza asta, însă Lilli părea destul de curajoasă.

— O să încercăm iar mai încolo, spuse ea cu încredere, când vom avea din nou ploi și recoltă.

Între timp, împărțea casa cu alte cinci persoane și nu peste multă vreme urma să-și facă apariția a șasea, copilul ei.

— Cum te simți? o întreabă Mary în șoaptă.

— Bine. Bine, insistă ea. Doar nerăbdătoare ca totul să treacă. Mai sunt doar trei săptămâni. Nu mai e atât de mult.

Însă casa era deja plină de oameni. Avery și Lilli aveau un dormitor foarte mic, lângă bucătărie. Mă întrebam unde vor mai reuși să pună un pătuț pentru cel mic.

Vremurile erau grele. Grole de tot. Dar cel puțin aveau un acoperiș deasupra capului.

În toată acea învălmășeală, uitasem să-i dau lui Mary scrisoarea. Am găsit-o în aceeași seară, în timp ce mă dezbrăcam.

— O, îmi pare rău, am spus eu. Am uitat să-ți dau asta. Am luat-o de la poștă astăzi.

N-am adăugat că eram și eu curios să știu ce scria acolo.

Mary rupse plicul degrabă și scoase de acolo o foaie de hârtie. Privi repede peste rânduri, apoi se întoarse la început și o citi pe îndelete. Părea mulțumită de conținutul ei. Eram ușurat. Mă temeam că va conține alte vești proaste.

— Este de la președintele comitetului școlii, îmi spuse. I-am scris că am putea găzdui pe dascăl.

Eram surprins. Mary nu-mi spusese nimic despre acest lucru.

— Se bucură că-i putem oferi găzduire, continuă Mary. Nu i-a mers prea bine la ultima gazdă.

Știam că dascălul actual era un domn necăsătorit, între două vârste. Fusese ținta glumelor celor de prin partea locului. Era un om ciudat, excentric.

M-am uitat din nou la Mary.

— Ești sigură că vrei să-l luăm la noi? am întrebat-o.

— Nu-ți dai seama? Țsta este un răspuns direct la rugăciunile mele. L-am întrebat pe Dumnezeu ce aş putea face ca să ne mai ușurăm povara și El mi-a dat ideea asta. Așa că am scris scrisoarea și am lăsat situația în mâna lui Dumnezeu – și El a făcut în așa fel încât domnul Butler să vrea să stea aici.

— Dar... am început, însă Mary nu isprăvise.

— Banii ne vor ajuta să cumpărăm alimente pentru toți și s-ar putea chiar să contribuie la restituirea împrumutului la bancă.

— Dar munca, am protestat eu. Ai mai mult decât suficient în clipa asta și cu micuțul pe care-l așteptăm...

Mary dădu deoparte și acest argument.

— Bunicul ajută la treburile din bucătărie, iar unchiul Charlie are grijă de William. Domnul Butler va fi plecat cea mai mare parte din zi și la sfârșit de săptămână. Nu va fi foarte multă muncă în plus.

Se gândise la toate. Am râs încet.

— Să știi că ești cineva, i-am spus trăgând-o în îmbrățișare. Zâmbi și lăsa scrisoarea să cadă pe dușumea.

Spre disperarea mea, domnul Butler sosi cu un cal zburdalnic și cu o trăsurică. Nu mi se spusese că trebuia să găzduiesc și să hrănesc încă un cal. Abia dacă aveam ce le da de mâncare cailor mei.

Însă înainte de a discuta problema asta, domnul Butler îmi explică.

— Am aranjat ca Lady Jane să fie adăpostită – „adăpostită”, așa a spus – în grajdul școlii. Todd Smith o să-i fie rândașul.

Am încuviințat, ușurat. *I-auzi, „rândaș” – nici mai mult, nici mai puțin.*

— De trăsură am avut nevoie ca să-mi aduc lucrurile, continuă el.

„Lucrurile” sale constau din câteva cufere și valize și vreo două genți de voiaj. Mă întrebam cum le va aranja pe toate în micul dormitor de lângă bucătărie, astfel încât să-i mai rămână și loc ca să pășească. N-am aflat niciodată, pentru că după ce domnul Butler intră în posesia acelei încăperi, n-am mai pășit în ea. Întotdeauna își ținea ușa închisă.

Nici măcar Mary nu intră în acea cameră. Domnul Butler prefera să-și facă singur curățenie. O dată pe săptămână Mary îi dădea așternuturi și prosoape curate, iar domnul Butler i le înapoia pe cele murdare. Lui Mary îi convenea aranjamentul.

Era un omuleț ciudat, într-adevăr. Un nas mare îi domina chipul mic, iar bărbia aproape că lipsea. Ochii, întunecați și sfredelitori, îi erau ascunși în spatele unor ochelari cu rame groase. N-avea păr pe creștetul capului. Sunt aproape sigur de asta, căci avea obiceiul să-și pieptene părul de pe o parte a capului, peste creștet, până când se unea cu părul din cealaltă parte, astfel încât chelia să nu fie chiar atât de vizibilă. Când ieșea afară, în vânt, era foarte grijuliu să-și tragă bine pălăria pe cap, atât de bine încât aproape că-și vâra și urechile sub ea. Mă întrebam uneori dacă nu cumva avea coșmaruri în care pălăria îi zbura de pe cap și părul i se ridica purtat de vânt, fluturând în fața ochilor celor care priveau cum chelia îi era, în sfârșit, expusă înaintea lumii întregi.

Nu avea prea multe de discutat cu noi, adulții, însă de William se atașa de îndată. Iubea copiii și cred că era un dascăl bun. Oricum, timpul pe care-l petrecea în bucătărie cu restul familiei era dedicat aproape în întregime lui William și cărților cu ilustrații. Își instala scaunul lângă soba caldă, îl lua pe William pe genunchi și deschidea câte o carte. Petreceau ceasuri împreună, explicându-i lui William minunățiile Zidului chinezesc, misterele planetei Marte, secretele vechilor egipteni sau zborul păsărilor colibri. Mă uitam la Mary și abia îmi înăbușeam chicotelile, sau îi priveam pe bunicul și pe unchiul Charlie, făcându-le cu ochiul.

William era un băiețel isteț, însă ce putea înțelege un copil din toate acestea?

Și totuși, William se întorcea mereu la el ca să i se povestească – de câte ori avea ocazia. Stătea pe genunchii dascălului și-i sorbea fiecare cuvânt, cu ochii plini de uimire, urmărind cu degetul lui dolofan imaginile din carte și încercând să repete cuvintele mai greu de pronunțat.

Când Mary anunța că era ora de culcare a lui William, dascălul părea întotdeauna dezamăgit, însă îl puneu ușurel jos, închidea cartea și se retrăgea în camera sa.

Am făcut față și acelei ierni și am început să-mi ridic tot mai des privirile spre cer, ca să văd dacă nu apare vreun nor de ploaie. Cu toate că, din când în când, norii se adunau pe cer, nu purtau în ei ploaia mult așteptată. Însă pusesem deoparte destui bani cât să cumpăr semințe și să-mi însămânțez două loturi de pământ.

Nașterea lui William ne întrerupsese secerișul. De data asta, noul membru al familiei mă sili să las lucrările de însămânțare și să dau fuga după doctor.

Totul se desfășură normal și înainte să-mi trag suflarea, al doilea fiu al nostru se alătură familiei. Am murmurat o rugăciune de mulțumire pentru că Mary și pruncul erau bine, însă plăcerea îmi fu umbrită la gândul unei alte plăți în contul deschis la doctor.

— Se adaugă la cont, Josh, spuse liniștit doctorul, în timp ce-l conduceam la trăsură. Datoria la doctor se mărea din ce în ce mai mult.

Noul nostru băiețel era la fel de frumușel. Grăsuț și sănătos și cu plămâni viguroși. William îl studie uimit. Abia după ce micuțul închise ochii și gura gălăgioasă și adormi buștean, – abia atunci William se apropie suficient de mult cât să întindă mâna și să-l atingă pe obraz. Începând din acea clipă, păru foarte încântat de frățiorul său.

L-am numit Daniel Charles, după bunicul și unchiul Charlie, iar cei doi se luminară de bucurie când auziră numele.

Am găsit o fată din vecini care să se ocupe de treburile din bucătărie până când Mary avea să se refacă și ne-am descurcat. Bebe Daniel se „instală” în familie cum nu se poate mai bine, iar eu mi-am isprăvit însămânțările și m-am întors la tăiatul lemnului.

Pe măsură ce se apropia vara, multe dintre ogoarele mele erau purtate de vânt. Nu puteam decât să nădăjduiesc că pământul adus de pe alte hotare, era posibil să se oprească pe ogorul meu. Dacă nu făcea acest schimb, mă temeam că în curând nu voi mai avea stratul de sol propice pentru a cultiva pământul.

Sărmana Mary se strădui să-și întrețină grădina. Era o muncă grea, descurajantă. Nu crescuseră multe legume, iar lăcustele atacară și ceea ce creștea.

Școala se sfârși, iar dascălul plecă. Domnul Butler promise, înainte de a pleca, că se va întoarce la toamnă – ușurare mare pentru noi toți. Ajunsesem să ne bazăm pe acest venit, oricât de mărunț ar fi fost.

William îi duse dorul. Continuă să întrebe despre „domnul Buttle și cărțile lui”. Mary încercă să explice, însă desigur, era destul de greu pentru un copil să înțeleagă noțiunea de „luni”.

Într-o după-amiază, pe la mijlocul verii, am pornit într-o plimbare mai lungă de-a lungul ogoarelor mele bântuite de secetă. Tulpinile plantelor erau pipernicite și rare. Am smuls ici-colo câte un fir de grâu, sfărâmând spicele între degete. Nu erau multe. Cu fiecare pas pe care-l făceam simțeam cum povara mă apăsa și mai mult. Nu aveam ce secera – din nou.

M-am aplecat la pământ și am început să scormonesc în țărână cu un băț, aruncând în aer pământ uscat. Am săpat tot mai adânc, căutând puțină umezeală. Nimic. De ce nu veneau ploile? Ce se întâmpla cu lumea noastră? *O vreme pentru însămânțat și o vreme pentru secerat. Însămânțat și secerat* – erau cuvintele ce se repetau mereu în mintea mea. Dumnezeu promisese. Oare nu-și mai putea ține promisiunea?

O clipă, m-am lăsat copleșit de furie. Eram ispitit să-mi îndrept pumnul spre ceruri. Ce făcusem ca să merit asta? Ce făcuse Mary?

Încercasem să fim credincioși. Noi... Însă m-am oprit. Știam că n-avea nicio legătură cu noi. Anii cei mulți în care mă încrezusem și depinsesem de Domnul alungară mânia din inima mea.

— Am nevoie de Tine, Doamne, am șoptit. Am nevoie de Tine mai mult ca oricând.

M-am întors în curtea fermei cu pași greoi. Nu puteam scăpa de sentimentul acela de iminentă osândă. Luptasem cu toată puterea mea. Nu-mi rămăsese prea multă.

După ce am cinat și am aranjat farfuriile în bufet, ne-am așezat cu toții la locurile noastre, în bucătărie, ca de obicei. Am încercat să mai fac câteva calcule și planuri, însă mintea mea nu se putea concentra. În cele din urmă, am lăsat totul deoparte și am urcat treptele spre camera noastră, unde dormeau cei mici.

Ce imagine ofereau privirii mele! William strângea în brațe ursulețul de pluș pe care i-l dăruise Sarah de Crăciun, anul trecut. Genele lui negre se distingeau clar pe albul imaculat al obrazilor, iar părul maroniu, cu firul gros, îi coborâse umed pe frunte.

Bebe Daniel dormea aproape în aceeași poziție ca fratele lui mai mare – cu brațele deasupra păturii și cu capul ușor aplecat într-o parte. Însă el n-avea în brațe niciun ursuleț. Danny strângea la piept colțul unei păturici pe care o tricotase Mary. Din când în când își mișca buzele ca și când ar visa că sugă.

Am rămas acolo, privindu-i pe amândoi, iar inima îmi fu invadată de un sentiment de răceală și goliciune. *Ei se bazează pe mine. Se bazează pe tatăl lor, iar eu îi voi dezamăgi. Pe amândoi. Pe amândoi – și pe Mary. Și pe bunicul și pe unchiul Charlie...*

Niciodată nu mai experimentasem o asemenea durere. O durere profundă, întunecată, ce nu aducea cu ea nicio lacrimă de ușurare.

Mi-am luat privirea de la cei doi fii ai mei și am dat la o parte perdeaua de la geam, ca să pot privi la pământul pe care-l îndrăgisem și lucrasem atâția ani. Nu exista nicio scăpare. Acesta era sfârșitul.

Nu mi-am dat seama că Mary se afla acolo decât când își strecură brațele în jurul mijlocului meu și-și puse capul pe umărul meu. Un fior îmi străbătu trupul.

Rămase așa timp de câteva minute, doar ținându-mă în brațe. Apoi vorbi. Vocea îi era hotărâtă și calmă, cu toate că vorbi în șoaptă.

— Ce este Josh? Ce te frământă?

Trebuia să spun. Trebuia să pun în cuvinte frământarea mea.

— O să pierdem ferma, am spus deschis și cu răceală.

Mary nu spuse nimic, însă brațele i se înfășurară mai strâns în jurul meu.

— Este vorba de ratele la bancă, nu-i așa? Dacă n-ai fi cumpărat ferma tatălui meu...

Sigur că era vorba de ratele la bancă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdător.

— Am greșit – am luat o hotărâre greșită. Credeam că este bine ce fac... la acea vreme...

— Nu, Josh, mă întrerupse Mary în grabă. Decizia de a cumpăra a fost una înțeleaptă. *Momentul* a fost unul prost ales, asta-i tot. Și nimeni... nimeni n-ar fi putut ști ce va urma. Nimeni n-avea de unde să știe cum vor decurge lucrurile. Fără ploaie...

Bunicul spusese același lucru și, cu mintea, știam că aveau dreptate. Însă cu inima? Mă rugasem. Îl consultasem pe Dumnezeu cu privire la cumpărarea fermei.

— Vinde-o, Josh, continuă Mary. Vinde-o.

— N-o pot vinde, am spus cu iritare în voce. N-o cumpără nimeni.

— Atunci las-o. Pur și simplu, las-o. Știu că, într-un fel, ai cumpărat-o pentru mine – și pentru fiii noștri. Dar ar fi mai bine dacă... Vor mai fi și alte ferme de-a lungul anilor. Poate că o va lua tata înapoi. Putem cumpăra mai târziu pentru băieți.

— N-o pot... n-o pot lăsa, am protestat cu glas răgușit.

— I-ai promis lui tata? Va înțelege, Josh. N-o să-ți reproșeze niciodată.

— Nu, nu i-am promis. Nu mi-a cerut să-i promit.

— Atunci las-o. Lasă banca să o ia.

M-am întors și am prins-o de umeri, privind-o îndelung în ochi. Nu era lumină în încăpere, însă luna ce-și revărsa razele prin

fereastră arunca pe chipul ei o lumină argintie. Puteam chiar să-i văd cicatricea de pe frunte.

— Nu înțelegi, am spus încercând din greu să-mi păstrez vocea calmă. Dacă o să ia ferma tatălui tău, o s-o ia și pe asta.

Am simțit trupul lui Mary cutremurându-se.

— Așa a fost înțelegerea, Mary. Când am luat împrumutul, așa au fost semnate actele. Dacă nu plătesc...

Însă spuseseam destul. Mary înțelesese. Se aruncă în brațele mele și începu să plângă încet.

Poate că lacrimile ei ne-au ajutat pe amândoi. Cel puțin, au adus o fărâamă de tandrețe, de compasiune în inima mea rece. Am rămas acolo, ținând-o în brațe, mângâind-o, lăsând-o să plângă.

Nu trecu multă vreme astfel. Mary își îndreptă umerii și-și ridică bărbia.

— Am ajuns prea departe pentru a renunța acum, spuse ea. *Trebuie să existe o cale.*

Am ridicat din umeri neajutorat. Mary își șterse nasul și continuă.

— Mai avem animale de vândut. Se va întoarce și dascălul. N-am nevoie de toți banii lui pentru alimente. Mai poți vinde lemne, vom...

— Mary, noi...

— Ne vom descurca, repetă ea. Dumnezeu ne-a ajutat până aici – n-o să ne lase acum.

O clipă m-am întrebat cât de mult făcuse Dumnezeu pentru noi. Ploaia încă nu venise. De trei ani nu mai strânsesem nicio recoltă. Însă Mary îmi reîmprospătă memoria.

— Mulți și-au pierdut fermele, însă noi o mai avem pe a noastră. Am făcut plățile la bancă în fiecare an – ne-am descurcat cumva. Suntem cu toții aici, cu toții sănătoși. Întotdeauna am avut hrană pe masă și încălțări în picioare. El ne-a ajutat prin toate acestea și tot El va continua să ne poarte de grijă.

Am simțit cum mă cuprinde rușinea. Dumnezeu făcuse pentru familia mea atât de multe lucruri, iar eu Îi mulțumisem atât de puțin.

— O să facem și următoarea plată, spuse Mary din nou, ridicându-și bărbia. Se uită în jurul încăperii. Se uită apoi la mine. La cei doi fii ai noștri care dormeau.

— Am ajuns prea departe ca să nu reușim, murmură ea, apoi rosti într-o rugăciune simplă, înflăcărată:

— Ajută-ne, Doamne, Te rog ajută-ne.

Am reușit să facem plata. Întotdeauna m-am gândit la lucrul acesta ca la un miracol. Însă am fost nevoiți să strângem și mai mult cureaua. Am vândut aproape toate vitele bune. Aș fi vândut cu bucurie și tractorul și Fordul, însă nu existau cumpărători. Ceea ce m-a durut cel mai mult a fost să-l vând pe Chester. Am păstrat doar caii de povară, pentru că fără ei nu ne puteam descurca. Chester ne aduse un venit bunice, chiar și cu o economie atât de zdruncinată. N-am avut încotro decât să-l vând. Mary a plâns, iar în mine ceva a murit când l-am văzut pe cumpărător luându-l și plecând cu el.

Cu toate acestea, nu aveam încă toți banii pentru rata la bancă. Însă am primit o scrisoare de la tata Turley. Când Mary o deschise, pe masa din bucătărie căzură câteva bancnote.

„Nu este mult”, scria el, „însă trag nădejde că vor fi de ajutor”.

— I-ai spus cumva...?

— Nu, spuse Mary clătinând din cap. N-am spus nimic...

Scrisoarea continua.

„Am auzit cât de greu este pentru toți, așa că m-am gândit să trimit fetelor mele câte puțin”.

Mary râse și plânse deopotrivă. Am adăugat suma la micul nostru teanc de bancnote. Era suficient pentru încă o plată la bancă.

Capitolul 24

LUPTA PENTRU SUPRAVIEȚUIRE

Din câte-mi dădeam seama, nu mai aveam ce vinde. Cheltuisem deja toate economiile bunicului și unchiului Charlie. Păduricea de pe proprietatea fermei Turley era aproape goală. Cu atât de puține legume și fructe conservate sau depozitate în pivniță, sarcina lui Mary de a pune hrană pe masă se dovedi din ce în ce mai dificilă și cu siguranță că trebuia să folosească mai mult decât își propusese din banii pentru chirie ai dascălului. De fapt, nici așa nu credeam că va fi în stare să se descurce.

Eram într-o situație fără ieșire, de asta nu mă îndoiam. Am început să mă interesez de un loc de muncă în oraș. Așa cum mă temusem, nu se găsi nimic.

Apoi comunitatea noastră fu zguduită de o tragedie. Aproape că l-am pierdut pe doctor. Cred că nu exista nimeni în întreaga vecinătate a cărui pierdere să ne afecteze mai mult – în afară de cazul când acesta ar fi fost unchiul meu, Nat. Oamenii apelau pentru ajutor la amândoi în vremuri grele, iar în vremurile bune sfatul lor era foarte prețuit.

Doctorul a avut un atac de cord. A fost dus cu mașina la un spital mic din Riverside. Soția lui l-a însoțit și a rămas la căpătâiul lui pe toată durata bolii.

Doctorul ajutase la nașterea tuturor celor cu vârsta sub treizeci și cinci de ani din comunitate. Bandajase tăieturi, scosese apendice, tratase cazuri de oreion și tot felul de alte boli. Dacă n-ar mai fi printre noi, ne-ar lipsi teribil. Adevărul este că nici nu știam cum ne-am descurca fără el. Ne rugam în fiecare zi ca viața să-i fie cruțată, chiar dacă nu era refăcut deplin.

În zilele ce urmară atacului de cord, m-am gândit des la datoriile pe care le aveam la el. Îi datoram o sumă considerabilă de bani și n-aveam cum să o plătesc. Mă temeam că soția lui ar avea nevoie de bani pentru cheltuieli de spitalizare și tot restul și știam că cel mai bine ar fi să mă duc și să vorbesc cu ea despre asta cu prima ocazie, chiar dacă n-aveam banii. Cel puțin îi puteam promite să-i returnez în sume mici, de îndată ce reușeam să pun deoparte ceva.

După câteva săptămâni am aflat că soția doctorului se întorsese acasă, în oraș, starea soțului ei îmbunătățindu-se considerabil. Am hotărât să mă duc și să-i fac o vizită.

A fost greu – dar am făcut-o. Soția doctorului păru puțin surprinsă să mă vadă; apoi mă primi ca pe fiul risipitor. Cred că așa îi privea pe toți aceia pe care doctorul îi ajutase să vină pe lume.

După ce am povestit puțin despre starea doctorului, am deschis subiectul.

— Am venit să vă vorbesc despre datoriile pe care le am, am spus.

Păru puțin surprinsă.

— Mă gândeam că trebuie să plătiți cheltuielile de spitalizare ale doctorului și celelalte, i-am explicat.

Clătină cu hotărâre din cap.

— O, doctorul nu m-ar fi lăsat lipsită de bani, spuse ea. S-a asigurat că am tot ce-mi trebuie în cazul în care s-ar întâmpla ceva. E un om bun, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Ușurat să aflu că nu se afla în nevoie, i-am spus:

— O să mă ocup de datoria asta cu prima ocazie. Lucrurile nu stau foarte bine acum, însă nădăjduiesc să găsesc o slujbă și să trimit bani în fiecare lună.

— Josh, n-ai nimic de plătit, îmi spuse ea cu blândețe.

— Trebuie să am. Îi datorez o sumă destul de consistentă – pentru unchiul Charlie, pentru copilul nostru. Doar că n-am reușit să plătesc până acum.

Soția doctorului se duse la un birou aflat în colțul camerei și scoase din sertar un registru voluminos.

— Vino aici, spuse ea și am făcut ce-mi ceruse.

Frunzări registrul și am văzut numele unor vecini și prieteni trecute acolo. Se părea că stăteau mai bine la capitolul „datorii” decât familia Jones – niciunul nu datora bani doctorului. Apoi femeia mai dădu o pagină și mi-am văzut numele – Joshua Jones. Fiecare consultație era înregistrată cu acuratețe. Fiecare vizită acasă la noi și fiecare naștere, iar costul era scris cu grijă în coloana din partea dreaptă. Însă ceea ce am văzut în josul paginii mă făcu să icnesc. În dreptul cuvântului „Total” scria clar: „Plătit în întregime”.

— Nu... nu înțeleg, m-am bâlbâit. Eu n-am bani. Cine... cine...

— Doctorul, spuse ea simplu, ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. În noaptea în care a avut atacul de cord. Probabil că simțea că ceva nu este în regulă. S-a trezit în timpul nopții. L-am găsit aici, la biroul său. A anulat fiecare datorie din registru – asta a făcut.

— Dar... dar...

Închise încet registrul și-l vârî înapoi, în sertar.

— Își iubește pacienții, Josh. Comunitatea lui. Niciodată n-a vrut să ia – doar să ofere. Probabil că nici n-ar fi primit vreo plată dacă n-ar fi trebuit să aibă grijă de mine. Acum am tot ce-mi trebuie și nu mai are nevoie de nimic.

N-am putut vorbi. Tot ce-am putut face a fost s-o îmbrățișez pe bătrâna doamnă. Apoi m-am întors în aerul proaspăt și rece de toamnă. Aveam la ce să mă gândesc în timp ce îmi târam cu greu picioarele pe stradă, în căutare de lucru.

Am aflat despre un proiect al guvernului, care oferea locuri de muncă. Lui Mary nu-i plăcea ideea, căci ar fi însemnat să plec departe de familie. Am discutat până noaptea târziu și, în cele din urmă, am hotărât că acesta era singurul lucru pe care-l puteam face. Fără animale nu era prea multă muncă la fermă; și pentru că

nu mai aveam nutreț, le-am dat drumul pe pășune celor câteva animale rămase, ca să se hrănească singure. Până și găinile lui Mary erau nevoite să-și găsească singure hrană. Mai aveam o vacă ce trebuia mulsă, însă bunicul insistă că se descurcă cu asta.

Mi-am împachetat fără tragere de inimă câteva lucruri într-o geantă de voiaj și m-am pregătit de plecare. Nu va fi nevoie de mine acasă pentru următoarele înșămânțări de primăvară. Nu mai aveam grâne în hambar – nici speranță că vom avea bani să cumpărăm. Voi munci în altă parte până când lumea noastră se va întoarce la normalitate din nou. Și cine știe când se va întâmpla asta?

Mi se sfâșia inima că trebuie să plec. Mary plânse în timp ce vâri în colțul genții câteva șosete uzate și cârpite.

— N-o să te țină încă o iarnă, spuse ea plângând. Nu mai au decât petice.

— Unde pleci, tata? întrebă William, însă nodul din gât era prea mare ca să-i pot răspunde. L-am tras în brațe și mi-am îngropat capul în părul său. El crezu că mă joc cu el și-mi ciufuli părul, trăgându-mă de urechi și țipând de bucurie. Mă întrebam cât timp o să treacă până când îi voi auzi din nou glasul de copil. Am simțit o gheară în piept și mi-au dat lacrimile.

Am continuat să mă joc cu William până când am reușit să mă liniștesc. Era destul de greu pentru Mary. Eu trebuia să-i insuflu curaj.

I-am îmbrățișat pe toți. Cred că au fost cele mai grele clipe ale vieții mele. William plânse când i se spuse că nu putea merge cu mine. În timp ce-l prievam pe Daniel cum doarme liniștit în pătuțul lui, am încercat să-mi imaginez cât de mare va fi când mă voi întoarce. Voi pierde aceste luni în care va crește.

— Nu uita să scrii, îmi aminti Mary a treia sau a patra oară. Am pus în bagaj hârtie și plicuri, în buzunarul exterior.

Am încuviințat. Voi scrie. Doar asta mă va lega de casă.

— Nu te îngrijora pentru noi, repetă bunicul. Ne vom descurca.

O, Doamne, am gemut în inima mea, de ce trebuie să fie așa?

Mary ieși în veranda răcoroasă pentru un ultim rămas bun. Își strânse jerseyul în jurul trupului și se întoarse spre mine cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Nu te îngrijora, Josh, șopti încurajator în ciuda lacrimilor. Ne vom descurca... cumva.

Am ținut-o în brațe vreme îndelungată, încercând s-o protejez de frig, de durerea despărțirii și de dificila sarcină a asumării tuturor responsabilităților ce-o așteptau. *De ce? De ce?* continuam să mă întreb, însă vântul ce șuiera și zgâlțâia obloanele n-avea niciun răspuns.

— Intră în casă. Îngheți, i-am spus sărutând-o pentru ultima oară. M-am îndreptat cu pași împiedicați spre căruță. Bunicul mă aștepta ca să mă ducă în oraș, de unde urma să iau trenul.

Niciodată nu realizasem cât de departe era orașul – nici cât de repede se pierdea ferma noastră din vedere în timp ce urcam și coboram colină după colină.

Tabăra de lucru era plină de bărbați ca și mine. Bărbați disperați – încercând din greu să supraviețuiască încă o iarnă, agățându-se de ultima șansă oferită. Bărbați serioși – ce-și trimiteau acasă fiecare bănuț pe care-l puteau economisi, la soțiile și copiii lor.

În timpul serilor, povesteam despre casă, după munca unei alte zile reci și istovitoare ce ne amorțea trupurile și ne tortura mușchii. Zăceam întinși în paturile de campanie și ne povesteam unii altora despre soțiile și copiii noștri. Era singura noastră plăcere. Cu excepția clipelor în care ne îngăduiam să mai scoatem una dintre foile de hârtie atent raționalizate – încă un plic – încă un timbru – ca să putem scrie acasă. Zăboveam asupra acelor scrisori, savurând fiecare cuvânt, revărsându-ne dragostea și dorul în fiecare frază.

Nimeni nu deranja pe cel care scria. Se așternea liniștea în încăpere și fiecare se retrăgea la patul său, din respect pentru acela

care se așezase la singura masă existentă acolo. A scrie acasă era un rit sacru. Era apropierea cea mai mare a omului de familia sa.

Ziua când sosea corespondența era chiar mai specială. Fiecare căuta un colțișor cât mai retras ca să-și poată citi scrisoarea. Apoi făceam un lucru ciudat – împărtășeam tuturor celor din încăpere fiecare detaliu din scrisoare.

Munca era grea. Eu crezusem că sunt obișnuit cu munca grea, însă treaba asta nouă – încercarea de a sparge cu târnăcopul pământul tare ca piatra ca să facem un canal ce urma să traverseze preria aridă, înghețată – era ceva foarte nou pentru mine.

Mulți renunțară și se întoarseră acasă. Spatele lor nu mai putea suporta efortul. Plecarea cuiva nu era o problemă. Șeful de echipă avea întotdeauna o listă lungă cu oameni care tânjeau după șansa de a-și încerca trupurile și de a câștiga bani prețioși pentru familiile lor.

De Crăciun am avut patru zile libere. Seara am străbătut împreună cu ceilalți, pe jos, distanța de opt kilometri până în oraș, după ce lucrasem o zi întreagă. Vroiam să prindem trenul de dimineață.

Când trenul opri în gara orașelului meu, am zăbovit doar cât să cumpăr câte ceva pentru fiecare membru al familiei înainte de a-mi lua geanta și a mă grăbi acasă.

Trebuia să fi auzit ce agitație s-a făcut. Nimeni nu știa că vin. Ne-am îmbrățișat și am plâns și iar ne-am îmbrățișat, toată lumea vorbind în același timp, știind foarte bine că timpul se va scurge mult prea repede ca să putem spune tot ce aveam de spus.

Nu-mi venea să cred cât de mari se făcuseră băieții. Îi spuneam mereu lucrul acesta lui Mary, iar ea doar zâmbea.

Am avut un Crăciun simplu, împreună cu familia lui Lou. În ciuda rafturilor goale ale bufetului, Lou și Mary reușiră să încropească un meniu gustos. Copiii nu păreau să fi remarcat lipsa curcanului și a garniturilor de tot felul. Faptul că erau împreună era suficient ca să se amuze. În acea noapte, Mary rămase trează până târziu, încercând să-mi cârpească din nou

șosetele. Îmi petici salopeta de lucru și-mi cusu nasturi la haină, însă n-avea ce să le mai facă mânușilor. Târnăcopul le venise de hac.

— Josh, spuse ea, n-am cum să le mai cos.

Am încuviințat.

— Sunt bune și așa, am asigurat-o.

Însă dimineța următoare, când m-am alăturat familiei la micul dejun, am găsit o pereche nouă de mânuși. Probabil că stătuse trează o bună parte din noapte ca să tricoteze. Aveau aceeași culoare ca jerseul de lucru care, am remarcat, nu mai era agățat în cuierul de lângă ușă, acolo unde stătea întotdeauna. Am încercat să înghit nodul mare ce mi se așezase în gât.

Am plecat imediat după micul dejun. Despărțirea n-a fost mai ușoară decât prima dată. Nu știam când o să mai pot veni din nou acasă.

Cred că ceea ce m-a ajutat să fac față acelei ierni lungi a fost Biblia mea și timpul pe care l-am petrecut citind-o și rugându-mă. Câțiva alți bărbați cu care locuiam își făcuseră același obicei. Discutam despre lucrurile pe care le descopeream în Biblie. Asta ne ajuta să punem lucrurile într-o perspectivă corectă.

Într-o seară le-am povestit despre Willie. Despre cât de mult L-a iubit pe Dumnezeu și cât de mult l-am iubit eu – și despre faptul că am dat primului nostru fiu numele lui. M-au ascultat cu atenție.

— E interesant, am recunoscut eu. Întotdeauna i se spunea Willie, cu toate că numele lui era William. L-am numit pe fiul nostru William în cinstea lui și mă gândesc la el ori de câte ori mă uit la fiul meu – și totuși... totuși... n-am reușit niciodată să-i spun Willie. Nu știu de ce. Cred că încă doare prea mult amintirea lui.

I-am văzut încuviințând. Niciodată nu împărtășisem cu nimeni acest lucru. Probabil credeam că nimeni nu va înțelege. Însă acești oameni – exista o prietenie ciudată între noi, cei care împărțeam aceeași încăpere simplă, banală. Poate pentru că eram

cu toții atât de vulnerabili. Poate pentru că nu aveam nimic de ascuns. Cu toții știam de unde vine cel de lângă noi. Nimeni nu avea motive să se fâlească cu ceva. Eram dezgoliți, ca să spun așa, unul în fața celuilalt. Și aveam nevoie unii de alții.

Le-am povestit și despre Camellia. Cu toate că n-am încercat să le explic ce însemnase odinioară Camellia pentru mine. Le-am povestit despre Camellia și despre Willie și despre cum plecase ea în Africa după ce Willie murise acolo.

Au fost cu toții impresionați de povestea Camelliei.

Apoi le-am povestit despre scrisoarea pe care fusesem nevoit s-o scriu Societății Misionare, despre faptul că fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcusem în viața mea. Despre cum am scris că deocamdată nu mai am bani ca s-o susțin financiar pe Camellia și cum, odată cu venirea ploilor și prima recoltă, voi relua suportul financiar.

Primisem ca răspuns o scrisoare plină de amabilitate prin care mi se spunea că înțelegeau lucrul acesta și reușiseră să adune bani pentru Camellia din alte surse; dar lucrul ăsta nu mă făcuse să mă simt mai bine.

— E tare greu deocamdată, spuse un tovarăș de cameră, Eb Penner. Nu doar pentru noi, ci și pentru biserici. Am auzit că unii misionari s-au întors acasă. N-au fost bani.

— E greu și pentru predicatori, continuă Paul Will. Pastorul nostru abia face față – și are șapte copii. Face orice muncă ce i se oferă ca să mai poată câștiga un dolar sau doi și la fel fac și copiii lui – dar nu se găsește de lucru pentru oricine.

— Eu nu m-am mai dus la biserică, se auzi din patul din colț, unde se afla Tom. Își freca mâinile una de cealaltă, ca și când ar fi vrut să-și netezească bătăturile din palme. N-am găsit nicio ușurare acolo. În fiecare duminică aflu și mai multe vești proaste despre oameni care-și pierduseră casele sau nu mai aveau de mâncare – și lucruri de felul ăsta. Ni se spunea să ne rugăm. Am obosit de atâta rugăciune. Nimic nu se rezolva. Mie mi se părea că ar trebui să facem mai mult pentru cei în nevoie decât

doar să rostim o rugăciune sau două – și eu n-aveam nimic – nimic de dat.

Nimeni nu-și exprimă surprinderea. Cu toții ne luptasem cu aceleași gânduri, cu aceleași sentimente.

— Eu am continuat să mă duc la biserică, spuse Eb. Poate că mă simțeam neajutorat în mijlocul suferinței fraților mei – însă fără ei aș fi fost de-a dreptul pierdut.

— Ați văzut farfuria pentru colectă? întrebă Paul. Jalnică. Nu știu cum se descurcă familia unui pastor. Sigur, mai primește câte o găină, câte un ulcior cu lapte, dar tot nu pot să înțeleg. Să dai zeciuală din nimic înseamnă nimic.

Omul avea dreptate. Întotdeauna ne dădusem zeciuielile. Până și banii din vânzarea ouălor erau atent numărați și puneam a zecea parte deoparte. Chiar și așa, în farfuria pentru colectă puneam doar acel mărunțiș și adesea nu puneam nimic. Ne întrebam și noi cum se descurcau Lou și Nat, însă ei nu se plângeau. Dumnezeu purta de grijă, spunea întotdeauna Lou cu un zâmbet, însă hainele lor erau uzate și mâncarea neîndestulătoare. Așa era, fusese greu pentru cei ce slujeau bisericile.

— Ei bine, într-una din aceste zile se vor schimba lucrurile, spuse cineva pe un ton mai optimist, iar conversația se îndreptă în altă direcție. Cu toții aveam planuri mari pentru perioada de după secetă. Pentru mulți asta însemna să înceapă de la zero. Pierduseră tot ce aveau. Afaceri, ferme, case. Însă ne agățam încă de acea promisiune – iluzorie parcă – a viitorului.

Mi-am înfășurat cârpe vechi în jurul mâinilor ca să protejez mânușile făcute de Mary. Coadă rece a târnăcopului în mâinile mele goale nu mă îngrijora. Pur și simplu nu puteam suferi gândul că aș putea ruina darul de dragoste pe care mi-l făcuse – mânușile ce o ținuseră trează toată noaptea, doar ca să mi le poată oferi. Cârpelile își făcură cumva treaba, apoi vremea începu să se încălzească. Am pus deoparte mânușile și am trecut la treabă cu mâinile goale. Înghețul părăsi pământul și săpatul deveni mai ușor.

Fiind un fermier până în adâncul sufletului, topirea gheții și căldura pe care o simțeam venind din pământ îmi puseră sângele în mișcare. Îmi era greu să nu mai caut către cer mereu. Ce bine ar fi dacă... dacă ar veni ploile.

Însă și dacă vin, îmi spuneam, voi fi nevoit să rămân la târnăcop și la lopată. Nu reușisem să pun deoparte nici măcar câțiva bănuți. Trimiteam tot ce câștigam acasă, la Mary și la familia mea, ca să se poată descurca.

Capitolul 25

O NOUĂ PRIMĂVARĂ, O NOUĂ PROMISIUNE

În acea seară i-am scris o altă scrisoare lui Mary. Cu fiecare zi ce trecea mă simțeam tot mai singur. Oare durerea asta din inima mea se va potoli vreodată? Credeam că, în timp, o să-mi fie mai ușor. Însă nu era așa. Deloc.

După ce am scris scrisoarea, am stat întins pe pat multă vreme, meditând. Apoi mi-am scos Biblia și am început s-o frunzăresc, căutând o mângâiere în paginile ei. Am citit câțiva dintre Psalmii îndrăgiți de Mary, iar cuvintele lor îmi fură de ajutor. Însă singurătatea continua să mă apese.

Am nevoie de familia mea, îmi repetam mereu. Am nevoie de Mary.

Însă eram prins într-o cutie. Dacă mă întorceam acasă, la Mary, pierdeam ferma. Chiar dacă nu fusesem capabil să pun nimic deoparte pentru rata la bancă, faptul că eram aici, departe de familie, prezenta un fel de „bună credință”, gândeam eu. Însă mă întrebam cât voi mai rezista aici. Ce bine ar fi dacă... dacă Dumnezeu mi-ar oferi o cale de a plăti ratele acelea – ca să pot păstra pământul. Ce bine ar fi dacă... dacă ar veni ploaia, pentru ca pământul să rodească din nou.

Am început să mă rog.

— Doamne, am recunoscut, am ajuns la capătul puterilor. Josh Jones nu mai poate face nimic ca să ofere un viitor – orice viitor pentru Mary, pentru fiii mei. Abia dacă pot oferi ceva pentru prezent. Nu știu încotro s-o apuc, Doamne. Nu știu cum mai putem continua în felul acesta. Eu am nevoie de ei. Ei au nevoie de mine. Dar să pierd ferma... Ce ne vom face atunci? Unde vom merge? Nu avem nimic, Doamne. Nimic.

Biblia îmi alunecă dintre degete și căzu pe pat, lângă mine. Am luat-o și am ținut-o la piept o clipă, meditănd și rugându-mă în tăcere, apoi am deschis-o din nou, ca să citesc. Ochiul îmi căzură pe pagina ce se deschisese înaintea mea. Cândva trebuie să fi citit acel pasaj, căci fusese subliniat ca și cum m-ar fi impresionat. L-am citit acum din nou.

Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele!

Am recitat pasajul de câteva ori, până când lacrimile ce-mi umplură ochii mă împiedică să o fac.

Totul mi se părea clar acum. Bunăstarea familiei mele nu depindea de tăria mea. Dacă ar fi depins, am fi fost nenorociți cu toții. Eu nu fusesem suficient. Ba chiar mai uimitor era faptul că bunăstarea noastră nu depindea de ogoarele mele, sau de cirezile de vite pe care mă străduisem să le înmulțesc. În tot acest timp, bunăstarea noastră depinsese de Dumnezeu – așa cum încercase Mary să-mi spună. Dumnezeu era Acela care purta de grijă familiei mele – care se ocupa de nevoile noastre. Nu aveam nevoie de nimeni și de nimic altceva.

„Mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele!” continuam să repet. O, ce eliberare! În sfârșit, puteam depune armele. Puteam să mut povara mea cea grea pe umerii altcuiva. Cumva – cumva Dumnezeu va rezolva problema asta. Cumva El ne va ajuta. Poate că nu vom putea păstra ferma – și dacă nu vom putea – ei bine, El ne va ajuta să ne descurcăm fără ea. Cumva o va face!

Din paturile învecinate am auzit sforăituri ușoare și știam că tovarășii mei de cameră dormeau – odihnă atât de necesară. Însă eu am continuat să mă rog în inima mea și să-L laud pe Dumnezeu până târziu, în noapte. Când m-am trezit, a doua zi dimineață, o nouă putere îmi dădea vigoare.

Când mi-am luat târnăcopul și lopata și m-am așezat în șirul muncitorilor, sarcina nu se schimbase – însă se schimbase atitudinea mea. Dumnezeu era acum în control – iar eu voi aștepta să-mi spună ce am de făcut. Deocamdată – deocamdată eram plătit de stat. Și se aștepta de la mine să lucrez o zi întreagă. Toată dimineața se auziră lovituri ritmice în solul pietros din jurul meu. Lucrările continuau la canalul de irigație ce-și croia, treptat, calea prin pământul sterp al preriei. În această perioadă a anului, soarele urcase mai sus pe cer și-i simțeam căldura pe spate, făcându-ne să transpirăm cu fiecare lovitură de târnăcop sau cu fiecare mișcare făcută cu lopata. Bărbații se plânseră de căldură cu aceeași vervă cu care se plânseră de frig.

— Tare aş vrea să plouă, se auzi mormăind o voce din dreapta mea. Ne-ar mai scuti de tot praful ăsta. Nu eram singurul care-și ridica adesea ochii spre cer. Însă nu se vedea nici urmă de nor.

Am ridicat din nou târnăcopul și l-am lăsat să cadă pe pământ cu o bufnitură surdă. Mă durea spatele, mă dureau umerii, mă dureau brațele. Eram pe punctul de a-l ridica din nou în aer, când o voce mă opri. Cineva îmi striga numele.

— Jones, am auzit din nou. Ești chemat.

Mi-am luat târnăcopul și lopata și am urmat direcția ce-mi fusese indicată. Nu era de dorit să-mi las uneltele în urmă. Fără ele nu se putea munci și nu erau bani ca să fie înlocuite în cazul în care dispăreau.

— La telefon! strigă mesagerul. În baraca șefului de echipă.

Mi-am pus târnăcopul și lopata pe umăr și am dat fuga spre baracă, simțind un nod în stomac. Cine putea să-mi telefoneze și cu ce mesaj?

Am apucat receptorul cu mână tremurândă. Se auzi o pocnitură.

— Alo! am strigat în receptor.

— A-lo, se auzi răspunsul cu întreruperi. Era bunicul. Am simțit cum îmi îngheață trupul. Se întâmplase ceva rău. N-ar fi cheltuit banii pe telefon decât dacă era ceva extrem de important.

— Tu ești, băiete?

— Eu... eu sunt. Josh, am reușit să spun.

— Așteaptă! strigă bunicul.

Eram pe punctul de a-mi pierde mințile de frică. Pentru ce mi-ar telefona, ca mai apoi să-mi spună să aștept? Apoi se auzi alt glas în receptor.

— Josh? Era Mary. Am simțit o mare ușurare. Cel puțin Mary era bine.

— Josh? spuse ea din nou.

— Mary! Mary, ce s-a...

— Plouă, Josh.

Tăcere.

— Plouă.

M-am uitat la cerul senin de după-amiază. Nu se vedea niciun nor. Nu – stai puțin! Departe, spre mieznoapte, se vedeau nori la orizont.

— S-a pus bine ploaia pe noi. A plouat de trei zile încoace. Am amânat să-ți dau de veste, ca nu cumva să fie doar câțiva stropi. Eu...

Mary începu să plângă.

Urmară câteva clipe de liniște și apoi l-am auzit din nou pe bunicul.

— Plouă, băiete, îmi spuse el. A treia zi. Plouă cu găleata, cum n-am mai văzut de ani de zile. Râse.

— Cerul e plin de nori. Aproape că ne-am înecat venind în oraș.

— Aici soarele încă strălucește, am reușit să răspund. Tremuram acum, neîndrăznind să cred cele auzite.

— Poate că se îndreaptă spre voi după ce termină cu noi, chicoti pe înfundate bunicul.

Apoi rosti cuvintele pe care nu le voi uita niciodată.

— Vino acasă, băiete, spuse el.

— Să vin acasă?

L-am auzit înghițind.

— Deja am aruncat ceva sămânță.

— Sămânță?
— Da.
— Cine?
— Mary și cu mine. Deja se văd tulpinile. Ploaia asta le va face să crească.

— Cum ați...? De unde ați avut sămânță? am întrebat cu greutate.

— Am cumpărat.

— Ați cumpărat... *cum*? De unde ați avut bani? am întrebat, incapabil să pricep ce încerca să spună bunicul.

— Mary a economisit bani – cumva. Câte puțin din ce ai trimis în fiecare lună. Nu știu cum a făcut, dar știu că a pus deoparte o sumă bunicică.

— Dar sigur n-a fost destul să... Îmi imaginam câtă sămânță ar fi putut cumpăra cu câțiva dolari.

— Ei bine, mărturisi bunicul, a... a vândut serviciul de argint.

— Poftim? Cui?

— Unei doamne – din afara orașului. Și l-a dorit tare mult. I-a plăcut. A plătit bani buni, mi-a spus Mary.

Eram prea uluit ca să răspund. Știam cât de mult însemna acel serviciu de ceai pentru Mary. O clipă am rămas ținut locului, gândurile involburându-se în mintea mea în încercarea de a pricepe tot ce îmi spunea bunicul. Era prea mult – prea mult pentru mine.

Mi-am dat seama că apelul telefonic costa, așa că m-am silit să-mi găsesc graiul.

— Mai este acolo? Mary? am întrebat.

— Da.

L-am auzit pe bunicul dându-i receptorul.

— Da. Vocea îi era șoptită.

— Mary, vin acasă.

Am auzit un hohot de plâns sugrumat.

— Plec de aici – plec de aici chiar acum.

— O, Josh, hohoti Mary.

— Mary, te iubesc.

Am pus receptorul în furcă și m-am întors spre șeful de echipă care ședea la birou.

— Plec, l-am informat. Îmi strâng lucrurile și mă întorc să-mi primesc plata. Poate să-mi ia locul altcineva.

Omul încuviință. Se întâmpla aproape în fiecare săptămână. Avea loc doar o simplă înlocuire.

Am alergat până la baraca noastră. Mă duceam acasă! *Mă duc acasă!* am jubilat eu. *Înapoi la soție – la Mary a mea. Înapoi la familia mea. Înapoi la ferma mea.* N-o pierdusem. Veniseră ploile. Sigur, situația era grea. Sigur, mai erau multe de făcut ca să ne punem pe picioare, însă nu ne pierdusem ferma – pământul. Vom avea parte de a doua șansă. Dumnezeu ne dădea o nouă șansă pentru însemănțare – și pentru seceriș!

EPILOG

Cu toate că povestea lui Josh și a familiei sale a fost cu totul fictivă, cititorii vor dori să știe câte ceva despre ceea ce se va întâmpla cu personajele noastre în viitor. Așa că haideți să călătorim în timp și să mai adăugăm câte ceva la istoria familiei.

Deși anii ce au urmat perioadei de secetă au fost grei pentru familia Jones, Josh ajunsese cunoscut, în cele din urmă, ca cel mai bun și mai prosper fermier din zonă. Însă odată cu înmulțirea recoltei și refacerea cirezilor, Josh nu și-a etalat și nici nu și-a risipit averea. Pe lângă Camellia, în Africa, Josh a ajutat la susținerea financiară a altor nouă misionari.

Șase copii s-au născut în familia Jones. Lui William și Daniel s-au alăturat Andrew, Violet, Irene și Walter. Andrew a fost acela care a preluat ferma familiei Turley. Și, urmând exemplul tatălui și mamei sale, a devenit un susținător activ al misionarilor, printre care trei membri ai propriei familii. William s-a dus în Sierra Leone, Violet în Japonia, în timp ce Daniel a ajuns să păstorească o mică biserică misionară înființată între indienii canadieni. Irene s-a căsătorit cu Phillip Moresby, fiul unui doctor ce venise să-l înlocuiască pe bătrânul lor doctor. Phillip studiase și el medicina și venise să-l ajute pe tatăl său. Walter, cel mai mic fiu al lui Josh și Mary, a murit în războiul din Coreea.

Toți cei cinci copii ai familiei Jones s-au căsătorit. Lui Josh și Mary li s-au născut douăzeci și trei de nepoți și bătrânețile le-au fost binecuvântate cu șaptesprezece strănepoți.

Bunicul trăi până la vârsta de nouăzeci și șase de ani, însă unchiul Charlie își lăsă în urmă trupul răvășit de artrită la vârsta de șaptezeci și patru de ani.

Familia este risipită acum. Odată cu trecerea timpului și cu mobilitatea secolului în care trăim, n-au mai rămas în jurul căminului de la fermă. Unde trăiesc? Ei bine... ici-colo. Poate – doar poate – că sunt chiar vecinii de lângă voi.

**Alte cărți de Janette Oke,
disponibile la editura Casa Cărții:**

Seria Învăluși de iubire

Învăluși de iubire
Promisiunea neclintită a iubirii
Drumul lung al iubirii
Bucuria nepieritoare a iubirii
Moștenirea veșnică a iubirii
Visul împlinit al iubirii
Zborul îndepărtat al iubirii
Căminul regăsit al iubirii

Seria Moștenirea din prerie

Anii frământărilor
Căutările inimii
O voință de neclintit
Curată ca aurul

Seria Anotimpurile inimii

A fost odată într-o vară
Vânturi tomnatice
Iarna nu ține o veșnicie